

Đào Hoa Yêu Yêu

Tác giả: Vân Sơ Tình

Edit & Ebook: Heo con yêu yêu

Nguồn: congchuakhangiy.wp.com

Em chờ anh, chỉ ba năm thôi, qua ba năm em sẽ quên anh

Khi Đào Hoa Yêu Yêu rời đi thật sự quyết định sẽ dùng ba năm tự do để quên đi
Sở Phi

Một năm, hai năm, ba năm, nhưng đã sang năm thứ tư

Cô yêu anh, vẫn chỉ là anh

Nhưng không sao, bốn năm không được thì năm năm, sáu năm, bảy năm... Nhất
định sẽ có ngày quên anh thôi.

Tình yêu không có chuyện mãi mãi hi sinh mà không cần báo đáp, đó là điều ngu
xuẩn nhất, là tự lừa mình dối người

Cho nên, Sở Phi, anh tự đi mà làm rùa rụt đầu đi.

Em sẽ vẫn là một Đào Hoa Yêu Yêu dũng cảm tiến tới, chờ đến khi em không còn
yêu anh nữa, anh muốn em yêu anh cũng không được

Cho nên, trước khi em không còn yêu anh...

... xin anh hãy quý trọng nó, xin lấy dũng khí mà yêu em.....

Nhân vật chính: Sở Phi; Đào Hoa Yêu Yêu

Mục Lục

Văn án	4
Chương 1 Ba sự kiện vào sinh nhật 24 tuổi	5
Chương 2 Một bài thơ	12
Chương 3 Chuyện xảy ra ở Bali	15
Chương 4 Chuyện xảy ra ở Bali 2	25
Chương 5 Oan gia ngõ hẹp	36
Chương 6 Tự do	44
Chương 7 Buồn	50
Chương 8 Không quên được	55
Chương 9 Tự do 1	63
Chương 10 Tự do 2	68
Chương 11 Thích	74
Chương 12 Một tháng	80
Chương 13 Bạn gái	85
Chương 14.....	91
Chương 15.....	95
Chương 16.....	101
Chương 17 Phong ba 1.....	108
Chương 18 Phong ba 2.....	116
Chương 19 Phong ba 3.....	119
Chương 20 Phong ba 4.....	123
Chương 21	128
Chương 22 Không!!!	133
Chương 23 Ba năm... ..	137
Chương 24 Khó có thể kháng cự 1	139

Chương 25 Khó có thể kháng cự 2	143
Chương 26 Khó có thể kháng cự 3	147
Chương 27.....	152
Chương 28.....	159
Chương 29 Cách nhau trong gang tấc mà xa xôi nghìn trùng	162
Chương 30.....	164
Chương 31	171
Chương 32 Hội nghị cổ đông.....	174
Chương 33 Nói cho anh tôi không yêu anh nữa! 1	180
Chương 34 Nói cho anh tôi không yêu anh 2	186
Chương 35 Em chờ anh 1	192
Chương 36 Em chờ anh 2	199
Chương 37 Chúng ta học cách dũng cảm	206
Chương 38 Chúng ta học cách dũng cảm 2	211
Chương 39 Mật Ngọt	218
Chương 40.....	223
Chương 41: Bởi vì bên nhau, chúng ta phải dũng cảm 1	228
Chương 42.....	234
Chương 43.....	244
Chương 44.....	250
Chương 45.....	256
Chương 46 Hôn lễ.....	261
Phiên ngoại 1: Sự dịu dàng của Sở Phi.....	264
Phiên ngoại 2: Con thỏ Mashimaro mãi mãi cùng thời gian	268
Phiên ngoại 3: Nửa đời duyên.....	271

Văn án

Đào Hoa Yêu Yêu có cái tên rất quái lạ, nhớ ngày đó, nghe nói để ghi tên cô lên sổ hộ khẩu mà cha cô cãi nhau với sở cảnh sát một trận

Chuyện như thế nào? Đào Hoa Yêu Yêu cha họ Đào, năm đó bà nhà sinh con gái rồi, vì để đặt cho con gái một cái tên thật kêu mà ông Tứ thư Ngũ kinh thêm cả Tân Hoa đại từ điển, ước chừng tìm đến ba ngày ba đêm, cuối cùng nhìn thấy trong Kinh thi câu

“ Đào chi yêu yêu

Chước chước kỳ hoa

Chi tử vu quy

Nghi kỳ thất gia."

Cúi đầu xem giải thích thì là: tân nương xinh đẹp như đóa hoa nở rộ, kiều diễm, quyến rũ tựa hoa đào, lấy được cô nương tốt như vậy, cả nhà hòa thuận ấm êm, phúc lộc đầy tràn. Đó là nói về một cô gái tốt, vừa vặn ứng với âm Đào. Ông Đào cao hứng vỗ đùi kêu lớn:

- Con gái chúng ta sẽ đặt tên là Đào Yêu Yêu

Vợ ông vừa nghe thì nóng nảy nói:

- Đào Yêu Yêu? Bỏ trốn mất dạng (chữ Đào trong đào tẩu)! Con gái ngoan của tôi vừa sinh ra đã khiến người chạy trốn?

Ông Đào nghĩ đến đó thì cũng hơi há hốc mồm. Vậy làm sao bây giờ?

Vợ ông trừng mắt:

- Nghĩ cái gì, đem họ của tôi vào tên con thì không phải là xong rồi đó thôi?

Bà Đào vốn họ Hoa cho nên thêm chữ hoa vào, sau đó trở thành Đào Hoa Yêu Yêu. Ông Đào thấy tên này, nhìn lại đứa con gái trắng trẻo, khuôn mặt ửng hồng trong lòng vợ, càng đọc càng đắc ý.

- Con gái chúng ta tên là Đào Hoa Yêu Yêu.

Tên nghĩ xong rồi nhưng khi điền lên hộ khẩu lại có chút phiền phức. Cảnh sát nhân dân hộ tịch kiên trì nói không có họ kép Hoa Đào, cha cô giải thích:

- Tôi họ Đào, vợ tôi họ Hoa, cả hai người đều là con một, muốn cho con mang họ của cha mẹ thì có làm sao?

Cảnh sát nhân dân cũng thẳng tính vội nói:

- Nhưng chữ Đào trong tên con gái ông là đào trong hoa đào, không phải chữ đào trong họ Đào Đại Vũ như của ông

Ba cô nóng nảy:

- Cậu quản nhiều như thế làm gì? Tôi thích đoạn tử tuyệt tôn cậu quản được à? Tôi đặt tên cho con gái tôi không cần họ của tôi thì phạm pháp chắc?

Gây lộn ồn ào, cậu cảnh sát kia cũng nhút nhát nên đành mơ mơ hồ hồ viết lên sổ hộ khẩu bốn chữ lớn Đào Hoa Yêu Yêu

Đây là nguồn gốc của cái tên Đào Hoa Yêu Yêu, giải thích xong, đi vào vấn đề chính.

Đào Hoa Yêu Yêu ghét nhất bị người khác nhắc tới tên của mình

Chương 1 Ba sự kiện vào sinh nhật 24 tuổi

Ngày sinh nhật 24 tuổi của Đào Hoa Yêu Yêu xảy ra ba sự kiện. Chuyện thứ nhất là buổi sáng, ở sân bay chứng kiến cảnh vị hôn phu của mình bắt cá hai tay. Chuyện thứ hai, lúc trưa, ra tay hơi nặng với vợ của khách hàng. Chuyện thứ ba là buổi tối cùng bạn thân Bàng Hải Âm đến “Let’s go Africa” (tên một quán bar) của Đại Huy hết ăn rồi lại uống.

Buổi sáng, Đào Hoa Yêu Yêu xin phép đến sân bay đón Bàng Hải Âm. Khi Bàng Hải Âm thấy Đào Hoa Yêu Yêu thì cô bình tĩnh đi ra bãi đỗ xe, mở cửa xe, bình tĩnh nói:

- Mình và Triệu Định Duệ chia tay rồi, lái xe đi

Khi lái xe ra khỏi bãi đỗ xe, Bàng Hải Âm nhìn qua gương chiếu hậu thấy Triệu Định Duệ đang lái xe đuổi theo, liền miệng gọi “Yêu Yêu”. Cô nghiêng đầu nhìn Đào Hoa Yêu Yêu, chờ ý của bạn thân. Đào Hoa Yêu Yêu bật nhạc lớn, hát theo ca sĩ:

- Hai con hổ, hai con hổ, mau chạy trốn, mau chạy trốn

Bàng Hải Âm bèn phóng xe vụt đi

“Phúc bắt trùng lai, họa vô đơn chí” (Phúc không đến liền, họa lại tiếp nối). Vừa vào đến cửa công ty, Đào Hoa Yêu Yêu đã thấy Lily đứng ở quầy tiếp tân liên tục nháy mắt ra hiệu với cô, đang định hỏi cho rõ thì một nhiên cảm giác có một trận gió thổi đến, cô phản xạ có điều kiện vội xoay người né đi, may mắn tránh được một đòn cừu âm bạch cốt trảo. Đào Hoa Yêu Yêu thầm than “nguy hiểm thật”, ngẩng đầu nhìn người đánh mình thì ra một phụ nữ cao quý, lạnh lùng. Cô nghĩ một hồi cũng không biết người này là ai

- Yêu Yêu. Đây là Lâm phu nhân của công ty xây dựng Quảng Hoàng, tìm cậu... à...

Lily còn chưa nói xong, người đẹp lạnh lùng kia đã cắt lời:

- Cô chính là Đào Hoa Yêu Yêu?

Mỹ nhân băng giá cao hơn Đào Hoa Yêu Yêu ước chừng một cái đầu, từ cao nhìn xuống Đào Hoa Yêu Yêu một thân quần bò áo sơ mi.

- Có gì chi giáo?

Đào Hoa Yêu Yêu lui ra phía sau ba bước, cẩn thận nhìn cô ta. Công ty xây dựng Quảng Hoàng có hợp đồng thiết kế xây một tòa cao ốc mới với công ty cô, giám đốc Lâm Kiến Hoa là điển hình cho công tử ăn chơi trác táng, còn háo sắc, cưới được cô vợ trẻ trung xinh đẹp, tài giỏi, tuy là sợ vợ nhưng tâm tính vẫn không đổi, treu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi

Như Bàng Hải Âm bình luận, Lâm Kiến Hoa là kẻ đầu heo, lòng chó, vô tích sự, may nhờ tổ tiên tích đức, trước khi hắn làm lui bại gia nghiệp thì hắn lấy được cô vợ có tiền. Nếu không nhờ thế lực nhà mẹ vợ thì chắc giờ hắn đã phải ngồi hóp khí trời mà sống.

Lần này hợp tác, Đào Hoa Yêu Yêu không ít lần bị hắn sàm sỡ, cô sớm đã chán ghét hắn, định chờ hợp đồng này chấm dứt thì sẽ dạy dỗ cho tên đầu heo đó một trận

Lâm phu nhân tươi cười tao nhã mà ác ý, ra vẻ tài trí hơn người, quý tộc cao sang, cô ta lấy ra một tờ chi phiếu, viết lên đó mấy chữ đưa cho Đào Hoa Yêu Yêu:

- Đây là tờ ngân phiếu ba trăm vạn (sao nhiều thế \$ _ \$), chắc chắn nhiều hơn chồng tôi cho cô nhiều, cầm tiền rồi biến đi cho tôi.

Từ sáng Đào Hoa Yêu Yêu đã tức giận mà phải kiềm chế, giờ lại thêm chuyện này, cô giận dữ cười, cầm lấy chi phiếu, tay ngọc hơi búng, thở dài:

- Một người đàn ông chỉ trị giá ba trăm vạn, thảo nào chẳng thú vị gì, không chút gọi cảm, bao cở nát cũng chỉ xứng với loại đàn bà không ai thèm. Sao còn có người coi hấn ta như quốc bảo nhỉ.

Cô nhìn Lâm phu nhân đang tao nhã hút thuốc kia cười, đưa tờ chi phiếu trở về:

- Ba trăm vạn này tôi cho cô, cô mau đưa hấn ta đi đi, ngày nào cũng quần quýt lấy tôi, phiền muốn chết

Mike ở bên che mặt, lặng lẽ khóc thét. Sắc mặt Lâm phu nhân trắng bệch, vô mạnh xuống ghế:

- Con điếm thói tha, đừng có không biết xấu hổ

Đào Hoa Yêu Yêu nhún nhún vai, hỏi Lily:

- Số điện thoại của bảo vệ tòa nhà là bao nhiêu?

Còn muốn đuổi người?! Lâm phu nhân tức giận đứng dậy, quay đầu nhìn một người vẫn đứng tựa cửa hét to:

- Mày là người chết à? Rắm cũng không đánh, tìm mày tới làm gì?

Đào Hoa Yêu Yêu giờ mới thấy ở bên cửa có một người đàn ông đứng đó, khoanh tay trước ngực, hơi tựa vào cửa. Đào Hoa Yêu Yêu hơi sửng sốt, người này cao gầy, lạnh lùng, sắc mặt có chút tái nhợt nhưng đôi mắt lại đen và sâu, ánh mắt lạnh lùng mà sắc bén. Cô vuốt vuốt tóc bình tĩnh nhìn anh ta:

- Anh là ai?
- Tôi là em của Lâm phu nhân. Giọng anh ta lãnh đạm, bình tĩnh
- Anh tới giúp chị đánh ghen?

Anh ta nhìn cô thật sâu, đứng thẳng lại, thản nhiên nói:

- Không! Tôi đến để tránh chị ấy ngộ sát

- Tôi nhắc lại lần cuối, tôi không có hứng thú với ông anh rể đầu heo quý hóa của anh
- Tôi biết
- Vậy phiền anh đưa cô ta đi, chúng tôi còn phải làm ăn

Anh ta đi lên trước, nói ngắn gọn:

- Tòa cao ốc mới sẽ có người khác tới phụ trách, hợp đồng không thay đổi

Nói xong kéo mỹ nhân băng giá kia đi, không chút gì là khó khăn.

Đám người đi rồi, Đào Hoa Yêu Yêu quay đầu nhìn Mike không nói, Mike vội mở miệng, vẻ mặt đồng tình:

- Cho cô nửa ngày nghỉ, Hải Âm, đưa Yêu Yêu ra ngoài cho thoải mái, công ty chi trả

Let's go Africa là một quán bar bài trí theo phong cách Châu Phi, ông chủ Đại Huy là một người đàn ông tài giỏi mà trầm tính

Lần đầu tiên Đào Hoa Yêu Yêu tới đây là cùng với vị hôn phu, không là vị hôn phu trước, Triệu Định Duệ đưa cô tới đây. Khi đó, anh ta vẫn còn là bạn trai cô, đưa cô đến chúc mừng sinh nhật 20 tuổi của cô. Ngày đó, Triệu Định Duệ đeo vào tay cô một chiếc nhẫn kim cương trong suốt. Một ngày đó, cô liên tục uống 6 chén Mary Rose, 4 chén Pink lady, sau đó ngẫu hứng vẽ một bức tranh báo đen ở Châu phi lên bức tường sơn cao cấp của quán bar này. Bức vẽ trời cao, thảo nguyên, mặt trời chói chang, một con báo đen hoang dại, ánh mắt sắc bén, mạnh mẽ, đầy cảnh giác. Tất cả khách đến đều trầm trồ khen ngợi. Cô lại thuận tay vẽ rùa xanh Brasil đầy tường. Ai đấy đều biến sắc, ngay cả Triệu Định Duệ cũng xấu hổ. Nhưng ông chủ lại bình thản vẩy tay:

- Người đẹp, cho xin chữ kí.

Đào Hoa Yêu Yêu lại vung bút, kí tên của mình lên tường, từ đó kết bạn cùng Đại Huy

Hôm sau, cô tỉnh rượu, đến quán bar xin lỗi, Đại Huy có một yêu cầu là vẽ lại hoàn thiện bức tranh hắc báo đó, anh còn đặc biệt dặn, mấy con rùa Brazil lông xanh đó cũng không được xóa đi. Đào Hoa Yêu Yêu thích chí, mất một tháng hoàn thành bức tranh trên tường. Từ đó về sau hai người thành chiến hữu. Nửa năm sau,

cô tốt nghiệp, vào làm ở công ty bây giờ, quen biết Bàn Hải Âm, hai người dần trở nên thân thiết.

Bàn Hải Âm là điển hình của con gái Đông Bắc, mắt sáng, răng trắng, cao gầy, xinh như búp bê. Lúc ấy Đào Hoa Yêu Yêu có ý giới thiệu Hải Âm cho Đại Huy nhưng Đại Huy và Hải Âm vừa gặp đã nhận nhau là anh em tốt. Kết quả, ba người lại một lần nữa kết nghĩa.

Từ đó về sau, Đào Hoa Yêu Yêu và Bàn Hải Âm cứ rồi là lại đến Let's go Africa ăn uống, nhảy nhót. Một lần, có một khách ở quán bar còn nghĩ hai người đang yêu nhau

Bàn Hải Âm chở Đào Hoa Yêu Yêu đi vòng quanh thành phố mấy vòng, đến 6h thì đi thẳng đến Let's go Africa

Đang sau, một người đàn ông ngồi ở bên bàn trong góc tối, quay lưng về phía quầy bar. Hải Âm khoát tay với Đại Huy, ý bảo đừng hỏi gì cả, gọi hai ly rượu đặt trước mặt Đào Hoa Yêu Yêu:

- Uống cho thoải mái

Đào Hoa Yêu Yêu khí thế bừng bừng, một ngụm uống sạch, mắt cũng không chớp. Uống khoảng 6 ly thì Triệu Định Duệ hoảng hốt đi vào:

- Yêu Yêu, nghe anh giải thích

Triệu Định Duệ kéo tay Đào Hoa Yêu Yêu, còn chưa nói xong, Đào Hoa Yêu Yêu uống nốt chén thứ sáu, đặt ly rượu lên giá, bình tĩnh nhìn Đại Huy gọi:

- 6 ly Mary Rose, 4 ly Pink Lady

Đại Huy nhìn nhìn cô rồi lại nhìn Bàn Hải Âm, cúi đầu bắt đầu pha chế rượu, chỉ chốc lát sau, mười ly cocktail xinh đẹp đặt trước mặt Triệu Định Duệ và Đào Hoa Yêu Yêu. Đào Hoa Yêu Yêu nhìn Triệu Định Duệ, người đàn ông này, cô ở bên anh ta 6 năm, thành vị hôn thê được 4 năm. Trước hôm nay, cô đã định 1 tuần sau sẽ lấy anh ta, còn anh ta, hôm nay, sinh nhật 24 tuổi của cô, kỉ niệm 4 năm ngày bọn họ đính hôn lại ôm hôn một cô gái khác ở sân bay. Cô đẩy tay hắn ta, lẳng lặng nói:

- Lúc tôi và anh đính hôn uống 6 ly Mary Rose, 4 ly Pink Lady.

Nói rồi cô lần lượt uống hết mười ly rượu, nhanh như chớp, mười ly rượu cạn thấy đáy, mặt vẫn không chút biến sắc.

Có lẽ bị cô dọa cho ngây người, Triệu Định Duệ nói không nên lời, chỉ có thể kinh ngạc nhìn cô uống hết ly này qua ly khác

Đến khi uống hết giọt rượu cuối cùng, Đào Hoa Yêu Yêu như không nhìn thấy Triệu Định Duệ vẫn còn đang ngây như phỗng, cô gọi một ly Single lady, kẹp ly vào giữa ngón tay, quyến rũ đi đến bên bàn sofa ở góc tường, vừa định mở miệng thì nhận ra người đang ngồi đó, hơi bất ngờ: - là anh ta?

Trong góc tối, một khuôn mặt tái nhợt nhưng tuấn tú, đôi mắt sâu và đen, lạnh lùng sắc bén. Là em trai của Lâm phu nhân kia.

Lúc này mới định thần lại, Triệu Định Duệ vội chạy tới giữ chặt tay Đào Hoa Yêu Yêu, đau đớn:

- Yêu Yêu, đừng làm loạn, theo anh về nhà

Đào Hoa Yêu Yêu cười lạnh:

- Triệu Định Duệ, chúng ta xong rồi, tôi đã có bạn trai mới.

Triệu Định Duệ nắm chặt tay Đào Hoa Yêu Yêu không chịu buông, đau đớn nhìn cô:

- Yêu Yêu, anh biết lần này là anh sai, anh hứa sẽ không...

Đào Hoa Yêu Yêu nhìn người đàn ông trước mắt, sau khi phản bội, khuôn mặt u buồn động lòng người, anh ta từng là người đàn ông duy nhất mà cô nhìn thấy.

Đào Hoa Yêu Yêu nở nụ cười, Triệu Định Duệ là người kiêu ngạo lại chịu nói năng khép nép nhận sai là vinh hạnh của cô đúng không? Đáng tiếc, cô chẳng có hứng thú với vinh hạnh này. Cô mất kiên nhẫn cắt ngang lời hắn:

- Triệu Định Duệ, tôi nhắc lại, tôi đã có bạn trai

Triệu Định Duệ như còn tưởng cô vẫn đang giận mình, kiên nhẫn khuyên:

- Yêu Yêu...

Một bàn tay thon dài nhẹ khoác lên vai Đào Hoa Yêu Yêu, thản nhiên nói:

- Làm phiền anh buông bạn gái của tôi ra

Không biết từ khi nào, người trong góc đã đứng dậy, thân mật tựa vào sau Đào Hoa Yêu Yêu. Anh ta tới gần mang theo một mùi hương nam tính quẩn quanh Đào Hoa Yêu Yêu khiến cô hơi ngây người. Triệu Định Duệ tức giận nhìn người con trai khoác vai Đào Hoa Yêu Yêu, lạnh lùng nói:

- Anh là ai? Đây là chuyện của tôi và bạn gái tôi, không đến lượt anh xen vào

Đào Hoa Yêu Yêu nhanh chóng định thần, vươn tay ôm vòng qua eo người đàn ông kia, cười ngọt ngào vô cùng:

- Giới thiệu với anh, đây là...
- Sở Phi

Người đàn ông kia vừa khéo đón lời Đào Hoa Yêu Yêu, vươn tay phải ra với Triệu Định Duệ:

- Chào anh

Sắc mặt Triệu Định Duệ từ trắng sang xanh rồi đỏ bừng. Không để ý đến Sở Phi kia, cắn răng thấp giọng nói với Đào Hoa Yêu Yêu:

- Yêu Yêu, sự nhẫn nại của anh cũng chỉ có giới hạn.

Đào Hoa Yêu Yêu quẹo rũ mỉm cười:

- Triệu Định Duệ, anh sớm đã bị knock out

Triệu Định Duệ cuối cùng vẫn là người có thân phận, nói năng khép nép thế là đã cực hạn, cứng ngắc bắt tay với Sở Phi, duy trì chút phong độ cuối cùng rồi nhìn Đào Hoa Yêu Yêu đang nép vào lòng Sở Phi trầm giọng nói:

- Giờ em không bình tĩnh, khi nào em tỉnh táo lại anh sẽ gọi cho em

Dứt lời phát tay áo bỏ đi. Nhìn bóng Triệu Định Duệ ra khỏi cửa lớn, Đào Hoa Yêu Yêu rời khỏi vòng ôm của Sở Phi, có chút áy náy nhìn Sở Phi nâng chén:

- Sở tiên sinh, vừa rồi thật ngại quá

Sở Phi thân nhiên gật gật đầu:

- Hy vọng tôi không làm trở ngại, có gì cần giúp giải thích thì cứ tới tìm tôi

Nói xong, anh cầm lấy chiếc bút máy trên bàn, ghi vào một mẩu giấy nhỏ xé ra từ thực đơn, trên đó có một dãy số đưa cho Đào Hoa Yêu Yêu. Đào Hoa Yêu Yêu cầm lấy cười nói:

- Giải thích thì không cần, số điện thoại tôi cầm, lần sau mời anh cảm ơn

Nói xong, cả người đổ về phía sau như cây chuối.

Chương 2 Một bài thơ

Mãi đến chiều hôm sau, Đào Hoa Yêu Yêu mới tỉnh lại. Khi cô tỉnh lại thì thấy Sở Phi từ phòng tắm đi ra, ăn mặc chỉnh tề. Đào Hoa Yêu Yêu nhìn xung quanh, xác định đây là nhà mình thì nghiêm trang nói với anh:

- Anh có biết tự tiện xông vào nhà dân là phạm pháp

Sở Phi đặt một cốc nước lên chiếc bàn trang điểm đầu giường cô, thân nhiên nói:

- 57xxxxxx.

Đào Hoa Yêu Yêu nháy mắt mấy cái:

- Cái gì
- Số điện thoại của đồn công an khu X

Đào Hoa Yêu Yêu phì cười:

- Có thể để tôi thay quần áo đã không?

Cô chỉ vào áo sơ mi nhăn nhúm trên người.

Sở Phi vươn tay ra như mời rồi rất quân tử đi ra khỏi phòng ngủ. 10 phút sau, Đào Hoa Yêu Yêu nhẹ nhàng thoải mái ra phòng khách, vừa vặn nhìn thấy Sở Phi đang đứng trước cửa sổ gọi điện thoại cho ai đó

Ánh sáng ban chiều chiếu xuống, anh mặt áo sơ mi đơn giản, quần âu rất có khí thế của một công tử cao nhấ. Đào Hoa Yêu Yêu nhìn tay áo tinh tế của anh. Giọng nam trầm, có chút giống như hương vị cà phê hảo hạng

Chờ anh nói chuyện điện thoại xong, Đào Hoa Yêu Yêu hỏi:

- Tối hôm qua tôi có làm anh khó xử không?

Sở Phi liếc cô một cái, trong mắt tựa hồ có một chút ý cười:

- Vẫn có thể ứng phó được

Đào Hoa Yêu Yêu gật gật đầu:

- Cảm ơn anh

Sở Phi lễ độ nói:

- Đừng khách sáo

Sau đó, hai người ngừng lại, 1 phút sau, Đào Hoa Yêu Yêu lại hỏi:

- Sở tiên sinh, chúng ta nhất định cứ phải đứng như thế này sao

Sở Phi thần nhiên cười, nụ cười này khiến Đào Hoa Yêu Yêu ngạc nhiên vô cùng, người đàn ông này lại có má lúm đồng tiền (Phát rò được rồi, chả hiểu sao toàn chọn phải truyện có nam chính có má lúm là cái gì!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!)

Cô bưng mắt:

- Làm ơn đi, đừng có cười sáng bừng như thế

Sở Phi mặt trầm xuống, cầm lấy áo vest trên sofa, lãnh đạm nói:

- Làm phiền rồi

Nói xong đi thẳng ra cửa.

Đào Hoa Yêu Yêu ngăn lại, nghiêm trang nói:

- Anh hiểu nhầm rồi, ý của tôi là nếu anh cười như vậy tôi sẽ yêu anh mất

Tám giờ tối, Đào Hoa Yêu Yêu mang bánh ngọt đến Let's go Africa

Bàng Hải Âm đã ngồi ở quầy bar, Đại Huy đang lau ly cốc, thấy cô đi vào thì nhe răng ra cười, nụ cười không có ý tốt lành.

Đào Hoa Yêu Yêu thông minh mang bánh ngọt ra nịnh rồi mới ngồi lên ghế trước quầy bar:

- Cho em một ly nước khoáng

Bàng Hải Âm một bên liếm bơ trên ngón tay, tay kia thì lấy ra một chiếc vé máy bay trong túi đưa cho Đào Hoa Yêu Yêu:

- Chiều mai, ba giờ, vé máy bay, đảo Bali

Đào Hoa Yêu Yêu cảm động ôm lấy Bàng Hải Âm, bạn bè đúng là bạn bè, biết cô cả thể xác lẫn tinh thần đều bị thương còn chuẩn bị cả vé máy bay cho cô đi du lịch giải sầu

Bàng Hải Âm khua khua chiếc đĩa ăn bình thản nói:

- Mike muốn cậu đi xử lý buổi lễ khai trương chi nhánh của khách sạn Hoa Uy ở Bali

"\$%^*@\ ¥#...

Cùng thời gian đó, Sở Phi đang ngồi trong một căn biệt thự tư nhân ở Indonesia, ở bên dưới là cả một vườn hoa dành dành đang nở rộ trong đêm hè, thỉnh thoảng có cơn gió lộng lẽ thổi đến mang theo mùi hương thanh nhã ủa vào phòng. Anh ngồi trên ghế dài màu trắng khắc hoa, giống như ánh đèn sáng trong đêm đen, chậm rãi đọc một tập thơ, nhìn một bài thơ:

“Nếu có thể gặp anh trên sườn núi đầy hoa dành dành

Nếu có thể được một lần yêu sâu nặng, cho dù có ly biệt, như vậy cũng đáng, chỉ là, chỉ là, khi quay đầu

Khoảnh khắc đó chỉ trong một chớp mắt..”

Bài thơ này, tối hôm qua, anh lại được nghe một cô gái say đến không nôn nổi đọc lên

Cô gái đó rất mạnh mẽ, lúc cô say, chỉ đọc đi đọc lại bài thơ này, sau đó mỗi lần đọc xong, cô nhất định mắng to một tiếng:

- Thôi lắm, tất cả đều rất thôi!

Suốt một buổi tối, cô đọc ít nhất cũng hơn 20 lần. Lần cuối cùng, đã là nửa đêm, cô đọc xong bài thơ đó, không chửi đồng nữa, chỉ nhắm mắt lại, nặng nề chìm vào giấc ngủ, khóe mắt rơi xuống một giọt lệ.

Rất nhiều năm trước kia, từng có một người con gái cũng thích bài thơ này. Đọc bài thơ này, trước khi ngủ cô ấy cũng rơi một giọt lệ. Nhưng cô ấy sẽ không làm hồng không khí mà mắng câu “thôi lắm” cũng chẳng đọc lại đến lần thứ hai. Bởi vì, khi cô ấy đọc bài thơ này, rơi một giọt lệ rồi vĩnh viễn ngủ say. Cô gái như hoa như ngọc đó vĩnh viễn không trở lại

Nhưng vì sao lại có người cũng đọc bài thơ này, vì sao đọc nó rồi nhất định còn rơi một giọt nước mắt...

Sở Phi khê ho. Indonesia ngày hè rất nóng nhưng ngực anh lại dần trở lạnh, lạnh đến không thể thở

Vì sao, họ không phải là một người...

Chương 3 Chuyện xảy ra ở Bali

Trước khi lên máy bay, Mike gọi cho Đào Hoa Yêu Yêu, nói khách sạn bên kia khai trương đã có tuyên truyền, Tiểu Đinh ở công ty đã làm khá ổn, cô tới chỉ cần giúp bố trí hội trường và tiệc rượu là được. Một lần, chi nhánh của khách sạn Hoa Uy ở Canada khai trương, lễ khai trương là do Đào Hoa Yêu Yêu tổ chức, tổng giám đốc Hoa Uy rất vừa lòng.

Bây giờ, hợp đồng đã kết thúc. Mike đột nhiên lại điều cô qua, Tiểu Đinh cũng tự gọi điện nhờ cô đến Bali giúp mình. Mọi người không nói gì nhưng tình ý này, Đào Hoa Yêu Yêu nhớ kỹ trong lòng. Chỉ có điều duy nhất không được hoàn mỹ là khi sắp gác máy, Mike vẫn không nhìn được mà trịnh trọng dặn do cô nên buồn rồi còn cố vũ:

- Chân trời nào chẳng có cỏ thơm, sao phải chung tình với một cành hoa.
Đến Bali tìm Romeo của cô đi

Con bà nó, nhà cô không có ai chết, nên buồn cái đầu quý! Cúp máy, Đào Hoa Yêu Yêu đau khổ phát hiện, có lẽ bình thường bọn họ hay dùng từ lỏng trước mặt Mike mà Mike dù học 6 năm Trung văn mà nói chuyện càng ngày càng không ra cái gì. Đến Bali, Tiểu Đình hỏi cô muốn làm việc luôn hay nghỉ ngơi một chút. Đào Hoa Yêu Yêu nghĩ rồi nói:

- Lúc tôi thích làm thì sẽ làm, lúc tôi không thích làm thì cậu làm

Tiểu Đình nện nện gót giày nói:

- Người đẹp, đừng trèo lên đầu lên cổ người khác nếu không đàn ông dù mộ đạo cũng tức giận đó.

Hai người vừa cãi nhau vừa đi về phía bãi đỗ xe. Sau đó, ở cửa bãi đỗ xe, Đào Hoa Yêu Yêu nhìn thấy một người đàn ông và một người phụ nữ.

Người phụ nữ đó trông mảnh mai, yếu điệu động lòng người. Cái gì gọi là “xuất thủy phù dung, tạo hóa mài giũa” còn người bên cạnh cô gái kia... Đào Hoa Yêu Yêu nheo mắt lại... chính là Sở Phi. (Hình như thiếu chữ, cảnh này là Sở Phi bị Đào Hoa Yêu Yêu tát)

Ngày hôm sau, khách sạn tổ chức khánh thành. Sáu giờ sáng, tổ nhân viên đã tới hiện trường, cùng quản lý khách sạn chuẩn bị để làm công tác chuẩn bị cho lễ khánh thành. Nửa giờ sau, Đào Hoa Yêu Yêu như con gấu trúc hiện ra trước mặt mọi người

Không đợi ai nói gì, cô đã cười cười lấy kính râm trong túi áo Tiểu Đình đeo lên, xắn tay áo:

- Các anh em, làm sớm xong sớm vui vẻ sớm. Làm xong rồi, trai tán gái, nữ câu trai, ai không câu được gì thì trả tiền mời khách

Nói xong chui vào hiện trường ngay lập tức.

Tiểu Đình đứng sau, người phụ trách khách sạn vỗ vỗ vai Tiểu Đình, vươn ngón tay cái chĩa về anh nói:

- Phụ nữ Trung Quốc các anh... Good.

Khiến Tiểu Đình dờ khóc dờ cười.

Lễ khai trương kết thúc tốt đẹp, Tiểu Đình và Đào Hoa Yêu Yêu đứng bên ngoài nhìn khách quý cắt băng khánh thành. Sau đó được người dẫn đi vào khách sạn, hai người thở phào một hơi, nhìn nhau.

Trước khi Đào Hoa Yêu Yêu mở miệng, Tiểu Đình đã giơ tay ý bảo đừng nói, cướp lời:

- Cô nghe tôi nói trước đã, vừa rồi Mike gọi điện nói, Hoa Uy rất hài lòng với hợp đồng lần này, bữa tiệc tối nay, phía khách sạn hi vọng công ty chúng ta mời một người đến tham dự, chính là cô đó.
- Tôi nhớ là tôi chỉ đến giúp, lần này cậu mới là phụ trách.

Đào Hoa Yêu Yêu hai tay ôm ngực

- Chẳng lẽ cô muốn tôi đi dọa người?

Tiểu Đình hoảng hốt chỉ vào mặt mình, ba ngày trước, Tiểu Đình ra ngoài ăn cơm cùng đồng nghiệp, bàn bên có người say rượu đánh nhau, tránh không kịp bị dính lây một đám mà mặt tím bầm

Đào Hoa Yêu Yêu nhìn hốc mắt đen tím của anh, quả thực so với đôi mắt gấu trúc của mình còn thảm hơn nhiều. Cô thở dài:

- Thôi được, tôi đi

Bởi vì buổi tối phải tham gia dạ yến, Tiểu Đình lấy cớ không thể phá hủy danh tiếng mỹ nữ của công ty ta mà bắt Đào Hoa Yêu Yêu lập tức về phòng tìm cách làm mờ vết quầng thâm. Đào Hoa Yêu Yêu không từ chối, dặn dò một số chuyện rồi trở về phòng ngủ một giấc dài, tỉnh lại đã hơn sáu giờ tối, tắm rửa, trang điểm đã gần tám giờ. Đào Hoa Yêu Yêu tới hội trường. Vào cửa, Đào Hoa Yêu Yêu không cẩn thận hơi bị ngã, một đôi tay thon dài, tao nhã vừa khéo đỡ lấy cô, tránh cho cô khỏi biểu diễn màn ngã chổng vó trước mặt mọi người. Đào Hoa Yêu Yêu đứng vững lại, dưới ánh trăng, quay đầu định cảm ơn, vừa dương mắt nhìn thì bị giật mình...

Sở Phi.

Đôi phương không đợi cô mở miệng đã quân tử lui về phía sau nửa bước, thân nhiên gạt đầu, lướt qua cô mà vào.

Như người xa lạ

Bữa tiệc hoàn toàn là sáng kiến của Đào Hoa Yêu Yêu, không dùng đèn chùm thủy tinh lộng lẫy, cả hội trường chỉ dùng ánh nến và ánh trắng chiếu sáng. Khắp hội trường đều là ánh nến lung linh, trên bàn bày những món ăn tinh xảo, trong những chiếc đế bằng thủy tinh, những ngọn nến màu tím khắc thành hình hoa sen nổi trên mặt nước trong suốt, ánh nến dần thay đổi, ánh trắng xuyên qua cửa sổ, qua rèm thủy tinh cùng với ánh nến mà tỏa hào quang. Tiếng đàn violon thanh nhã, tiếng ly chạm nhau leng keng. Đào Hoa Yêu Yêu cầm ly rượu vang đi vào góc phòng. Sau khi vào phòng, cô theo lệ chào hỏi những người quan trọng một lượt rồi trốn ra sau góc ngăn người. Tiểu Đình như quỷ đột nhiên xuất hiện sau lưng cô, bỗng thốt lên:

- Đẹp trai quá!

Chén rượu trong tay Đào Hoa Yêu Yêu thiếu chút nữa thì rơi vỡ, quay đầu nhìn Tiểu Đình mặc quần áo phục vụ thì toát mồ hôi lạnh. Cô vươn tay cầu lưng Tiểu Đình, nhỏ giọng nói:

- Dám hù dọa tôi, chán sống rồi à tiểu tử này

Tiểu Đình nhe răng trợn mắt:

- Không dám không dám, tôi rất bội phục gu thẩm mỹ của cô

Đào Hoa Yêu Yêu ngậy ra:

- Sao tự nhiên nói như thế?

Tiểu Đình nhìn đằng trước, bĩu môi:

- Anh chàng đẹp trai ở sân bay đó, cô còn tát anh ta một cái

Tiểu Đình chỉ về phía cửa sổ sát đất, một người con trai nghiêng mặt, dưới ánh trắng trông anh ta vừa cao gầy lại vừa tao nhã mà phảng phất nét cô đơn.

Đào Hoa Yêu Yêu cười khỏ:

- Rõ ràng như thế sao?

Tiểu Đình cứng lưỡi:

- Cô để ý anh ta cả buổi tối, như sói vậy. Sếp ơi, làm ơn cho chút mặt mũi, cô có biết lúc cô nhìn chăm chăm vào người khác mắt lộ ra hung quang không

Đào Hoa Yêu Yêu không nói, cúi đầu nhìn cánh tay mình, cánh tay trần dường như vẫn còn lưu lại độ ấm của bàn tay Sở Phi. Tiểu Đình đẩy cô:

- Vừa rồi nếu không có anh ta thì cô mất mặt rồi, như thế nào cũng nên cảm ơn người ta.

Anh nhắc tới chuyện Sở Phi đỡ cho Đào Hoa Yêu Yêu khỏi té ngã lúc vào cửa. Đào Hoa Yêu Yêu lườm anh một cái:

- Không nhận ra cậu có phong thái của chó săn tin

Tiểu Đình lắc đầu:

- Mike nói, anh ấy còn muốn giữ cô lại kiếm tiền, bởi vì thất tình mà xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn cũng không tốt nên dặn tôi phải để ý đến cô

Đào Hoa Yêu Yêu lại lườm thêm cái nữa:

- Làm việc của anh đi

Nói rồi uống cạn ly rượu vang trong tay, đặt lên khay của Tiểu Đình, tiện tay lấy thêm một ly sâm banh, chậm rãi đi về phía Sở Phi. Cô dù sao cũng phải cảm ơn anh... còn phải xin lỗi chuyện ở sân bay nữa.

Nhưng trong lúc hai người nói chuyện đã có một người phụ nữ mặc áo dạ hội màu trắng tinh tề đi tới bên Sở Phi

Tiểu Đình nhìn bóng dáng hai người con gái, lắc đầu tiếc hận:

- Để người ta nhanh chân đến trước rồi

Sở Phi cầm một ly sâm banh, dựa vào cửa sổ. Anh cũng không thích những yến hội này, hướng chỉ giờ mệt muốn chết, hợp hành liên tục ba ngày khiến cho đầu óc anh cũng ong ong.

- Sở Phi, đã lâu không gặp

Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên, mang theo sự tinh tế và dịu dàng như con gái vùng Giang Nam. Sở Phi hơi cứng người, chậm rãi đứng thẳng lại, quay đầu nhìn người phụ nữ mặc lễ phục trắng dịu dàng như lan. Anh thần nhiên hơi nhếch môi cười nhưng trong mắt lại lạnh lùng:

- Đã lâu không gặp, Sở phu nhân

Khi Sở Phi nói ra ba chữ Sở phu nhân thì người phụ nữ kia hơi run, nụ cười trở nên có phần gượng ép, lại thêm phần đáng yêu. Cô do dự rồi nhẹ giọng nói:

- Hôm nay Tiểu Diệp rất đau khổ
- Không liên quan đến tôi

Giọng nói lạnh lùng làm cho Sở phu nhân và kinh ngạc lại vừa khó xử, cô im lặng hồi lâu rồi khẽ nói:

- Mặc kệ là thế nào, Tiểu Diệp với cậu luôn một lòng si mê, ngay cả khi cậu vô tình với nó thì cũng không nên...

Làm cô khó xử như thế.

Ý chí của Sở Phi như sắt đá, nâng chén đáp lễ với một vị khách ở xa rồi lạnh lùng nhìn người phụ nữ kia:

- Sở phu nhân lần này lấy thân phận gì đến dạy dỗ tôi vậy?

Sở phu nhân dường như kinh ngạc trước lời lẽ gai góc của anh, hơi sững sốt rồi khẽ chớp mắt cười khổ:

- Phi, chẳng lẽ chúng ta chưa từng là bạn bè sao?

Sở Phi lắc lắc ly sâm banh trong tay, cảm giác như đang say, người lạnh lạnh, tim đập lúc nhanh lúc chậm, hoàn toàn không thể khống chế. Anh cố gắng lấy tinh thần nhìn người đẹp áo trắng trước mặt, trong lòng hoảng hốt, ánh mắt mơ hồ hiện lên một người con gái khác cũng vóc dáng ấy, khuôn mặt cũng tương tự, thanh thuần như nước, tinh tế như hoa lan. Tuy rằng đã nhiều năm vẫn không quên được, một lần gặp lại đã là trời đất vô duyên. Sở Phi bỗng nhiên cảm giác buồn bã, nhần nhẹn cảm giác khó thở, thần nhiên nói:

- Cô ấy yêu là Sở nhị thiếu gia, không phải tôi, mà tôi cũng chưa từng có hứng thú với cô ấy

Sau đó, bất luận Sở phu nhân nói gì anh cũng chỉ yên lặng không đáp. Cuối cùng Sở phu nhân chỉ đành thở dài, buồn bã rời đi. Chờ Sở phu nhân biến mất trong đám người, Sở Phi thân nhiên nói:

- Nghe hay không?

Ở góc khuất phía sau anh, Đào Hoa Yêu Yêu lặng yên đi ra.

- Bình thường thôi.

Đào Hoa Yêu Yêu sờ sờ cái mũi, bình tĩnh trả lời, không có tí nào xấu hổ vì nghe lên bị túm sống.

Sở Phi liếc nhìn cô một cái, thân nhiên khẽ cười:

- Tìm tôi có việc?

Đào Hoa Yêu Yêu đang muốn mở miệng, ngẩng đầu nhìn thấy sắc mặt Sở Phi thì buột miệng nói:

- Anh đánh phần đậm thế

Sau đó vội cầm khẩu, biết mình lỡ lời

Trong bóng tối, Sở Phi đứng đó, sắc mặt tái nhợt như quỷ, môi hơi tái lại. Bởi vì hai người đứng gần, Đào Hoa Yêu Yêu nhìn rõ trán anh túa mồ hôi, đôi mày hơi nhíu lại nhưng đang nhẫn nhịn cơ đau. Sở Phi chờ cơn choáng váng qua đi, khẽ cười nói:

- Hoa Đào tiểu thư thật hài hước

Hoa Đào tiểu thư?! Đào Hoa Yêu Yêu cảm giác mắt như tối sầm lại, cô cắn môi cố nhịn

Cô bước lên nửa bước, nhỏ giọng nói:

- Trông anh có vẻ không ổn.

Sở Phi lại như không để ý, hơi mở mắt khẽ nói:

- Bình thường thôi

Đào Hoa Yêu Yêu giật mình, trong đầu linh quang chợt lóe, cô thốt lên:

- Anh không định cứ đứng như thế đến khi hết yển hội đấy chứ
- Có gì không được. Sở Phi nhún vai bất cần
- ...

Đào Hoa Yêu Yêu trừng mắt lườm anh, cắn răng nói:

- Bữa tiệc này là tâm huyết của tôi, nếu anh dám phá hoại mỹ cảm của nó thì tôi đem anh cho chó ăn
- Tôi không đi nổi

Câu này anh nói cũng vô cùng thân nhiên. Đào Hoa Yêu Yêu thở dài:

- Hi vọng anh không quá nặng.

Nói xong một tay đón lấy ly rượu trong tay Sở Phi, tay kia đỡ cánh tay Sở Phi

Sở Phi kinh ngạc nhìn cô

- Nhìn cái gì? Tôi cũng chẳng có sức mà giúp anh tàng hình mà biến mất khỏi bữa tiệc này, đỡ anh về phía sau kia là cực hạn của tôi

Tức giận lườm anh một cái, Đào Hoa Yêu Yêu hát hàm về một góc khuất. Sở Phi kiên trì nhìn Đào Hoa Yêu Yêu:

- Việc gì cô phải đi cứu một kẻ hỗn đản?

Đào Hoa Yêu Yêu thấy anh bất động, nghe vậy thì ngẩng phắt lên giận dữ:

- Anh đúng là vô vị, nói nhiều thế làm gì

Còn nhớ chuyện ở sân bay? Đúng là lòng dạ hẹp hòi!

Thật sự là một người con gái thô lỗ! Sở Phi cười nhẹ, thuận theo đưa cánh tay khoác lên vai Đào Hoa Yêu Yêu, cảm giác đau đớn như dao cứa tim, anh thở dồn dập:

- Xin lỗi, nhưng hình như không...

Còn chưa nói xong, Sở Phi ôm ngực, lẳng lặng ngã về phía Đào Hoa Yêu Yêu.

May mắn, Tiểu Đình và một đồng nghiệp khác nhìn thấy ám hiệu của cô đã kịp thời chạy đến. Nhân lúc còn chưa kinh động đến khách mời, hai người giúp Đào Hoa Yêu Yêu đưa Sở Phi đến sô pha ở gần cửa sổ khác. May mà lúc trước để khách mời có chỗ nghỉ ngơi mà cũng thiết kế

- Yêu Yêu, bất kể anh ta làm gì cô cũng không thể đánh chết anh ta chứ?

Tiểu Đình nhìn sắc mặt Sở Phi như người chết thì hoảng sợ vô cùng

- Bớt nói nhảm đi, mau gọi bác sĩ....

Cô giúp Sở Phi tựa vào sô pha, sắc mặt còn tái hơn cả Sở Phi. Lần đầu tiên cô thấy người bị bệnh tim phát bệnh, không ngờ anh nói ngã là ngã. Lúc này, một giọng nói yếu ớt từ trên đỉnh đầu cô truyền xuống:

- Đừng... gọi bác sĩ...

Đào Hoa Yêu Yêu ngẩng đầu, nhìn thấy Sở Phi không biết đã tỉnh lại từ bao giờ nhưng sắc mặt càng lúc càng tái, một tay bưng ngực như vô cùng đau đớn. Bỗng nhiên cô cảm giác tức giận mà không có chỗ phát tiết:

- Con mẹ anh, muốn chết nói thẳng

Cô vừa mắng vừa nói cúc áo cổ Sở Phi:

- Thuốc đâu?
- Khụ khụ... trong túi trước.

Sở Phi khó khăn thở dốc, ngón tay chỉ vào túi áo trước ngực.

Đào Hoa Yêu Yêu mò vào túi áo vest của anh, phát hiện tay mình run run, e rằng khó mà mở được hộp thuốc.

Sở Phi tựa vào thành sô pha, nhìn cô, bỗng nhiên khẽ cười:

- Chỉ là bệnh tim mà thôi, khụ khụ...

Anh dùng ngón trở khẽ lau đi giọt nước mắt bên má cô

- Nên... đừng khóc

Nói xong câu này, đột nhiên anh ôm ngực chặt hơn, thở dốc một hồi

- Anh cảm ốm

Đào Hoa Yêu Yêu lấy thuốc nhét vào miệng Sở Phi, nhìn anh khó khăn nuốt viên thuốc

Chỉ chốc lát sau, Sở Phi dần thở đều lại nhưng sắc mặt vẫn rất khó coi, hai mắt hơi mở, vô cùng mỏi mệt. Tiểu Đinh ở bên lặng lẽ tới gần, khẽ nói thầm với Đào Hoa Yêu Yêu:

- Vẫn nên mời bác sĩ tới đi

Tiểu Đinh còn nói chưa dứt lời, Sở Phi đã mở mắt ra, lạnh lùng nói:

- Tôi không cần bác sĩ

Nói xong định đứng dậy lại bị Đào Hoa Yêu Yêu cản lại:

- Mạng của anh là do tôi cứu, tôi quyết định

Anh cười khổ:

- Ba tuần trước tôi mới được ra khỏi viện, cô có thể để tôi sống thêm mấy ngày yên ổn không?

Đào Hoa Yêu Yêu do dự một chút nhìn qua Tiểu Đinh, Tiểu Đinh nhún vai ý bảo tùy cô quyết định

Sở Phi kiên trì:

- Tôi chỉ cần nghỉ ngơi một chút là được

Đang sau có người đồng nghiệp tìm Tiểu Đinh, Tiểu Đinh phải ra tiến hành chỉ huy toàn bộ hội trường. Đào Hoa Yêu Yêu nghĩ ngợi, muốn Tiểu Đinh đi làm việc. Bản thân cô ngồi xuống trông Sở Phi. Trong bóng tối, Đào Hoa Yêu Yêu ngồi trên sofa, Sở Phi tựa vào vai nàng, không ai nói với ai.

Bỗng nhiên, Sở Phi nhẹ nhàng nói:

- Tôi muốn ra ngoài xem sao

Đào Hoa Yêu Yêu nhìn sắc mặt tái nhợt của anh:

- Bệnh tim của anh vừa tái phát

Sở Phi lắc đầu:

- Bệnh tim chứ không phải là cả người tê liệt

Khẩu khí nhẹ nhàng như đang nói câu "Lê Minh không phải Trương Quốc Vinh" vậy.

Đào Hoa Yêu Yêu nhin không được mà bật cười nhưng lập tức nghiêm mặt:

- Nếu anh lại phát bệnh tôi mặc kệ anh

Sở Phi thở dài:

- Tôi thật sự không sao, chỉ là bệnh cũ thôi mà

Đào Hoa Yêu Yêu cũng chỉ đành thở dài, đỡ anh đứng lên hỏi:

- Đi đâu

Sở Phi nghĩ nghĩ, nói hai chữ:

- Bờ biển.

Chương 4 Chuyện xảy ra ở Bali 2

Đêm đó trăng rất đẹp, bãi biển ở Bali không bị ô nhiễm vô cùng sạch sẽ, gió biển thổi hàng dừa xanh xào xạc, hòa với tiếng sóng biển tựa như một bài hát từ xưa vọng về.

Đào Hoa Yêu Yêu cùng Sở Phi sóng vai đi trên bãi cát vắng, dưới ánh trăng bàng bạc, ngón chân trần của cô trông mềm mại, đáng yêu như kẹo đường.

Sở Phi ra khỏi bữa tiệc vẫn luôn yên lặng không biết nghĩ gì, Đào Hoa Yêu Yêu cũng không có hứng nói chuyện.

Bởi vì cô nhớ tới đợt tuyết dày nhất đầu năm nay, cô và Triệu Định Duệ ngồi trong phòng khách đã trang trí tốt để chuẩn bị dọn về xem bộ phim Hàn Quốc “Chuyện xảy ra ở Bali” rồi quyết định địa điểm đi nghỉ trăng mật. Năm đầu tiên sẽ đến đảo Bali, năm thứ hai sẽ đến biển Aegean (nằm giữa bán đảo Hy Lạp và bán đảo nhỏ của châu Á, rải rác nhiều hòn đảo nhỏ với phong cảnh đẹp, được ví như

một thiên đường trên trái đất), năm thứ ba đến Việt Nam ngắm biển Đông... Bọn họ mỗi năm đều ước định sẽ đến một nơi có biển, tản bộ dưới ánh trăng, cứ thế suốt 50 năm nữa...

Đào Hoa Yêu Yêu thở dài, ai biết “Chuyện xảy ra ở Bali” bắt đầu thì khôi hài mà kết thúc lại là bi kịch như thế

Lách tách... lách tách...

Tiếng động khẽ truyền đến từ sau lưng, liên tục không ngừng. Đào Hoa Yêu Yêu nhú mày quay đầu lại, ánh sáng lóe lóe không ngừng làm chói mắt cô, theo bản năng, cô ném chiếc giày trên tay ra

- A....

Một tiếng hét thảm phá tan biển đêm yên tĩnh. Lúc Sở Phi quay lại thì đã thấy một người đàn ông ôm đầu ngã lăn dưới đất

- Cô đánh bất tỉnh anh ta rồi

Sở Phi đứng gần bên người bị ngã, mặt không biến sắc nói

- Hình như là thế.

Đào Hoa Yêu Yêu nhún nhún vai. Sở Phi nhìn vết gót giày trên trán anh ta nói:

- Phản ứng nhanh, ra tay tàn độc, mục tiêu chuẩn, cô luyện tập bao lâu rồi

Đào Hoa Yêu Yêu trừng hắt lườm anh:

- Tôi không cố ý.

Hai người đang nói, người đàn ông kia rên rỉ một tiếng, chậm rãi mở to mắt. Sở Phi kéo Đào Hoa Yêu Yêu lùi về phía sau nửa bước, chắn trước mặt cô. Đào Hoa Yêu Yêu nhìn động tác bản năng của anh, hơi ngạc nhiên. Đằng trước, người bị đánh đã đứng lên, xoa đầu cười khò:

- Bạn gái anh có phải là vận động viên bóng bầu dục không thế?

Sở Phi thản nhiên nói:

- Anh là ai, sao lại theo dõi chúng tôi

Người kia phủi phủi cát trên người, dường như chạm vào vết thương bị đau, nhe nhếch mép rồi mới khẽ cười nói:

- Tôi vừa đến bờ biển định chụp cảnh biển đêm, nhìn thấy hai vị, bóng dáng hai vị trông rất hoàn mỹ, tao nhã, đặc biệt là tiểu thư này mặc lễ phục kiểu Hy Lạp màu sẫm ban đêm dưới ánh trăng như phát sáng, khí chất cũng như đóa dành dành cô đeo bên tay vậy, thanh nhã, thuần khiết không chút tì vết.

Khi anh ta nói đến đây, Sở Phi cười cười nhìn Đào Hoa Yêu Yêu một cái, mắt Đào Hoa Yêu Yêu giật giật, vội cắt lời kẻ đang bô lô ba la kia:

- Dừng dừng, cuối cùng anh định nói gì? Có thể nói ngắn gọn không?

Lúc cô nói, cắn răng tập trung trừng mắt nhìn người đàn ông này, mặc kệ Sở Phi đang cười cười bên cạnh.

Đáng tiếc, hình như anten tiếp thu tín hiệu nguy hiểm của người này không hoạt động, không đủ linh mẫn nên vẫn hào hứng nói tiếp:

- Không không, tiểu thư, cô không biết đâu, đó thật sự là một hình ảnh hoàn mỹ. Góc độ này, cảnh này, ánh sáng này thật tuyệt vời, vô cùng hiếm có.
- Cho nên anh chụp ảnh chúng tôi? Ai cho anh làm thế? Anh định tính bao nhiêu tiền công? Đào Hoa Yêu Yêu căm tức mắng.
- Không, tiểu thư, đây là nghệ thuật!

Anh ta vẫn vô cùng tự hào:

- Tôi là Á Lịch, là một nhiếp ảnh gia, cho nên không nhận được mà chụp hai người, mong được thứ lỗi. Nhưng xin hai người hiểu cho, tôi không phải là kẻ hiếu sắc cũng không bị thần kinh, tôi là người làm nghệ thuật nghiêm túc, rất có trách nhiệm với tác phẩm của mình.

Lẳng lặng chờ đối phương nói xong, Sở Phi lễ độ mà lạnh nhạt nói:

- Tôi nhận lời giải thích của anh nhưng mong anh đưa phim trả cho chúng tôi.

Đang thao thao bất tuyệt bị người cắt lời, Á Lịch mặt nhăn mày nhó, có chút khó xử nhìn người đàn ông lạnh lùng trước mặt có vẻ không dễ nói chuyện. Anh ta nghĩ nghĩ rồi nhìn Đào Hoa Yêu Yêu đứng sau Sở Phi:

- Tiểu thư...
- Anh ấy thay mặt tôi

Đào Hoa Yêu Yêu trả lời rõ ràng lưu loát. Á Lịch không khỏi sửng sốt, ngay cả Sở Phi cũng không nhận được quay đầu nhìn cô một cái

Đào Hoa Yêu Yêu nhún nhún vai với Sở Phi, Á Lịch như chưa muốn từ bỏ ý định, đang định nói thêm thì Đào Hoa Yêu Yêu nói lớn:

- Ôi, lạnh quá

Nói xong hắt xì hơi một cái y như thật.

Á Lịch thấy thế, chỉ đành tỏ vẻ đã quấy rầy những cũng nói mấy ảnh còn có những ảnh chụp quan trọng khác. Kết quả cuối cùng, Đào Hoa Yêu Yêu để lại số điện thoại, Á Lịch lấy phim ảnh ra rồi mai sẽ mang đến.

Á Lịch đi rồi, trên bờ cát, lại chỉ còn lại Đào Hoa Yêu Yêu cùng Sở Phi. Sở Phi nhìn Đào Hoa Yêu Yêu, ánh mắt sắc bén như hiểu rõ cô nghĩ gì.

Đào Hoa Yêu Yêu bình thản, tránh ánh nhìn của anh:

- Anh còn muốn ở đây? Tôi không có hứng thú theo tiếp

Một chiếc áo vest nhẹ nhàng khoác lên bờ vai trần của Đào Hoa Yêu Yêu. Đào Hoa Yêu Yêu hơi sửng sốt rồi gỡ xuống, trả lại cho anh:

- Ít nhất tôi còn khỏe hơn bệnh nhân bị tim vừa phát bệnh.

Sở Phi mặt lạnh xuống. Đào Hoa Yêu Yêu thở dài lại mặc lại, dù sao, ai lạnh người đó biết

Hai người một đường không nói chuyện, đi về khách sạn, đứng ở cửa khách sạn, Sở Phi nhẹ giọng hỏi:

- Sao cô phải cứu một kẻ hỗn đản?

Đào Hoa Yêu Yêu sửng sốt một chút, nghĩ nghĩ rồi nghiêm trang đáp:

- Tôi phát hiện, tôi muốn nhìn tên hỗn đản đó cười một cái rồi nói xin lỗi hắn.

Sở Phi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Đào Hoa Yêu Yêu, hai người nhìn nhau cười.

Đào Hoa Yêu Yêu hỏi Sở Phi:

- Anh đang ở đâu? Giờ đã khuya rồi, nếu không ngại thì có thể đến phòng tôi mà nghỉ tạm.

Sở Phi kinh ngạc:

- Vậy còn cô?

Đào Hoa Yêu Yêu bĩu môi:

- Yên tâm, tôi không có hứng thú với anh đâu

Không đợi Sở Phi trả lời, quản lý khách sạn đã tới, cung kính nói với Sở Phi:

- Sở tiên sinh, phòng cổ đông khách sạn an bài ở tầng ngọc bích, phòng Vip, cần tôi dẫn ngài qua đó không?

Đào Hoa Yêu Yêu mặt không đổi sắc, xoay người đi về phía phòng mình. Cô cảm thấy mình như một con ngốc.

Nhìn bóng cô bỏ đi, Sở Phi hơi cười, nói khẽ mấy câu với người quản lý rồi rời đi.

Sáng hôm sau, Bali có mưa nhỏ, Đào Hoa Yêu Yêu nghe tiếng mưa tí tách mà thức giấc. Công việc đã hoàn thành tốt đẹp, vé máy bay về nước là ngày hôm sau, tối qua cô và bọn Tiểu Đình đã quyết định hôm nay sẽ đánh mặt chược, người thắng sẽ phải mua quà cho đồng nghiệp trong công ty.

Cô rửa mặt chải đầu qua loa rồi chuẩn bị sang phòng Tiểu Đình ở sát vách. Đẩy cửa ra đã thấy một đóa dành dành cài trên thềm cửa, vẫn đọng lại mấy giọt sương, hơi hơi chớm nở.

Sở Phi tựa vào gốc cây, từ xa nhìn Đào Hoa Yêu Yêu cài đóa hoa lên trước ngực, tóc dài xoắn cuộn thành hai lọn xoắn bên vai, màu váy đỏ cùng hoa dành dành trắng khiến da dẻ nàng càng trắng hồng. Bất giác anh khẽ mỉm cười.

Phía sau có người kinh ngạc nói:

- Đã lâu rồi cậu không để mắt đến phụ nữ

Sở Phi cứng đờ người, sau đó quay đầu thản nhiên nhìn Nguyễn Mạnh Đông:

- Thương vụ đàm phán của cậu sắp bắt đầu rồi

Nguyễn Mạnh Đông nhún nhún vai nói:

- Vừa rồi thư ký gọi điện thoại cho mình, Sở thị ra mệnh lệnh việc đàm phán do Liễu Tuyết toàn quyền đảm nhận
- Thế sao?

Sở Phi thản nhiên nói, không chút kinh ngạc. Anh vẫn chỉ nhìn về phía Đào Hoa Yêu Yêu đang đi sang phòng kế bên, chốc lát sau, trong gian phòng khách, dưới mái hiên cong cong, cô ngồi xếp bằng tròn cùng với ba người con trai mặc quần đùi hoa vui vẻ chơi mạt chược...

Nguyễn Mạnh Đông thở dài:

- Quả nhiên là cậu làm

Sở Phi lấy lại tinh thần nhìn anh một cái, thản nhiên nói:

- Có vấn đề gì sao?

Nguyễn Mạnh Đông nhún nhún vai:

- Bọn mình không có ý kiến gì nhưng Liễu gia với việc cậu độc chiếm công ty châu báu Phong Hoa lại thêm việc không tiếp nhận việc Liễu gia nhập cổ phần có rất nhiều ý kiến, cũng đã thả ra chút tin tức, nếu cậu không tiếp nhận điều đó thì bọn họ sẽ cắt đứt nguồn phỉ thúy để làm nên “Phong Hoa”. Cậu có biết Liễu gia nắm 2/3 nguồn phỉ thúy trong nước. Mặt khác, lần này Liễu Tuyết tiếp nhận nửa vụ đàm phán của chúng ta cũng là vì Liễu gia gây áp lực với Sở thị, coi như cảnh cáo cậu đó...

Nói tới đây, Nguyễn Mạnh Đông đột nhiên dừng lại, anh nhìn ánh mắt Sở Phi, trong lòng hơi động. Sở Phi đang nhìn về phía hành lang, một cô gái trông có vẻ rất tập trung, thoát nhìn trông rất xinh đẹp, thanh lịch, Nguyễn Mạnh Đông đột nhiên nói:

- Cô gái này rất xinh đẹp.

Sở Phi hơi ngừng, quay đầu lại, không để ý, lạnh nhạt nói:

- Cậu nhàn rồi quá

Nguyễn Mạnh Đông cười:

- Mình đâu có biến thái như Lưu Khiêm Học.

Hai người không hẹn mà cùng nhớ tới một người có khuôn mặt trẻ con. Sở Phi bất giác khẽ cười:

- Đi thôi.

Anh quả quyết đứng dậy, đi vào màn mưa lất phất, không nhìn về bên kia nửa lần.

- Ok, nhưng mà cô gái kia...

Nguyễn Mạnh Đông đuổi kịp người phía trước, hơi do dự nói, theo bản năng nhìn về phía xa xa lại ngạc nhiên. Dưới mái nhà cong cong, cô gái váy đỏ đặc ý đẩy dây mặt chược xuống, dương dương tự đắc chìa tay ra trước mặt ba người con trai kia. Mà ba người kia đều không tình nguyện đưa tiền vào tay cô...

- Mạnh Đông?

Sở Phi đi trước phát hiện chiến hữu còn chưa bắt kịp bước thì dừng lại, quay đầu, nhú mày

- Không, không có gì, chúng ta đi thôi

Nguyễn Mạnh Đông lắc đầu, sai bước đuổi theo. Cơ bản không giống... khi này chắc là nhìn nhầm...

Họa đến cùng với phúc, cuối cùng Đào Hoa Yêu Yêu cũng hiểu ra điều này. Sáng nay, cô vốn nên ngoan ngoãn ở trong phòng Tiểu Đình mà chơi mặt chược nhưng trong vòng 50 phút cô đã thắng sạch. Vận may tốt không phải tại cô nhưng cuối cùng bị mọi người nổi giận mà phạt đi đến quán Bebek Bengil mua vịt quay. Ok, nhìn ví tiền dày lên của mình, cô vui vẻ mà đi, thuận tiện đi dạo trong mưa, thật lãng mạn, mọi thứ vốn phải thật tuyệt vời...

Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, khi trở về mưa đột nhiên nặng hạt dần. Cô vội vã chạy như điên về, kết quả không cẩn thận đạp phải đuôi một con chó Dublin. Con chó bị đau cái bực chạy đuổi theo cô, giống như phát điên mà không chịu buông tha như là không cần chết cô thì không hả giận vậy. Cứ như vậy chạy về khách sạn, Đào Hoa Yêu Yêu không biết mình chạy đã bao lâu, nhưng vì trời mưa mà ở khách sạn vắng tanh chẳng có ai...

- Con chó đáng ghét, đáng ghét...

Đào Hoa Yêu Yêu vừa chạy vừa chửi thề, giống như đáp lại cô, phía sau con chó sủa lớn.

- Gâu gâu

Không phải chứ? Sao cảm giác như nó tới gần hơn rồi... Đào Hoa Yêu Yêu tức đến mặt đỏ bừng, thở thật sâu, chạy như điên. Có ai không... mau cứu cô đi, cô sắp không chạy nổi nữa rồi... Trước mắt là mấy bậc thang, Đào Hoa Yêu Yêu vì kiệt lực mà dần chậm lại, đằng sau, chó chạy càng lúc càng nhanh, khoảng cách càng lúc càng gần... Khi cô chạy qua mấy bụi cây, đột nhiên nhìn thấy một bóng người cao gầy đang đi về phía mình. Đào Hoa Yêu Yêu vội la lớn:

- Chạy mau

...

Sau khi Sở Phi và Nguyễn Mạnh Đông tách ra, anh lại chậm rãi quay về, bất tri bất giác lại đi vào con đường nhỏ tĩnh lặng. Càng lúc mưa càng to, anh bật ô chậm rãi bước đi. Anh nhớ rõ, Liễu Phi thích nhất là ra ngoài lúc mưa lớn, đó là một sở thích kì quặc nhưng cũng vì lẽ đó mà anh quen biết Liễu Phi. Rất nhiều năm về trước, cũng trên một con đường nhỏ tĩnh lặng như bây giờ, lần đầu tiên anh gặp Liễu Phi. Sở Phi cười tự giễu nhưng cho đến giờ anh cũng không biết vì sao Liễu Phi thích những ngày mưa lớn...

Chỗ rẽ ở cuối đường dường như có tiếng chó sủa. Anh nhíu mày đang định quay lại đi đường khác nhưng lại chợt thấy bóng một người, bước chân ngừng lại. Sở Phi nhíu mắt nhìn – là Đào Hoa Yêu Yêu.

Nhìn cô gái chật vật chạy về phía cuối đường, Sở Phi cau mày lại, mưa to như thế sao cô lại không mang ô, lại chạy như thế

Bước lên trước, Sở Phi đó Đào Hoa Yêu Yêu:

- Đào Hoa Yêu Yêu? Sao cô...

Câu tiếp chưa kịp nói đã bị Đào Hoa Yêu Yêu tức giận hét lớn

- Chạy mau. Đào Hoa Yêu Yêu chạy như điên, vẻ mặt hung dữ quát lớn
- Cô nói cái gì?
- Ngu ngốc, mau chạy đi!
- Sao lại chạy...có chuyện gì... a
- Gâu gâu gâu...
- Tránh ra!
- Cô làm cái gì...
- Gâu....
- Gâu gâu
- A!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Hơi tựa vào ghế đợi ở bên ngoài hành lang bệnh viện, Đào Hoa Yêu Yêu nhìn không chớp mắt bức tranh cổ động trên tường, trông như chăm chú ngắm tranh nhưng sắc mặt thì xanh mét. Khoảng 2 phút sau, cô cứng ngắc nói:

- Muốn cười cứ cười đi.

Người đàn ông bên cạnh nhíu mày, thản nhiên nói:

- Cô nghĩ nhiều rồi

Đào Hoa Yêu Yêu lạnh lùng quay đầu, giơ tay ra như nói “xin cứ tự nhiên” cũng không đáp. Một giờ trước, cô định lợi dụng chỗ ngoặt vào con đường nhỏ mà cắt đuôi con chó chết tiệt đó bởi vì cô nhớ ở con đường đó có cây dừa cao, chỉ cần cô trèo lên... Nhưng cô vừa mới vào chỗ ngoặt đã đụng vào gã chết toi này. Đào Hoa Yêu Yêu căm tức nhìn người đàn ông đang gọi điện thoại bên cạnh một cái. Đều tại anh ta. Ngu xuẩn! Rõ ràng từ xa cô đã hét lớn bảo anh ta né ra, chẳng những anh ta không cút ngay mà còn không biết sống chết xông lên. Con bà nó, giả bộ anh hùng hảo hán cái gì, cuối cùng còn chẳng phải nhờ cô cứu... Bên dưới lại truyền đến trận đau đớn, Đào Hoa Yêu Yêu như hít phải ngum khí lạnh, nghĩ tới khi nãy bác sĩ thương hại xử lý miệng vết thương cho cô, dặn dò mấy ngày tới không nên tắm rửa, không được quá phóng túng còn phải đúng giờ đi tiêm vacxin phòng con chó chết tiệt. Đào Hoa Yêu Yêu không nhịn được lại trừng mắt nhìn người đàn ông đang bày ra vẻ mặt vô tội kia. Đều tại anh ta!

Tiếng bước chân dồn dập tới gần, tiếng Tiểu Đình sốt ruột:

- Yêu Yêu, cô thế nào rồi?

Ngẩng đầu thấy người quen, Đào Hoa Yêu Yêu không nhịn được bật khóc:

- Đều tại mấy người, không nên bắt tôi đi mua vẹt quay gì gì, hại tôi bị chó cắn...

Cô kéo kéo áo sơ mi hoa của Tiểu Đình, dùng sức lau nước mũi nước mắt vào đó

Sở Phi đứng lên gật đầu chào bọn Tiểu Đình, thản nhiên nói:

- Bác sĩ đã xử lý miệng vết thương của cô ấy, nhưng cô ấy vẫn phải tiêm phòng chó dại

Đưa túi thuốc trong tay cho một người trong số họ, anh hỏi:

- Xe của tôi ở bên ngoài, để tôi đưa mọi người về
- Cảm ơn

Tiểu Đình cảm kích gật gật đầu, hỏi Đào Hoa Yêu Yêu:

- Cô bị thương ở đâu? Có thể đi lại không
- Cô ấy bị thương ở...
- Anh cảm ơn

Đào Hoa Yêu Yêu hung dữ cắt đứt lời Sở Phi, lườm anh đến cháy mắt:

- Anh mà dám nói tôi giết chết anh

Đám người Tiểu Đình nghe vậy thì tò mò, tai vểnh hết lên, vẻ mặt hóng hớt. Đào Hoa Yêu Yêu làm động tác chém cổ khiến cho mấy người đàn ông hóng hớt ngoan ngoãn im miệng nhưng vẫn không ngăn cản được bọn họ nhìn Sở Phi với ánh mắt cầu xin.

Sở Phi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của cô, đôi mắt hạnh phúc lớn thì không nhịn được cười nhẹ:

- Đi thôi.

Trong xe rất thoải mái, Đào Hoa Yêu Yêu cẩn thận lấy tay chống ghế rồi ngồi ghe ghé vào, cẩn răng chịu đựng, mảy cong nhũu chặt.

Xe chậm rãi khởi động, vũng vàng đi trong màn mưa, một bàn tay thon dài hơi lạnh nhẹ đưa qua. Đào Hoa Yêu Yêu kinh ngạc nhìn Sở Phi, đối phương bình tĩnh nhìn cô đầy thấu hiểu mặc dù sắc mặt có phần hờ hững

Đào Hoa Yêu Yêu hơi do dự rồi khẽ dựa qua, bờ vai của anh gầy nhưng độ ấm lại khiến người ta yên tâm. Cô liếc mắt nhìn Sở Phi, thấy mặt anh trắng bệnh, sắc môi cũng nhợt nhạt, lông mi còn dài, cong hơn con gái. Anh rất quân tử nhìn thẳng về phía trước. Trên vai cô khoác chiếc áo sơ mi của anh đưa cho, Đào Hoa Yêu Yêu cúi đầu nghịch nghịch ngón tay. Khi này lúc bác sỹ xử lý vết thương anh vẫn nắm tay cô... không nói gì nhưng vẫn chỉ nắm tay cô.

Cô nhẹ nhàng nói câu mà chỉ hai người có thể nghe thấy:

- Cảm ơn.

Sở Phi kinh ngạc cúi đầu, vừa vặn nhìn thấy Đào Hoa Yêu Yêu cười, nụ cười hồn nhiên, trong lòng đột nhiên ấm lên nhưng một gương mặt tươi cười khác lại thoáng qua trong đầu. Anh chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía trước, không có biểu tình gì

Đào Hoa Yêu Yêu hơi sững sốt, trong lòng dường như có chút hụt hẫng... cô nhắm mắt lại.

Không lâu sau, xe vũng vàng dừng lại trước phòng Đào Hoa Yêu Yêu. Xuống xe, Đào Hoa Yêu Yêu nhìn Sở Phi nói câu cảm ơn:

- Cảm ơn anh

Sở Phi khách khí gật gật đầu, ngữ khí ôn hòa, hơi lạnh nhạt:

- Đừng khách khí

Đào Hoa Yêu Yêu không nói gì nữa, xoay người cùng Tiểu Đình đi lên bậc thềm. Đằng sau, Sở Phi như nhớ ra điều gì, gọi giật Đào Hoa Yêu Yêu lại:

- Đào tiểu thư!

Đào Hoa Yêu Yêu quay đầu.

- Bác sĩ dặn mấy ngày tới cô đừng tắm rửa, lúc ngồi xuống phải cẩn thận đừng làm động đến miệng vết thương, phải nhớ uống thuốc, tiêm vắc xin...

Tiếng Sở Phi dặn dò bị những tiếng cười âm ỹ bên cạnh đè xuống

- Yêu Yêu, cô, cô bị chó cắn mông...

Mấy người con trai bên cạnh cười lớn không dứt, chỉ thiếu điều ngã lăn xuống đất mà cười.

Đào Hoa Yêu Yêu lông mày chổng ngược, hừ lạnh một tiếng, nổi giận dùng dùng bước lên bậc thềm, mở cửa. Âm một tiếng, cửa gỗ hung hăng đóng sầm lại. Ngoài cửa, những tiếng cười vẫn không dứt bên tai. Trong phòng, Đào Hoa Yêu Yêu cắn chặt răng.

Họ Sở kia, tôi thù anh!

Chương 5 Oan gia ngõ hẹp

Trước khi lên máy bay, Đào Hoa Yêu Yêu nhận một cuộc điện thoại, người gọi lại là mẹ cô:

- Con nha đầu chết tiệt kia, mày đi lêu lổng ở đâu, cả nhà chồng với chồng mày đều bảo mẹ khuyên mày hồi tâm chuyển ý. Cuộc sống còn rất dài, có thể cho qua thì cho qua, đàn ông sau hôn nhân đều sẽ khác, dù sao mày cũng không phải thiệt gì nhiều. Mày không lấy nó thì còn tìm được ai tốt hơn chắc?

Mẹ cô đột nhiên tập kích, con rể tương lai bà gọi điện muốn xin mẹ vợ tương lai giúp đỡ khuyên Đào Hoa Yêu Yêu hồi tâm chuyển ý kết hôn cùng hắn ta. Đào Hoa Yêu Yêu nghe xong trợn mắt, nghiêm túc nói dối:

- Mẹ à, anh ta bị bệnh lây qua đường tình dục, sau này khả năng bị suy thận, ung thư máu, mà quan trọng là bệnh này không thể chữa trị, giờ nhìn ở ngoài thì thể thôi chứ bên trong mục nát hết rồi.
- Nghiêm trọng thế sao? Thế thì con bỏ đi, cùng lắm mẹ cho thằng đó chút tiền.

Mẹ cô hoảng sợ, sau đó quan tâm vội hỏi đường lui của con gái:

- Có người dự phòng chưa?

Đào Hoa Yêu Yêu không biết vì sao đột nhiên nhớ tới Sở Phi, nhớ những điều kiện của anh mà thoải mái bốc phét với mẹ:

- Có chứ, có chứ. Đẹp trai, diêm dạm, hai mắt có thần, có tiền, có nhà, có xe, ở khách sạn chỉ ở phòng Vip nhưng còn chưa chính thức gì.
- Ừm. Điều kiện không tồi, giữ chặt lấy, đừng buông tay
- Tất nhiên rồi

Đào Hoa Yêu Yêu tùy tiện đáp lời, nước mắt trào ra

- Mẹ ơi, con nhớ mẹ

Đầu dây bên kia, mẹ cô yên lặng một hồi rồi khẽ nói:

- Vậy mau về đi!

Cúp điện thoại, Đào Hoa Yêu Yêu lau nước mắt, gọi tới di động của Tả đồ đốc

- Anh là cái loại không ra gì, dám tìm mẹ tôi gây phiền phức, có thích thì tôi đưa số điện thoại cô chủ nhiệm cấp 1 cho anh? Cô nói thẳng
- Yêu Yêu, anh chỉ là mắc sai lầm thôi nhưng em cũng quá lỗ mãng. Em dù thế nào cũng không nên luôn chỉ làm theo ý mình như vậy được. Yêu Yêu, anh chỉ yêu mình em, đàn ông gặp dịp thì chơi, anh nghĩ em sẽ hiểu anh. Quay lại đi Yêu Yêu, cứ thế này là bất lợi cho cả anh và em, hãy nghe anh nói...

Đầu bên kia, Triệu Định Duệ còn đang tận tình khuyên bảo thì bỗng nhiên Đào Hoa Yêu Yêu cảm thấy khó chịu, cô cắt lời:

- Triệu Định Duệ, anh không xứng là đàn ông

Bình tĩnh nói xong câu này, cô tắt máy, Triệu Định Duệ có nói gì cũng không liên quan đến cô nữa

Trên máy bay, Đào Hoa Yêu Yêu uống một ly Vodka, uống xong cô phát hiện bản thân tuyệt không muốn khóc. Cô nghĩ thầm, ok, người đàn ông này cắt khỏi trái tim tôi. Sau đó, cô an ổn nhắm mắt lại, chỉ chốc lát sau đã ngủ thiếp đi.

Đào Hoa Yêu Yêu vui vẻ đi vào công ty, vừa đến trước quầy lễ tân nói chuyện với Lily thì đã thấy Mike và một người đàn ông cao lớn đi ra

Mike nhìn thấy cô thì vẫy cô. Đào Hoa Yêu Yêu đi tới:

- Sếp
- Yêu Yêu, cô tới vừa khéo

Mike cao hứng giới thiệu:

- Tới gặp Nguyễn tiên sinh phó tổng giám đốc của Tập đoàn quốc tế Âu Hách đi

Đào Hoa Yêu Yêu theo thói quen nghề nghiệp tươi cười, vươn tay:

- Xin chào Nguyễn tiên sinh, tôi là Đào Hoa Yêu Yêu.
- Nguyễn Mạnh Đông

Đối phương nhìn cô thật sâu rồi vươn tay nói:

- Nghe danh của Đào Hoa Yêu Yêu tiểu thư đã lâu, hân hạnh được gặp cô

Cách nói của Nguyễn Mạnh Đông có điểm quái dị nhưng Đào Hoa Yêu Yêu chắc chắn rằng mình không biết anh ta nên nghĩ có lẽ mình nhạy cảm quá nên cũng không để ý.

Nguyễn Mạnh Đông chào tạm biệt Mike:

- Tôi không quấy rầy công việc của các vị, về chi tiết chúng ta sẽ bàn bạc tiếp sau

Mike gật gật đầu, vẻ mặt hưng phấn:

- Không thành vấn đề.

Nói xong ba người đi tới cửa. Nguyễn Mạnh Đông đi tới trước thang máy đột nhiên quay đầu, lại nhìn Đào Hoa Yêu Yêu với ánh mắt thâm trầm rồi nói:

- Đào tiểu thư, hi vọng sau này chúng ta hợp tác vui vẻ

Đào Hoa Yêu Yêu có chút bất ngờ nhưng vẫn lễ phép gật gật đầu:

- Hợp tác vui vẻ

Tiền Nguyễn Mạnh Đông rồi, Mike cười tủm tỉm bảo Đào Hoa Yêu Yêu đi vào văn phòng của mình.

Ngồi đối diện bàn làm việc, Đào Hoa Yêu Yêu cười cười nhìn Mike:

- Mike, anh giống như con hồ ly vậy, định làm gì hãm hại tôi à?

Mike gật gật đầu:

- Yêu Yêu, có một hợp đồng dài hạn, cô có muốn nhận không?
- Không

Đào Hoa Yêu Yêu lắc đầu:

- Mike, tôi vừa từ Indonesia về được mấy ngày, vẫn còn một bản hợp đồng anh vừa giao đó thôi

Đào Hoa Yêu Yêu cong cong môi cười:

- Mike, đừng quanh co lòng vòng, rốt cuộc có chuyện gì?

Mike mắt sáng lên:

- Cái này...
- Về phương diện gì?
- Là dự án về triển lãm châu báu

Đào Hoa Yêu Yêu nhú mày:

- Mike, anh cũng biết tôi không có khả năng trong lĩnh vực này.

Đào Hoa Yêu Yêu xoa thái dương:

- Mile, khách sạn Hoa Uy tuy là chuỗi khách sạn nhưng lễ khai mạc không giống với triển lãm châu báu, hướng chỉ Hoa Uy ở Indonesia. Hơn nữa, anh cũng biết tôi không nhẫn nại

Mike thẳng thắn nhìn ái tướng:

- Yêu Yêu, đây đúng là vấn đề tôi muốn bàn với cô. Cô có ngoại hình tốt, tư duy sắc bén nhưng thiếu sót duy nhất là không đủ kiên nhẫn, làm một người tổ chức sự kiện giỏi cô hẳn là nên thử làm hợp đồng dài hạn, như vậy giúp tăng năng lực của cô rất nhiều. Huống chi ở hội nghị cổ đông lần này tôi muốn đề bạt cô lên chức tổng giám đốc, không có kinh nghiệm làm hợp đồng dài hạn thì không có lợi

Đào Hoa Yêu Yêu nghĩ nghĩ, hỏi:

- Đối phương là công ty nào?
- Chính là người đàn ông khi nãy của Tập đoàn quốc tế Âu Hách.

...

Trước đó cô cũng từ chối hợp đồng này nhưng đối phương lại vẫn chỉ kiên trì chỉ đích danh cô phụ trách thì mới chịu ký hợp đồng với công ty. Nguyễn Mạnh Đông đích thân gọi điện mấy lần muốn thuyết phục cô nhận hợp đồng này. Vấn đề là rốt cuộc lí do gì mà phía đối tác cứ khẳng khẳng phải là cô? Nguyễn Mạnh Đông rõ ràng không biết cô, hơn nữa qua nói chuyện cô có thể cảm giác được Nguyễn Mạnh Đông cũng không kiên trì với việc cô nhận hợp đồng mà lại có hứng thú với cô... thật không hiểu ra làm sao. Ba ngày trước, qua điện thoại, cô lại khéo léo từ chối. Không lâu sau, Nguyễn Mạnh Đông lại gọi điện thoại mời cô đến Âu Hách một chuyến, nói tổng giám đốc Âu Hách hi vọng có thể đàm phán với cô. Vì lễ phép và cũng vì không thể đắc tội với khách quý của công ty nên cô đành đến Âu Hách

Ngồi ở sô pha ngoài đại sảnh, Đào Hoa Yêu Yêu nhân lúc tiếp tân gọi điện thoại báo cho thư kí của Nguyễn Mạnh Đông mà cẩn thận xem xét xung quanh. Từ cửa cô đã thấy tòa nhà này ở trên khu phố trung tâm hoàng kim, tầng một tiếp khách rộng rãi, trang hoàng theo phong cách Châu Âu thời Trung cổ, những bức tranh điêu khắc trên tường khiến đại sảnh bớt đi hơi thở con buôn mà tăng phần nghệ thuật, có cảm giác như đang trong triển lãm văn hóa thời Phục hưng vậy

Đào Hoa Yêu Yêu gật gật đầu, không hiểu là ai thiết kế nhưng rất hợp gu với cô. Đang nghĩ nghĩ thì một giọng nói trầm thấp vang lên:

- Đào tiểu thư, để cô đợi lâu rồi.

Đào Hoa Yêu Yêu ngẩng đầu, kinh ngạc chớp chớp mắt, đứng lên nói:

- Nguyễn tiên sinh?

- Đã lâu không gặp

Nguyễn Mạnh Đông khách khí mỉm cười, dù có chút kinh ngạc khi anh đích thân đi xuống gặp cô nhưng cô vẫn thoải mái cười:

- Làm phiền Nguyễn phó tổng tự mình xuống khiến cho tôi được sung mãn sợ.

Nguyễn Mạnh Đông nhìn thái độ tự nhiên, hào sảng của Đào Hoa Yêu Yêu thì hơi cười:

- Đào tiểu thư khách khí. Tổng giám đốc đang chờ cô, mời

Anh giơ tay ra mời, Đào Hoa Yêu Yêu đi theo anh, hai người cùng vào thang máy. Ấn nút đi lên tầng 26, hai người ở trong thang máy, lẳng lặng nhìn con số dần dịch chuyển. Lúc ra ngoài, đột nhiên Nguyễn Mạnh Đông đứng lại hỏi cô:

- Đào tiểu thư không ngạc nhiên?

Anh hỏi đột ngột nhưng Đào Hoa Yêu Yêu hoàn toàn hiểu ý, cô vuốt mũi cười:

- Ra chiều sau nhưng không chế được người, gặp chiều tiếp chiều

Nguyễn Mạnh Đông hơi kinh ngạc

- Đào tiểu thư thật thông minh

Đào Hoa Yêu Yêu nghiêm trang gật gật đầu:

- Đúng thế, đúng thế, tôi cũng cảm thấy như thế

Nguyễn Mạnh Đông hơi ngạc nhiên rồi khẽ cười, đẩy cửa phòng tổng giám đốc rồi vươn tay với Đào Hoa Yêu Yêu:

- Rất vui biết cô, Đào Hoa Yêu Yêu tiểu thư

Nói xong đẩy cánh cửa gỗ đỏ sậm ra, đẩy cô vào:

- Sở Phi, người cậu chờ đã đến
- Là anh?

Đào Hoa Yêu Yêu kinh ngạc tròn tròn mắt nhìn người đàn ông đang trước. Sở Phi nhìn cô thần nhiên nói:

- Có vấn đề gì không?

Có vấn đề!

Trong đầu Đào Hoa Yêu Yêu lại nhớ lại đêm ở Bali, đoạn đối thoại ngu xuẩn của cô và Sở Phi:

- Anh đang ở đâu? Giờ đã khuya nếu anh không ngại thì có thể đến phòng tôi nghỉ tạm?
- Vậy còn cô?
- Yên tâm, tôi không có hứng thú với anh đâu
- Sở tiên sinh phòng cổ đông khách sạn được xếp ở tầng ngọc bích, phòng Vip, cần tôi dẫn ngài qua đó không?

Cô còn nhớ đến ngày mưa đó, vốn có cơ hội chuyển dữ thành lành nhưng đều là vì anh mà bị con chó Dubin cắn thê thảm, đặc biệt không thể tha thứ là khi anh đưa cô về khách sạn, công nhiên bỏ qua lời cảnh cáo của cô mà nhắc nhở cô chuyện bị chó cắn mông trước mặt đám Tiểu Đình. Sau đó về nước, Tiểu Đình lại “vô ý” nói chuyện này cho mọi người trong công ty khiến một tháng liền cô không ngóc nổi đầu dậy...

- Đương nhiên không có vấn đề

Đào Hoa Yêu Yêu cắn răng mỉm cười, coi như không có việc gì nói:

- Nhưng có thể cho tôi ra ngoài một chút được không.

Sở Phi nhú mày tỏ ý cứ tự nhiên. Ra khỏi văn phòng, Đào Hoa Yêu Yêu đi thẳng đến nhà vệ sinh, ngồi trên bồn cầu gọi cho Mike. Điện thoại vừa thông, Đào Hoa Yêu Yêu đã nói luôn:

- Mike, tôi không nhận hợp đồng này đâu

Cô cũng có tự tôn của mình.

- Có lý do gì không?

Thấy cô kiên quyết như thế, ở đầu kia Mike nhú mày. Anh biết, có lẽ là Đào Hoa Yêu Yêu tính cách quật cường nhưng không phải là người không biết phải trái

- Đã xảy ra chuyện gì
- Tóm lại hợp đồng này tôi chết cũng không kí

Đầu bên kia hơi yên lặng một chút, sau đó truyền đến tiếng Mike lo lắng hỏi:

- Yêu Yêu, có phải... cô bị xâm hại không?

Đào Hoa Yêu Yêu hít sâu một hơi:

- Không, Mike, tôi vẫn ổn nhưng...

Sau đó cô oán trách nói:

- Nhưng Mike à, hôm nay tôi thấy đồng châu báu này... anh bắt người con gái vừa bỏ nhẫn đính hôn xuống phải nhìn trang sức ... anh không biết trang sức có ý nghĩa gì với con gái sao?

Cô nói dối không chớp mắt

Đầu dây bên kia, Mike lập tức trở nên vô cùng thông cảm:

- Xin lỗi, Yêu Yêu đáng thương, là tôi suy nghĩ không chu đáo. Hợp đồng này tôi và Sở tiên sinh sẽ bàn bạc đổi người khác làm, nếu không được thì cũng đáng tiếc nhưng cùng lắm thì không kí hợp đồng này thì thôi.

Mike an ủi Đào Hoa Yêu Yêu. Đào Hoa Yêu Yêu đầy cảm kích trả lời:

- Cảm ơn anh, Mike, tôi nhất định làm trâu làm ngựa báo đáp anh
- Được rồi

Mike trịnh trọng đáp lời nịnh hót của cô:

- Nhưng xin cô nén bi thương mà làm việc.

Cắt điện thoại, Đào Hoa Yêu Yêu hài lòng đi ra ngoài, đứng trước gương sửa sang đầu tóc, cô nghĩ đến ba việc:

- Thứ nhất, Mike tuy học tiếng Trung nhiều năm như vậy nhưng năng lực diễn đạt vẫn khiến người ta giận sôi

Thứ hai, lừa Mike như vậy hình như không tốt

Thứ ba, tối nay phải xem lại phim “My girls”, nữ nhân vật chính trong phim lừa gạt người rất giỏi, phải nghiên cứu kỹ mới được.

Chương 6 Tự do

Đào Hoa Yêu Yêu nghĩ chuyện đã được giải quyết ổn thỏa nhưng đáng tiếc, trời vĩnh viễn không chiều ý người.

- Có thể cho tôi một lý do không?

Sau khi bị từ chối, Sở Phi không nhanh không chậm hỏi.

Đây là lần đầu tiên, Đào Hoa Yêu Yêu cùng Sở Phi bàn chuyện công việc, không giống với trước kia. Cả người mặc tây trang khiến càng thêm cao gầy, dù có hơi gầy nhưng dưới ánh mặt trời lại có một vẻ tao nhã khiến anh giống như quý tộc trong truyện tranh.

Đáng tiếc, người này nhân phẩm không tốt. Đào Hoa Yêu Yêu ghi hận chuyện ở đảo Bali

- Là như thế này, Sở tiên sinh

Ngồi trước mặt Sở Phi, Đào Hoa Yêu Yêu cố gắng tỏ ra nhưng đang giải quyết việc chung:

- Đầu tiên, tôi muốn cảm ơn anh chiếu cố nhưng tôi phải nói thật, tôi không có kinh nghiệm với những triển lãm dài hạn, hơn nữa cũng không có kiến thức về mặt châu báu. Vì có trách nhiệm với khách hàng cũng là giữ gìn uy tín của công ty mình, tôi không thể nhận hợp đồng này
- Chuyện ở Bali cô vẫn canh cánh trong lòng sao?

Đào Hoa Yêu Yêu tỏ vẻ kinh ngạc:

- Sở tiên sinh nói đùa

Trong lòng thì lại mắng thầm: “Quả nhiên nhân phẩm tồi tệ.”

Sở Phi thoáng nhìn cô, ánh mắt lợi hại như muốn mổ xẻ cô. Đào Hoa Yêu Yêu ra sức mở to mắt khiến bản thân trông vừa thành khẩn lại vừa vô tội

Sở Phi nhìn rõ nhất cử nhất động của cô, đáy mắt hiện lên ý cười:

- Thật ra lần này mời cô đến chủ yếu là để tỏ lòng biết ơn cô, cảm ơn cô ngày đó đã cứu tôi

Có chuyện bắt ân nhân đến tận nơi để nhận cảm ơn sao? Đùa hơi quá trớn rồi.

- Sở tổng khách sáo rồi

Đào Hoa Yêu Yêu nhún nhún vai, ngẩng đầu nhìn Sở Phi, khách khí nói:

- Như vậy có lẽ Sở tiên sinh đồng ý nghe tôi nói
- Nhưng tôi rất hài lòng với những sáng kiến của cô.

Sở Phi dựa vào ghế da, trầm ngâm rồi nói tiếp:

- Hoặc là Đào Hoa tiểu thư có gì không hài lòng với điều kiện chúng tôi đưa ra? Mọi người có thể cùng thương lượng...

Đào Hoa Yêu Yêu cắn răng mỉm cười:

- Không. Sở tiên sinh, điều kiện quý công ty đưa ra vô cùng tốt nhưng chúng tôi là những người làm việc chuyên nghiệp, phải có trách nhiệm với khách hàng...
- Nhưng tôi vẫn giữ ý kiến của mình, hi vọng cô có thể phụ trách triển lãm

Tức điên rồi.

Đào Hoa Yêu Yêu bỗng đứng lên, hai tay tì lên bàn làm việc, vẻ mặt tao nhã như bị nứt toác, cô hơi hung hăng nhìn Sở Phi:

- Anh muốn lý do đúng không? Được, có phải tôi cho anh lý do hợp lý thì anh sẽ đồng ý nhận một người khác do chúng tôi giới thiệu để phụ trách hợp đồng này không?

Sở Phi gật gật đầu:

- Tôi không phải là người không phân biệt phải trái

Anh chính là người không biết phải trái! Tuy không nói ra miệng nhưng Đào Hoa Yêu Yêu tin rằng ánh mắt của mình đã biểu đạt ý tứ này rất rõ ràng.

- Vậy đi cùng tôi

Nói xong, cô đi tới kéo tay Sở Phi:

- Tôi nói lý do cho anh

Trước mặt nhiều người, Đào Hoa Yêu Yêu kéo Sở Phi ra khỏi văn phòng, lên xe của Sở Phi, đi rất nhanh. Hai người đến khu mua sắm nổi tiếng thành phố, xuống xe, Đào Hoa Yêu Yêu đưa Sở Phi đến quầy mua sắm trang sức.

Đứng trước tủ kính đặt trang sức lấp lánh, Đào Hoa Yêu Yêu hỏi anh:

- Anh cảm thấy ở đây chiếc nhẫn nào đẹp nhất?

Sở Phi nghi hoặc nhìn cô rồi chỉ chỉ một chiếc nhẫn nói:

- Cái này đi.
- Nhưng tôi lại thấy cái này có vẻ đẹp hơn

Cô chỉ vào một chiếc nhẫn vàng, tuy rằng trông độc đáo, tinh tế nhưng kiểu dáng như những chiếc nhẫn vàng từ thời những năm 70 vậy.

Sở Phi nghi hoặc nhìn Đào Hoa Yêu Yêu nhưng vẻ mặt Đào Hoa Yêu Yêu rất thật khiến anh không thể không tin.

Sau đó, Đào Hoa Yêu Yêu lại đưa Sở Phi đến mấy tủ kính khác, bình phẩm về vòng cổ, khuyên tai, lắc tay, lắc chân... vàng, bạc, đá quý... sau đó quay về bãi đỗ xe, ngồi trong xe, đợi lái xe đánh xe quay về thì mới nghiêm túc nhìn Sở Phi:

- Bây giờ anh đã hiểu vì sao tôi không muốn nhận hợp đồng này chưa? Vì tôi không hiểu

Sở Phi yên lặng nhìn cô. Đáy mắt trong trẻo mà lạnh lùng có sự phức tạp khó phát hiện. Đúng thế, không hiểu... khi này anh đã phát hiện Đào Hoa Yêu Yêu không hiểu gì về châu báu. Sở Phi cúi đầu, đó là điều anh hoàn toàn bất ngờ, lúc này anh cũng không biết mình nên thở phào hay nên thất vọng.

Liễu Phi là nhà thiết kế trang sức trời sinh, cô có hiểu biết sâu sắc với châu báu nhưng cô gái trước mặt này lại chẳng hiểu gì về châu báu.

Cô không phải là cô ấy...

Thấy anh nửa ngày chẳng nói một câu, Đào Hoa Yêu Yêu sợ chưa có sức thuyết phục. Cô nghĩ ngợi rồi cắn răng gọi điện thoại, nhìn Sở Phi ý bảo “anh chờ một chút”

Rất nhanh, cuộc gọi được nhận, Đào Hoa Yêu Yêu ấn loa ngoài, nói với người bên kia:

- Hải Âm, mình có một người bạn muốn rủ mình đi mua trang sức...

Còn chưa dứt lời thì đã bị một trận cười đình tai nhức óc truyền đến:

- Mua trang sức? Cậu? Đào Hoa Yêu Yêu? Ha ha ha ha là ai mà ngốc như thế? Mau giới thiệu cho mình đi, dám tìm kẻ mù văn hóa về trang sức như cậu đi mua châu báu? Thăm mý về trang sức của cậu quả thật chẳng bằng heo chó, ai có dũng khí như thế? Mình bội phục quá đi, mình nghĩ rằng người ta không biết cậu mù thăm mý trang sức chứ, ha ha ha....

Dường như tiếp đó còn những lời đùa cợt thao thao bất tuyệt nhưng Đào Hoa Yêu Yêu quyết đoán tắt điện thoại.

- Có cần tôi gọi cho người khác không?

Cô không biến sắc nhìn Sở Phi, dù mất mặt nhưng cô cũng không ngại. Thua người chứ không thể thua trận. Sở Phi trừng mắt nhìn cô, mọi cảm xúc đều bị cô phá vỡ, anh chỉ có thể trợn mắt nhìn cô, cứng nhắc nói:

- Không cần.

Đào Hoa Yêu Yêu thấy rõ khóe môi anh khẽ run run nhưng cô mặc kệ:

- Để một người không có thăm mý về trang sức làm triển lãm trang sức thì tôi nghĩ chắc không ai mạo hiểm như thế

Đào Hoa Yêu Yêu nói với Sở Phi:

- Tuy rằng thăm mý về châu báu với làm triển lãm thoát nhìn không quan hệ gì nhưng bởi vì tôi không biết gì về trang sức nên sẽ không thể tìm được cách tuyên truyền tốt nhất cho trang sức của quý công ty.
- Cô thật thông minh

Sở Phi kinh ngạc nhìn cô hồi lâu, tuy rằng cảm xúc với việc Đào Hoa Yêu Yêu không thông thạo về trang sức rất khó nói nhưng vẫn rất thương thức sự thẳng thắn của cô:

- Thật hiếm có người thẳng thắn đối diện với nhược điểm của mình như cô

Đào Hoa Yêu Yêu mặt không biến sắc đáp:

- Nếu khoe miệng anh không run rẩy thì tôi đã nghĩ đó là lời khen.

Sở Phi không cười nhưng lái xe đằng trước không chịu nổi mà phì ra cười lớn

- Như vậy bây giờ anh có đồng ý để công ty chúng tôi đề cử người khác không?

Dù xấu hổ và giận dữ nhưng Đào Hoa Yêu Yêu vẫn không quên giải quyết việc chung.

Cô rất bình tĩnh, hơn nữa công tư rõ ràng. Ánh mắt Sở Phi thoáng ý khen ngợi, gật gật đầu:

- Không cần giới thiệu

Khi Đào Hoa Yêu Yêu nhú mày thì anh lại vươn tay tỏ ý cứ bình tĩnh rồi chậm rãi nói tiếp:

- Tuy rằng trình độ giám định và thưởng thức của Hoa Đào tiểu thư...

Anh hơi ngừng lại, lược đi những từ sẽ khiến cô mất mặt rồi nói tiếp:

- Nhưng tôi tin vào năng lực làm việc của cô, trong vòng một năm tới, cô đều có thể giới thiệu cho chúng tôi người tổ chức sự kiện phù hợp đúng không?

Đào Hoa Yêu Yêu thông minh đương nhiên hiểu ý Sở Phi. Anh nói vậy tỏ vẻ đã không còn kiên quyết mời cô làm hợp đồng này mà còn nhận lời giới thiệu người khác của cô, còn có ý rằng Tập đoàn quốc tế Âu Hách sẽ kí hợp đồng quan hệ xã hội với công ty cô một năm

- Yes!

Đào Hoa Yêu Yêu nắm tay, hưng phấn nói với lái xe:

- Anh lái xe, bật nhạc đi, bật nhạc đi.

Sở Phi nhìn Đào Hoa Yêu Yêu thoáng chốc đã vui vẻ nói cười như trẻ con thì trong lòng hơi nhảy dựng...

Sau lại rất giống...

Lái xe nhìn ông chủ qua gương chiếu hậu, thấy Sở Phi tỏ vẻ đồng ý thì đưa hộp CD cho Đào Hoa Yêu Yêu.

Rất nhanh, Đào Hoa Yêu Yêu đã chọn ra được một chiếc CD, lái xe bật đĩa, nhạc dạo quen thuộc chậm rãi vang lên, sau đó là tiếng hát trong trẻo của nữ ca sĩ.

“Nhớ nhưng là một loại cảm xúc thật khó nói, như có như không. Lặng lẽ không tiếng động, thường xuất hiện vào những đêm khuya. Chớp mắt đã nhận chìm em trong cô đơn. Em không có sức để chống đối lại. Những đêm về, nhớ anh đến không thể thờ...”

Sắc mặt Sở Phi trong chốc lát trở nên tái nhợt, anh trừng mắt nhìn cô gái bên cạnh đang đắm chìm trong bài hát. Ngực như bị đánh mạnh, cảm giác đau đớn đến tim gan khiến tim anh đập loạn, hỗn loạn.

Anh nhìn cô đang khẽ hát theo, khẽ hỏi:

- Bài hát này...
- Đây?

Đào Hoa Yêu Yêu nghiêng đầu cười thật hồn nhiên:

- Là bài “Em nguyện ý” của Vương Phi, tôi thích nhất bài hát này không ngờ trong xe anh cũng có.

Câu nói sau đó không nghe được nữa, chỉ còn tiếng hát của nữ ca sĩ vang vọng và cô gái như hoa như ngọc cười dịu dàng trong trí nhớ

“Em nguyện ý vì anh, nguyện ý vì anh

Nguyện ý vì anh mà quên đi bản thân mình

Chỉ cần thêm một giây được ở trong lòng anh

Mất đi cả thế giới cũng không đáng tiếc...”

Sở Phi chậm rãi nhắm mắt lại. Là ý trời sao?

- Sở tổng?

Cuối cùng Đào Hoa Yêu Yêu cũng phát hiện Sở Phi đang ôm ngực, sắc mặt rất tái, cô lo lắng chạm vào anh:

- Anh ổn không?

Sở Phi nhìn khuôn mặt Đào Hoa Yêu Yêu gần trong gang tấc, đôi mắt hạnh tròn vo, vẻ mặt lo lắng, anh nhìn sâu vào mắt cô, hồi lâu sau khẽ nói:

- Cô nghĩ sao

- Hả?

Đào Hoa Yêu Yêu không hiểu ra sao. Khi cô còn đang chần chừ khó hiểu thì Sở Phi vươn tay đỡ, ngồi thẳng lên. Thấy vẻ mặt cô vẫn như đang hỏi “anh có khỏe không?” thì anh thản nhiên vỗ đầu cô nói:

- Tôi rất khỏe, vô cùng khỏe...

Nói xong quay người nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói chuyện nữa.

Anh đồ chó sao? Đào Hoa Yêu Yêu dùng sức lườm Sở Phi, cô ghét nhất bị người khác xoa đầu, giống như vuốt ve chó cưng vậy. Nhưng Sở Phi nói câu đó rồi không nói gì nữa, chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, khuôn mặt nghiêng nghiêng gầy gò cảm giác thật cô đơn. Đào Hoa Yêu Yêu khẽ run trong lòng nhưng cô thấy anh mãi không quay lại thì cũng nhún vai, tiếp tục đắm chìm trong giọng hát của Vương Phi

Chương 7 Buồn

“Nhớ nhưng là một loại cảm xúc thật khó nói, như có như không. Lặng lẽ không tiếng động, thường xuất hiện vào những đêm khuya. Chớp mắt đã nhân chìm em trong cô đơn. Em không có sức để chống đối lại. Những đêm về, nhớ anh đến không thể thở...”

Rất nhiều năm về trước, từng có một người con gái chép lời bài hát này rồi đặt bên bát canh gà nóng hổi. Lúc đó, Liễu Phi đang ở Pháp học thiết kế trang sức, còn anh đang bước đầu gây dựng sự nghiệp, có một hạng mục đầu tư ở Mexico khiến anh ngày nào cũng phải làm việc đến nửa đêm trong suốt nửa tháng trời.

Cả ngày chủ nhật, anh và kỹ sư bận rộn làm việc, khi anh từ văn phòng trở về nhà đã quá nửa đêm. Phòng khách vốn luôn tối đen hôm đó lại có chút ánh sáng nhu hòa. Quần áo bị anh vứt lung tung đã được giặt, phơi ở ban công. Chăn đệm được thay mới, lọ hoa dành dành trong phòng khách tỏa hương dưới ánh trăng, mùi hương tràn ngập căn phòng. Trên bàn còn có một cái bình giữ nhiệt, mở ra, mùi canh gà thơm ngát tản ra, vẫn còn ấm nóng. Ở dưới bình giữ nhiệt là một tờ giấy không kí tên.

Liều Phi đến đây rồi lại đi. Không quấy rầy công việc của anh, chỉ là lảng lạng tới rồi lảng lạng đi.

Sau đó, anh gọi điện cho Liều Phi, hỏi cô nếu đã đến sao không tới công ty gặp anh. Bên kia, Liều Phi dè dặt nói chỉ là muốn tới gặp thôi. Liều Phi vẫn là sinh viên, ngoài chủ nhật cũng không có nhiều thời gian. Nhưng bay xa như vậy, còn không gặp anh, tựa như cô bay một quãng đường xa chỉ để đặt một bình dành dành trong phòng anh, nấu canh gà cho anh, viết tờ giấy biểu lộ tình cảm cho anh... Khi đó, đọc những dòng chữ thanh tú trên giấy anh cảm thấy thật hạnh phúc. Giờ mới biết, thì ra những dòng chữ ngắn ngủi đó cũng có thể khiến người ta đau đớn vô cùng... Chiếc xe màu đen chậm rãi đến gần một khu mộ, dừng lại trước con đường rải sỏi giữa cỏ xanh. Sở Phi xuống xe, đi dọc theo con đường, tới góc tối trong khu mộ, trên bia đá cẩm thạch trắng, khuôn mặt cô gái vĩnh viễn dè dặt như đóa dành dành, mảnh mai như lan, đôi mắt to linh động vô cùng.

Trên đường đưa Đào Hoa Yêu Yêu về công ty, suốt một đường chỉ nghe đi nghe lại một bài hát. Mà cô gái kia như chưa hết trăm mê, hát đi hát lại theo... lại thêm một điểm giống Liều Phi.

Sở Phi đặt một đóa dành dành trước mộ Liều Phi. Chiếc CD đó, từ khi Liều Phi qua đời, không từng nghĩ rằng sẽ lại có ngày nghe lại nó, cũng giống nhưng không ngờ còn có một cô gái khác cũng đọc cùng một bài thơ, cùng khóc khi ngủ.

Sở Phi yên lặng nhìn dòng chữ “vợ yêu Liều Phi” trên bia mộ. Anh còn nhớ, cũng là một ngày mùa hè như hôm nay, buổi trưa, Liều Phi đứng bên bụi dành dành nói: “Sở Phi, em yêu anh”. Cũng là buổi trưa hè đó, lần đầu tiên anh thấy Liều Phi khóc, nhưng khi anh lau đi giọt nước mắt đó cô đã không còn cảm nhận được nữa

- Quả nhiên là anh ở đây

Một giọng nói thanh thoát vang lên phía sau Sở Phi. Nghe tiếng nói, Sở Phi lảng lảng xoay người bước đi theo con đường khác. Liễu Tiệp nhìn anh không quay đầu lại, đáy mắt hiện lên cảm xúc phức tạp. Cô bước lên nói:

- Thiết kế chính tay chị ấy vẽ anh không cần sao?

Sở Phi đang bước đi dừng lại như cô mong muốn. Nhưng chỉ một câu mà thôi, chỉ cần liên quan đến người con gái đó là anh sẽ quay đầu.

Cảm giác tuyệt vọng, bị ai dâng lên trong lòng Liễu Tiệp nhưng mặc kệ vì sao, anh cũng đã quay đầu lại ...

Liễu Tiệp nhìn Sở Phi chậm rãi quay đầu lại, tham lam nhìn những thay đổi của anh như muốn khắc thật sâu trong trí nhớ.

Anh vẫn gầy như trước, sắc mặt lạnh lùng nhưng tinh anh, ánh mắt vẫn sắc bén như đao. Tây trang màu xám khiến càng thêm lạnh lùng nho nhã, cách biệt với người thường. Liễu Tiệp lo lắng nhìn anh, sắc mặt anh rất xấu, môi tái lại.

Cô không nhịn được hỏi:

- Anh... gần đây rất bận?

Sở Phi chỉ thản nhiên nói:

- “Người hay khóc”

Anh căn bản không muốn trả lời. Liễu Tiệp chớp mắt, nhẫn nhịn không khóc, khẽ run run lấy ra một bản vẽ trong túi đưa cho anh, khẽ nói:

- Thiết kế “Người muốn khóc” của Liễu Phi, đây là bản sao chép trước ba trang.

Sở Phi đón lấy mấy bản vẽ đó, hơi nhìn một cái... tay xoa xoa lên cái tên quen thuộc đó.

Anh ngẩng đầu, thản nhiên nói:

- Nói điều kiện của cô đi

Liễu Tiệp nhìn Sở Phi, cô nhìn đôi tay anh khẽ vuốt ve cái tên thanh tú kia, lúc đó, mặt nạ lạnh lùng của anh bị phá vỡ, chân tình đến khiến người ta đau lòng.

Là vì người con gái đã qua đời nhiều năm đó. Cô như nghe được tiếng tim mình vỡ vụn...

- Nếu em nói em muốn anh?

Như có ma xui quỷ khiến vậy, cô khẽ nói

Sở Phi chỉ lẳng lẳng nhìn cô, ánh mắt sắc lạnh, không có biểu hiện gì. Liễu Tiệp thản nhiên cười, khuôn mặt xinh đẹp vô cùng buồn bã, cô khẽ nói

- Cha em muốn có cổ phần trong công ty Phong Hoa của Liễu Phi.

Sở Phi khẽ cười, ánh mắt lạnh lùng mà đã thấu hiểu này khiến Liễu Tiệp vô cùng xấu hổ.

Cũng không nhìn cô thêm một lần, Sở Phi quay đầu bước đi, để Liễu Tiệp một mình đứng đó.

Anh xem thường cô... Liễu Tiệp dờ dẫm cúi đầu, ánh mắt mơ hồ nhìn về tấm bia đá bạch ngọc kia, nhìn chằm chằm bức ảnh trên bia đá. Cô gái trong ảnh giống cô đến bảy phần, nụ cười luôn dịu dàng, như hoa mùa xuân. Biết rõ anh sẽ không quay đầu nhìn mình nhưng vẫn luôn hi vọng xa vời... cũng như Sở Phi biết rõ Liễu Phi đã qua đời còn lưu luyến không quên...

Đến cuối cùng là cô ngọc hay anh ngọc?... Liễu Tiệp cười thâm đạm. Liễu Phi, chị hạnh phúc lắm chị biết không?...

Dọc theo đường đi, Sở Phi chậm rãi đi về, nhưng bên xe anh, một người con gái thanh nhã đứng yên dưới tán ô màu đen.

Trong lòng Sở Phi dâng lên cảm giác chán ghét, anh lẳng lẳng đi qua Liễu Tuyết, ngồi vào xe, nhắm mắt lại, thản nhiên nói với lái xe:

- Lái xe

Liễu Tuyết như không nhìn thấy sự lạnh lùng của anh, tao nhã cúi người, nhìn anh qua ô cửa kính, ánh mắt dịu dàng mà đau lòng:

- Phi... về nhà đi...

Cuối cùng Sở Phi cũng nhìn cô, cười sắc nhọn như dao khiến cô mắt tự nhiên chớp chớp mắt

- Có chuyện gì sao, Sở Phi nhân?

Sở Phi thản nhiên nhìn tay Liễu Tuyết từ lên cửa kính

Liễu Tuyết do dự một chút rồi vẫn nói:

- Phi, đã lâu cậu không về, cha... rất nhớ cậu, cho nên quay về đi. Nơi đó dù sao cũng là nhà cậu.

Sở Phi thản nhiên mà lạnh lùng cười:

- Tôi nghĩ cái đó không cần thiết, mặt khác...

Ánh mắt anh lạnh lùng:

- Đừng tới trước mặt Liễu Phi nữa.
- Phi...

Liễu Tuyết khẽ run lên, khớp xương tay nắm lại đến trắng bệch, khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt, một lúc sau cô mới run run cười đến thê lương

- Hận đến vậy sao...

Sở Phi chỉ che miệng ho, lạnh lùng bấm cửa kính xe lên, ngăn cách hai thế giới bên trong và ngoài. Một giây cuối cùng, anh nói:

- Lái xe.

Xe chậm rãi đi vào màn mưa, Sở Phi lẳng lặng gọi cho Nguyễn Mạnh Đông:

- Bắt đầu chuẩn bị đàm phán
- Cuối cùng Liễu gia cũng không chờ được?

Bên đầu kia, Nguyễn Mạnh Đông không chút kinh ngạc.

- Điều duy nhất Liễu gia có thể làm là lũng đoạn nguồn nguyên liệu phi thủy cung cấp cho Phong Hoa giờ đã bị chúng ta chặn lại, bọn họ chắc sẽ sốt ruột. Thật ra cậu không muốn chơi thêm một đoạn thời gian sao? Cho mình nửa năm, mình có thể giúp cho tổn thất của chúng ta giảm đi một nửa.

- Bọn họ đã lấy được “Người muốn khóc” từ lâu rồi. Sở Phi thản nhiên nói:
 - Chuẩn bị tài chính tốt, lần này mình muốn giải quyết triệt để vấn đề của Phong Hoa
- Ok

Trước khi gác máy, đột nhiên Nguyễn Mạnh Đông nhắc tới một chuyện:

- Gần đây Sở thị đang âm thầm thu mua cổ phần của Âu Hách.

Ánh mắt hiện lên một tia lạnh, Sở Phi nhẹ nhàng băng quơ nói:

- Vậy chơi đùa cùng bọn họ đi

Nói chuyện xong, Sở Phi dựa vào ghế, ý cười thản nhiên, lạnh lùng mà vô tình. Anh nhắm mắt lại. Một...

Chương 8 Không quên được.

Lúc Đào Hoa Yêu Yêu đang làm báo cáo thì nhận được tin nhắn của Đại Huy chỉ có ba chữ: "Đến xem kịch."

Đoán là có gì náo nhiệt, Đào Hoa Yêu Yêu mặc áo phông, quần yếm bò lái xe đi tới Let's go Africa

Vào đến Let's go Africa, vội vội vàng vàng chạy vào, vừa tới cửa cô đã gào toáng lên:

- Trò hay ở đâu, trò hay đâu?

Gần rạng sáng, PUB sắp đóng cửa, mấy sinh viên vừa học vừa làm đang dọn bàn, ở quầy bar, Đại Huy đang thông dong lau mấy chiếc ly chân dài

Đào Hoa Yêu Yêu nhú mày, đi đến trước mặt Đại Huy, nhắc nhở kẻ đang bình thản kia:

- Trò hay đâu

Đại Huy cũng không ngẩng đầu lên:

- Lừa em thôi

Đào Hoa Yêu Yêu xắn tay áo:

- Đồ đáng chết...

Đại Huy giơ tay lên chắn trên đầu, tay kia chĩa vào một góc:

- Đàn ông của em... em xử lý đi
- Đàn ông của em?

Đào Hoa Yêu Yêu chỉ vào mũi mình. Đào Hoa Yêu Yêu gật đầu:

- Lần trước chính em nói còn gì

Đào Hoa Yêu Yêu nghi ngờ nhìn về phía góc Đại Huy chỉ

- Đúng rồi, còn nữa...

Đằng sau, Đại Huy gọi giật lại, Đào Hoa Yêu Yêu chậm rãi xoay người, khoanh tay trước ngực nhìn Đại Huy. Đại Huy chỉ nhún vai:

- Không có gì, anh ta còn chưa trả tiền
- ...

Đào Hoa Yêu Yêu bung một ly nước ấm đi tới trước giường, nhẹ giọng nói:

- Sở Phi, uống thuốc đi.

Sở Phi hơi mở mắt ra, mờ mịt để Đào Hoa Yêu Yêu đỡ mình dậy, vô lực dựa vào vai cô. Đào Hoa Yêu Yêu giúp anh uống thuốc rồi lại đỡ anh nằm xuống, đổi một chiếc túi chườm nóng trước bụng cho Sở Phi

- Anh nghỉ ngơi một chút đi

Nói rồi cô dèm chắn lại cho anh, nhẹ nhàng đi về phía đầu giường, ôm laptop làm nốt báo cáo. Trong phòng thật yên lặng, chỉ có tiếng Đào Hoa Yêu Yêu gõ bàn phím lách cách.

Sở Phi lẳng lặng nhìn Đào Hoa Yêu Yêu tựa vào gối, mặc quần áo ở nhà đơn giản, tóc buộc tùy tiện sau gáy, dưới ánh đèn mờ mờ đang chăm chú làm việc. Hôm nay anh uống rượu. Sau khi rời khỏi nhĩ đi, anh bảo lái xe đưa đến Let's go Africa, hôm nay anh muốn say. Nhưng khi anh bị cơn đau dạ dày hành hạ đến tỉnh lại thì lại phát hiện mình đang nằm trong phòng ngủ của Đào Hoa Yêu Yêu.

Lúc ấy, Đào Hoa Yêu Yêu đang cởi cúc áo sơ mi, thấy anh đột nhiên mở mắt thì cô hơi ngáy người nhưng lập tức bình tĩnh nói:

- Anh uống say, Đại Huy không biết cách liên hệ với người nhà anh nên đành gọi cho tôi. Tôi cũng không biết nhà anh ở đâu, chỉ đành đưa anh về đây. Anh không thoải mái, có vẻ khó thở, còn đau dạ dày, tôi đang muốn cởi áo sơ mi cho anh dễ thở. Vì thế, tôi không bắt cóc anh cũng không xâm sở anh.

Sau đó, cô lấy thuốc dạ dày cho anh, cũng lấy quần áo của cha mình cho anh thay đi bộ đồ đã ướt mồ hôi

Nếu khi cô đi lấy quần áo cho anh thay không đập đầu vào cửa phòng thì anh đã cho rằng cô vẫn tỉnh táo

- Cảm ơn cô. Anh nhẹ giọng nói

Đào Hoa Yêu Yêu ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Sở Phi một cái, nhún nhún vai, mặt không chút thay đổi :

- Vậy anh trả tiền là được.

Sở Phi nhú mày, bỗng nhiên thân nhiên cười:

- Đúng là cô gái kì quái

Đào Hoa Yêu Yêu nghe vậy, nghiêng mặt nhìn về phía anh, mặt không chút thay đổi:

- Mau ngủ đi, nếu anh dám nôn ra giường tôi tôi quăng anh ra cầu thang
- Biết rồi biết rồi

Nói xong, Sở Phi đổi tư thế nhắm mắt lại, có lẽ là tác dụng của thuốc nên chốc lát sau anh đã ngủ say.

Chờ Sở Phi ngủ rồi, Đào Hoa Yêu Yêu ngẩng đầu nhìn bộ dáng Sở Phi ngủ say. Dưới ánh sáng mờ nhạt của đèn ngủ đầu giường, mặt Sở Phi trở nên hiền hòa hơn nhiều, vẫn gầy yếu như trước, lông mày hơi nhíu lại dường như chịu nỗi đau quá lớn nào đó.

Cô nhớ trong tủ lạnh hình như còn nửa con gà, khê thử dài, Đào Hoa Yêu Yêu nhẹ nhàng gấp laptop, đi ra ngoài.

Lúc Sở Phi tỉnh lại, Đào Hoa Yêu Yêu đã đi làm. Phát hiện Đào Hoa Yêu Yêu không có ở đó, trong lòng Sở Phi có cảm giác kì lạ nhưng nhanh chóng anh không chế lại. Có một số chuyện, có lẽ không nghĩ sẽ hay hơn... Anh đứng dậy, nhẹ nhàng hoạt động rồi ra khỏi phòng ngủ. Phòng khách, mặt trời theo cửa sổ chiếu sáng khắp phòng, mùi hoa dành dành thơm ngát. Trên bàn trà có một chiếc bình pha lê cắm hoa dành dành màu trắng, bên cạnh là một cái bát tinh xảo, ở dưới đé một tờ giấy nhỏ.

Sở Phi hoảng hốt, dường như trở về quá khứ trước kia... anh mê muội đi tới, mở bát ra, mùi canh gà nhẹ nhàng tỏa ra hòa lẫn với mùi hoa dành dành. Anh cúi đầu, hồi lâu mới chậm rãi cầm tờ giấy viết vội lên xem. Sở Phi nhìn, hơi nhú mày. Anh đứng lên, đi tới phía cửa sổ, nhìn bầu trời xanh trong bên ngoài, thản nhiên cười như buồn như vui. Đào Hoa Yêu Yêu... tại sao? Phía sau anh, trên bàn trà, tờ giấy nhỏ lẳng lặng nằm đó, trên mặt là chi chít những chữ viết vội

Tiền thanh toán ở Let's go Africa: xx đồng

Tiền gửi xe: xx đồng

Tiền canh gà: xx đồng

... (haha, Đào Hoa Yêu Yêu của em không có biết lẳng mạn như chị Liễu Phi đâu)

Ngày đó, Đào Hoa Yêu Yêu trở về công ty báo cáo kết quả, thấy hợp đồng béo bở không những không mất mà còn kéo dài trong một năm, Mike nói một câu vô cùng kinh điển:

- Cô thật tài tình

Vốn dĩ điều này khiến Đào Hoa Yêu Yêu rất tự hào nhưng trưa hôm đó, Mike kể cho toàn bộ nhân viên công ty rằng nghe nói tổng giám đốc đẹp trai của tập đoàn quốc tế Âu Hách thích Đào Hoa Yêu Yêu. Khoảng một tuần sau, ngày kí hợp đồng, Sở Phi lại tự mình đến càng khiến mọi người để ý. Đáng tiếc, cô không biết, bởi vì tối hôm trước, cô cùng vài đồng nghiệp thức đêm làm báo cáo ở văn phòng. Ngay trước khi Sở Phi đến thì cô nộp báo cáo rồi kéo Bàng Hải Âm đi ăn KFC. Ăn uống no nê rồi, lúc đi thang máy trở về, vừa vận là lúc Mike tiễn Sở Phi tới cửa

thang máy. Lúc cửa thang máy mở ra, Sở Phi nhìn thấy Đào Hoa Yêu Yêu, mắt cô thâm quầng, tay còn đang cầm một cái đùi gà cắn dở.

Sở Phi trong lòng hơi hơi động nhìn Đào Hoa Yêu Yêu đi ra thang máy nói:

- Có vinh hạnh mời Đào Hoa tiêu thụ một bữa cơm đạm bạc không
- Tiên sinh, còn cần gì không?

Sở Phi nhấp một ngụm rượu vang, chờ phục vụ rời khỏi thì bùng cốc nước uống một ngụm. Không biết Đào Hoa Yêu Yêu có nhìn nhầm không nhưng cô cảm thấy tay cầm cốc của anh hơi run run. Sở Phi nhìn Đào Hoa Yêu Yêu, cười cười nói:

- Cô chọn đồ ăn hay tôi chọn.

Cô lấy lại tinh thần, mặt không đỏ tim không đập:

- A, tôi thích chủ nghĩa nữ quyền

Cô nghĩ chắc mình hoa mắt.

Đang nói, chiếc cốc trên tay Sở Phi rơi xuống, thủy tinh vỡ tan trên mặt bàn trải khăn trắng.

- Anh sốt rồi

Ngồi trong xe, Đào Hoa Yêu Yêu trừng mắt nhìn. Sở Phi dựa vào ghế, nghe vậy liếc nhìn cô một cái không nói gì, chỉ vô lực khẽ cười rồi lại nhắm mắt.

Đào Hoa Yêu Yêu hít sâu ba lần, nói với lái xe:

- Đến bệnh viện
- Về nhà

Giọng Sở Phi tuy mệt mỏi nhưng rất nghiêm khắc

Lái xe nhìn Đào Hoa Yêu Yêu qua kính chiếu hậu đầy vẻ xin lỗi, con đường đi không thay đổi

Đào Hoa Yêu Yêu nhắm mắt lại, nhin con tức rồi ngẩng đầu nhìn anh:

- Anh bị sốt bao lâu rồi?
- Không biết
- Vừa rồi anh sốt mà té xiu. Cô nhắc anh
- Quen là được rồi
- ... anh có đi bệnh viện không?

Đào Hoa Yêu Yêu khoanh tay trước ngực.

Sở Phi nhú mày:

- Chỉ là gần đây công việc bận rộn. Thoải mái một chút đi, cô còn run hơn cả tôi
- Tôi bị động kinh anh quản được sao! Đào Hoa Yêu Yêu cười lạnh.

Khi này, trong nhà hàng, anh lặng lẽ ngã xuống, cô ôm anh nhưng kêu thế nào anh cũng không dậy, người nóng hầm hập. Lúc đó, cô nhớ tới buổi tối ở Bali, anh không nhúc nhích nằm trong lòng mình... Đào Hoa Yêu Yêu cúi đầu nhìn tay mình, mười ngón tay run lên nhẹ nhẹ. May mà trong nhà hàng có một bác sĩ giúp anh xử lý qua. Nhìn anh tỉnh lại, cô hơi an tâm hơn một chút, sự tức giận phun trào.

- Cô có vẻ tức giận.

Đào Hoa Yêu Yêu lạnh lùng nhìn Sở Phi, giận dữ mà cười:

- À không, tôi vui muốn chết đi được, anh đúng là đồ tai học, sớm chết đi thì hơn

Người bị sốt đến hôn mê, lúc tỉnh lại không chịu đi bệnh viện còn nhắc đi nhắc lại chuyện chưa ăn cơm với cô, chưa từng thấy ai biến thái như thế

Anh rốt cuộc muốn làm gì? Mỗi lần gặp anh cô đều thấy chẳng may mắn gì... Sở Phi nhìn khóe mắt kiên cường của Đào Hoa Yêu Yêu đột nhiên rơi một giọt nước mắt xuống gò má trắng bệch của cô.

Anh thở dài:

- Cho dựa nhờ một chút

Nói xong mệt mỏi dựa vào vai Đào Hoa Yêu Yêu.

Đào Hoa Yêu Yêu hơi giãy ra rồi cũng cứng ngắc người cho anh dựa nhưng vẫn không cam lòng khẽ mắng:

- Vô sỉ, biến thái!

Sở Phi chân động, giống như trở về quá khứ xa xôi, người con gái đó sợ rằng càng nhớ đến lại không nhớ nổi.

Bờ vai Đào Hoa Yêu Yêu rất mềm mại, cách lớp áo mỏng, mồ hôi chảy ra. Anh chưa xót nhắm mắt lại, thì thảo nói

- Chửi giỏi lắm

Nhưng, rõ ràng là một người khác hẳn vì sao nhất cử nhất động lại như đã từng quen...

Anh nói rất nhỏ, Đào Hoa Yêu Yêu nghe không rõ, đang định hỏi lại đã thấy Sở Phi nhắm mắt lại, vẻ mặt buồn bã.

Như vậy, giống như đã từng quen biết... Nhưng là, quá khứ sẽ không quay lại...

Cho nên, cho dù vô sỉ, cho dù biến thái, cũng không thể buông tay. Bởi vì, thật vất vả mới có thể gặp người giống cô ấy...

Sở Phi tâm tư phức tạp, Đào Hoa Yêu Yêu tức giận đến tận trời, cho nên trong xe là sự yên lặng vô cùng...

Đào Hoa Yêu Yêu tức giận nên quay đầu nhìn ra bên ngoài. Ngoài cửa sổ, không biết mưa rơi từ bao giờ. Lúc đi qua quảng trường, cô nhìn thấy biển quảng cáo lớn đang quảng cáo, mưa phùn rơi trên con đường nhỏ trong rừng trúc, cuối đường là một ngôi nhà bằng gỗ nhỏ, bên hiên nhà, người con trai đeo nhẫn cho người con gái, hai người hôn nhau rồi dựa sát bên nhau

Đào Hoa Yêu Yêu cười khỏ, ai nói dựa sát vào nhau thì sẽ là lãng mạn...

Sở Phi ở trong tòa nhà cao cấp trong nội thành, cảnh trí rất trang nhã.

Cùng lái xe đỡ Sở Phi vào thang máy, đến tầng 10, tới cửa, Sở Phi bảo lái xe Tiểu Trần về trước

Tiểu Trần hiển nhiên là người làm tốt, rất vâng lời ông chủ, dù vậy trước khi đi vẫn lo lắng nhìn ông chủ một lần rồi khẽ nói với Đào Hoa Yêu Yêu:

- Đào tiểu thư, về phần ông chủ đành nhờ cô

Nhưng Đào Hoa Yêu Yêu nghĩ, đi theo ông chủ như Sở Phi không muốn vâng lời cũng phải vâng.

Tiểu Trần đi rồi, Đào Hoa Yêu Yêu đành phải tự mình mở cửa nhà Sở Phi. Lúc vào nhà, Đào Hoa Yêu Yêu hơi ngầy người, mãi đến khi người đàn ông bên cạnh cúi đầu rên rỉ thì cô mới lấy lại tinh thần

Nghi hoặc chỉ vào phòng khách như chưa từng có ai ở, cô hỏi Sở Phi:

- Anh chắc là nhà này chứ

Sắc mặt Sở Phi tái nhợt tựa vào vai cô, mệt mỏi mà suy yếu, chỉ chỉ chiếc chìa khóa vẫn cắm trên cửa, không nói gì.

Đào Hoa Yêu Yêu sờ sờ cái mũi rồi “khiêng” anh vào nằm trên giường, cô thở phào, đầm đầm bả vai đau nhức, vừa định đứng dậy thì ống tay áo bị kéo lại. Cô cúi đầu nhìn thấy Sở Phi hơi nhú mày nắm tay áo cô. Đào Hoa Yêu Yêu ngần ngơ gỡ tay anh ra, trong lòng đột nhiên như bị đâm thủng, bỗng nhiên cảm thấy đau.

Cô sờ sờ đầu Sở Phi, lau đi mồ hôi nhưng vẫn rất nóng. Cô nhú mày, lúc xuống xe anh bắt đầu có chút không khỏe nhưng lại nhất định không chịu đến bệnh viện, may mà giờ tuy sốt cao nhưng hình như bệnh tim không tái phát. Cô nhẹ nhàng bước ra phòng ngủ, muốn tìm xem trong tủ lạnh có đá để chườm cho anh không. Đi vào phòng bếp, cô ngạc nhiên khi thấy tủ lạnh của nhà anh lại rất đầy đủ, thịt thà, hoa quả không thiếu. Đào Hoa Yêu Yêu suýt té ngã, phòng khách như vô chủ, trống rỗng mà phòng bếp lại vô cùng đầy đủ, người này nghĩ gì không rõ?

Ngay lúc cô đang xem xét, đánh giá căn hộ của Sở Phi thì đằng sau có tiếng động nhỏ. Cô quay đầu lại, vừa khéo nhìn thấy Sở Phi lảo đảo vin cửa đi ra, thở hổn hển

- Sao anh lại ra đây?

Đào Hoa Yêu Yêu kinh ngạc, vừa mới bước đến Sở Phi đã hung hăng ôm cô vào lòng, khàn khàn nói:

- Anh nghĩ em bỏ đi rồi.

Đào Hoa Yêu Yêu hơi nhảy dựng lên, mắt tự nhiên mà lùì về phía sau nửa bước, tạo khoảng cách giữa hai người:

- Anh không chịu đến bệnh viện, tôi tìm xem trong nhà có đá để chườm...

Còn chưa dứt lời thì Sở Phi mắt tối sầm, chân mềm nhũn, Đào Hoa Yêu Yêu vội vàng bước lên đỡ lấy anh.

Hai người cứ đứng ôm nhau ở cửa bếp. Sở Phi thấy rõ mọi hành động, thái độ của Đào Hoa Yêu Yêu. Nhìn thấy được cô không có cách nào để tránh xa anh, còn sợ anh khó xử, nhìn thấy được cả vảnh tai cô ửng hồng lên rồi đỏ cả mang tai.

Rõ ràng không giống nhưng...

Thật sự, vô cùng giống!

Anh hung hăng nhắm mắt lại, nói giọng khàn khàn:

- Đào Hoa Yêu Yêu, làm bạn gái anh được không?

Liều Phi, làm bạn gái anh được không...

Chương 9 Tự do 1

- Làm bạn gái anh được không?

Chiều hôm đó, anh nói như vậy nhưng trong lòng cô lại có cảm giác rung động vô cùng, cảm giác thật kì lạ, cô không xác định nổi rằng câu nói đó có phải anh nói cho cô hay không...

Tránh ở phòng bếp Let's go Africa, Đào Hoa Yêu Yêu vùi đầu vào rửa chén đĩa.

Sở Phi tặng cô một bộ trang sức kim cương. Tuy cô không thông hiểu giá trị của trang sức nhưng có thể biết giá trị của bộ trang sức này rất xa xỉ. Cô nhớ rõ hôm đó, sau khi anh nói với cô “làm bạn gái anh” thì tặng cho cô bộ trang sức này

- Tặng em

Sở Phi ngồi trên sô pha, dưới góc tối không thấy rõ vẻ mặt anh, chỉ nghe giọng nói lạnh lùng của anh

- Vì sao?

Cô không nhận những thứ quà tặng bất ngờ, nhất là những thứ đắt tiền

- Cảm ơn em tối hôm đó chăm sóc anh

Cô đẩy bộ trang sức về phía anh

- Anh thanh toán hóa đơn là được rồi

- Hôm nay em cũng cứu anh

Anh đổi tư thế, thản nhiên nói, như đang cười mà có chút xa xôi, mờ mịt.

- Tôi viết hóa đơn khác cho anh.

Cô cũng thản nhiên nói, trong lòng như có cơn tức khó hiểu.

Nói rồi cô bỏ đi khỏi nhà anh nhưng chiều hôm nay, trước khi ra khỏi nhà, cô nhận được chuyển phát nhanh... anh ta vẫn đem trang sức chuyển đến nhà cô...

Đào Hoa Yêu Yêu cười đau khổ, thật sự là khoản không khỏi... vùi đầu. Tôi rửa, tôi rửa.

Bàng Hải Âm bình thản vào bếp Let's go Africa đã thấy Đào Hoa Yêu Yêu mồ hôi như tắm đang rửa chén đĩa. Phục vụ khẽ nói thăm với cô:

- Chị Yêu Yêu đã rửa đĩa ba lần, ly rượu đang rửa sang lần thứ hai

Bàng Hải Âm gật gật đầu bảo phục vụ tiếp tục làm việc, bản thân thì lấy ghế ngồi bên cạnh Đào Hoa Yêu Yêu, thản nhiên hỏi:

- Cô gái, buồn cái gì?

Lúc tức giận Đào Hoa Yêu Yêu thích đi cầu thang bộ, lúc khó nghĩ sẽ trốn trong bếp Let's go Africa mà rửa bát đĩa. Càng tức giận thì đi cầu thang càng lâu, càng phiền não thì rửa chén đĩa càng nhiều.

- Mình muốn đàn ông. Đào Hoa Yêu Yêu đang chìm trong bọt xà phong nghiêm túc trả lời.

- Muốn đàn ông? Bàng Hải Âm nhú mày
- Đúng, đàn ông.

Đào Hoa Yêu Yêu khẽ thở dài:

- Đàn ông có phải luôn dễ dàng nói yêu, hơn nữa còn thích dùng tiền mua chuộc phụ nữ không?

Lúc nhận được chuyển phát nhanh, cô đột nhiên nhớ tới Triệu Định Duệ, Triệu Định Duệ xuất thân trong nhà bác sĩ nổi tiếng, gia cảnh khá giả. Lúc đầu, khi mới theo đuổi cô, cũng từng chơi trò dùng tiền mua chuộc con gái. Khi đó, anh ta vẫn chỉ là sinh viên, vừa vung tay đã mua cho cô laptop, sau đó là hoa tươi, trang sức, đồng hồ, quần áo rồi cả bữa tối lãng mạn dưới nến... Rất có phong thái kiểu “cô gái trẻ, xem tôi dùng tiền làm cô hoa mắt”. Mà nay, cảm giác nặng trĩu trên cổ khiến cô cười khổ, hành động của Sở Phi với cô thậm chí còn hơn cả Triệu Định Duệ.

Vô duyên vô cớ nói yêu, chẳng có lý do cũng tặng quà... trong đầu Đào Hoa Yêu Yêu nhớ lại khi anh nói muốn cô làm bạn gái anh, giọng nói lạnh lùng như đang thông báo vậy, chẳng khác báo tang là mấy. Chắc... cô không hiểu nổi anh... Tay rửa ly càng nhanh hơn, tiếng ly va mạnh vào nhau khiến một đám bọt xà phòng bay lên. Đào Hoa Yêu Yêu thở dài.

Bàng Hải Âm lườm cô một cái. Cô gái này rốt cuộc có yên không? Bali cũng đến chỉ để giải sầu, hợp đồng triển lãm trang sức đưa đến cũng đầy đi. Cô còn định thế nào? Thất tình cũng chẳng phải chuyện gì lớn. Cô lạnh lùng lườm Đào Hoa Yêu Yêu:

- Đồ bất lực, dùng có như thế này, không có đàn ông cậu không sống được sao?

Đào Hoa Yêu Yêu kinh ngạc liếc Bàng Hải Âm một cái:

- Cậu nói cái gì?
- Mình nói cậu đấy?

Bàng Hải Âm không khách khí chỉ vào Đào Hoa Yêu Yêu:

- Xem bộ dạng cậu này, nửa sống nửa chết, một Triệu Định Duệ có đáng sao? Thiên hạ hết đàn ông rồi sao? Không có đàn ông tốt cũng có đàn bà tốt, cùng lắm thì mình và cậu làm một cặp

- Một cặp?

Bị bắt ngờ, Đào Hoa Yêu Yêu lườm Bàng Hải Âm một cái

- Cậu nghĩ thông thì đi ra ngoài, mình nghĩ chưa thông thì không ra đâu, mình không có hứng thú với đàn bà.
- À! Cậu còn để ý.

Bàng Hải Âm mỉa mai

Cô vừa dứt lời, đột nhiên bên cạnh có người nói:

- Anh không ngại

Không biết từ bao giờ Đại Huy đã ngồi bên, đang lau khô ly mà Đào Hoa Yêu Yêu rửa. Hai cô gái quay đầu nhìn Đại Huy, đồng thanh

- Em ngại

Bàng Hải Âm lườm Đại Huy

- Con gái nói chuyện, con trai đừng chen vào.

Đại Huy nhún nhún vai:

- Rửa ly tiếp đi

Đào Hoa Yêu Yêu phì cười:

- Không chịu nổi hai người nữa

Bàng Hải Âm nhìn Đào Hoa Yêu Yêu một lượt:

- Triệu Định Duệ lại làm sao à?

Đào Hoa Yêu Yêu giật mình, cười:

- Có thể làm sao?

Quá khứ là quá khứ.

Bàng Hải Âm nhìn cô:

- Vậy sao vừa nẩy mặt cậu sầu khổ như Lâm Đại Ngọc?
- Không liên quan đến Triệu Định Duệ

Đào Hoa Yêu Yêu khoát tay, đứng dậy, đấm đấm lưng nhức mỏi, nhớ tới vấn đề khi nẩy lại nhíu mày

- Không liên quan đến anh ta? Vậy là người mới?

Bàng Hải Âm nghi hoặc nghĩ, đột nhiên nhìn thấy chuỗi vòng cổ tinh xảo trên cổ Đào Hoa Yêu Yêu, chảy nước miếng nói:

- Wow... vòng đẹp quá

Đào Hoa Yêu Yêu đắc ý ưỡn ngực:

- Xem đi xem đi, nhìn xem giá trị không
- Đúng thế, rất đẹp, rất giá trị. Bàng Hải Âm tấm tắc gật đầu: - Quên Triệu Định Duệ đi, thế này mới đúng là rùa vàng, mình làm chủ, quyết định là anh ta đi. Bàng Hải Âm giương nanh múa vuốt.

Đào Hoa Yêu Yêu nghe vậy, xị mặt:

- Mình không có hứng thú với Triệu Định Duệ phẩy.
- Chậc! Lừa tiền rồi tính

Bàng Hải Âm thích thú sờ sờ chiếc vòng cổ:

- Toàn là phi thủy thượng hạng, phát rồi, số hoa đào của cậu phát rồi...

Đào Hoa Yêu Yêu bĩu môi:

- Để nói sau đi

Bàng Hải Âm nhìn bộ dáng ỉu xiu của Đào Hoa Yêu Yêu, cô buông vòng cổ, chậm rãi nói một câu khẳng định:

- Cậu thích anh ta.
- Sao? Oai phong chưa? Để mà kể cho hai người biết.

Bàng Hải Âm và Đại Huy đều im bật, chăm chú nhìn cô gái đang chìm trong bọt xà phòng kia.

Đào Hoa Yêu Yêu hơi ngừng lại, trong đầu hiện lên cảnh tượng buổi chiều hôm đó, ánh mắt lạnh lùng mà sắc bén của Sở Phi, còn cả nụ cười thân nhiên như không của anh...

Đễ dàng nói ra câu “làm bạn gái anh đi”, dễ dàng tặng quà như vậy.

Anh... cũng chỉ là một Triệu Định Duệ khác đi? ... nhưng anh là Sở Phi

Cô ngồi thụp xuống, ôm đầu than:

- Ôi, đàn ông.

Chương 10 Tự do 2

Thứ hai, Đào Hoa Yêu Yêu đi làm, nhận được hai bó hoa. Một là 999 đóa hồng, danh thiếp là của Triệu Định Duệ, anh ta nói anh ta thực sự chỉ yêu mình cô, hi vọng cô sẽ quay lại với anh ta. Đào Hoa Yêu Yêu đem bó hoa này nhờ người đưa hoa chuyển đến Let's go Africa, nhắn cho Đại Huy là hoa hồng dành tặng người đẹp. Hôm nay, mỗi cô gái độc thân đến PUB đều được tặng một bông hoa hồng. Một bó hoa dành dành, khi đưa tới cô đang tối mắt tối mũi làm kế hoạch quảng cáo, Lily đọc to danh thiếp cho cô nghe, chỉ là mấy chữ viết cứng rắn: “tặng đóa dành dành ở Bali”. Đào Hoa Yêu Yêu vừa nghe điện thoại vừa viết lại vào tờ thiếp “Vậy đưa về Bali đi”, sau đó nhờ Lily đưa đóa hoa cho người đưa hoa mang về.

Nửa giờ sau, Triệu Định Duệ gọi điện thoại đến, máy tính của Đào Hoa Yêu Yêu đang nhiễm virus, vừa nghe Triệu Định Duệ gọi “Yêu Yêu” cô đã quát lớn:

- Vương bát đàn, cút cho xa

Sau đó không thương tiếc đập máy. Một giờ sau, Đào Hoa Yêu Yêu tìm ra được vấn đề cần giải quyết thì tư liệu trong laptop lại bị virus phá hoại, trong đó còn có cả hợp đồng cô vừa soạn thảo hôm qua. Thở sâu một hơi, cô phải bình tĩnh. Đào Hoa Yêu Yêu nói với trợ lý Kate:

- Tôi đi cầu thang một chút

Nói xong đi ra văn phòng.

Lúc ra đại sảnh, Lily nói với Đào Hoa Yêu Yêu:

- Hoa dành dành lại được đưa trở về, người đưa hoa nhắn “hoa dành dành tặng cho chủ nghĩa nữ quyền”

Đào Hoa Yêu Yêu cũng chẳng quay đầu:

- Cho cậu, Lily

10 phút sau, Đào Hoa Yêu Yêu leo cầu thang bộ từ tầng 1 đến tầng 21, đang thở phì phò thì có điện thoại, tiếng Lily hoảng hốt:

- Yêu Yêu, mau đến đây, chồng cậu đánh bạn trai cậu.

Đào Hoa Yêu Yêu vội vã lên tầng 45. Vừa đến cửa cô đã xin lỗi Mike:

- Mike, xin lỗi, làm phiền nhiều cho công ty, tôi xin nhận phạt
- Yêu Yêu, cô quá lời rồi. Có thể khiến cho đàn ông quyết chiến vì cô cô nên thấy tự hào mới đúng. Tuy rằng bọn họ quyết chiến có vẻ không đúng lúc nhưng...

Mike vỗ vỗ vai cô, thoải mái nói:

- Không sao, người đẹp luôn đáng được chào đón.

Cô cười khỏ:

- Mike, anh đang nói móc tôi à
- Không, Yêu Yêu, cô là cô gái xinh đẹp, con gái xinh đẹp có nhiều người theo đuổi là chuyện dễ hiểu. Huống chi, cô còn mang hợp đồng với Âu Hách về cho công ty

Mike nháy đôi mắt màu xanh lam của mình với cô, nghiêm trang nói. Đào Hoa Yêu Yêu thở dài:

- Anh đúng là một ông chủ bình tĩnh.

Đây là điểm tốt nhất của Mike, tuy rằng là ông chủ nhưng không kiêu căng luôn dùng sự hài hước của người Mỹ mà làm dịu mọi chuyện. Mike nháy mắt:

- Cảm ơn lời khen của cô

Nói tới đây, Mike đột nhiên cười đầy ý tò mò:

- Tôi đã nói giác quan thứ 6 của tôi rất chuẩn mà. Sở Phi tiên sinh quả nhiên là thích cô, nếu không chỉ là một hợp đồng triền lãm sao có thể làm anh ấy tự xuất mã. YêuYêu, thực sự cô...

Mike vuốt vuốt mũi cười đen tối với Đào Hoa Yêu Yêu, Đào Hoa Yêu Yêu làm bộ không nghe thấy, xắn tay áo nói:

- Được rồi, giờ tôi phải đi giải quyết chuyện trong đó

Mike vỗ vỗ vai cô:

- Tôi có hai yêu cầu, thứ nhất, đừng gây tai nạn chết người, thứ hai, đừng làm khách hàng của chúng ta tức giận.

Sau khi hai người đi vào, Lily nhỏ giọng nói với cô:

- Triệu Định Duệ đang ở trong phòng hội nghị

Nói xong, lo lắng giật nhẹ ống tay áo Đào Hoa Yêu Yêu:

- Đừng quên giết người là phạm pháp đấy.

Đào Hoa Yêu Yêu gật gật đầu, bình tĩnh đẩy cửa phòng họp. Trong đó, Triệu Định Duệ đang nôn nóng đi đi lại lại, thấy Đào Hoa Yêu Yêu bước vào thì vội xông lên ôm cô vào lòng nói:

- Yêu Yêu

Đào Hoa Yêu Yêu thân nhiên đẩy anh ta ra đi thẳng vào vấn đề:

- Ai cho phép anh nhận tôi là vợ

Câu này của cô làm Triệu Định Duệ nhăn mày

- Yêu Yêu, em chính là vợ anh

Anh ta nhìn cô đầy kiên nhẫn và dịu dàng:

- Yêu Yêu, đã lâu thế rồi em còn chưa hết giận sao? Anh nhận, tìm mẹ nhờ giúp là không đúng nhưng anh rất sợ. Yêu Yêu, em...
- Giấy đăng kí kết hôn đâu?
- Giấy đăng kí kết hôn? Triệu Định Duệ sững sốt

- Không có giấy đăng kí kết hôn tôi không phải vợ anh, mẹ tôi không phải mẹ anh, anh đừng có gọi thân thiết như thế. Câm mồm lại

Ngón tay thon dài chỉ vào Triệu Định Duệ

- Triệu Định Duệ, hai chúng ta kết thúc rồi, anh nghe rõ chưa? Không rõ để tôi nhắc lại cho mà rõ. Muốn yêu đương với Đào Hoa Yêu Yêu tôi thì phải theo nguyên tắc của tôi, giờ anh phạm quy cho nên bị knock out, không thương lượng. Là đàn ông thì đừng lằng nhằng. Đánh người? Anh đúng là có bản lĩnh ghê, anh có tư cách gì đánh Sở Phi? Cho dù bây giờ tôi và Sở Phi kết hôn cũng chẳng liên quan gì đến anh. Anh đã làm tôi khinh thường, đừng để tôi khinh bỉ anh nữa

Sắc mặt Triệu Định Duệ từ xanh sang tái mét rồi lại tím bầm, gân xanh trên thái dương nổi rõ. Anh ta chưa bao giờ bị mắng như thế, cố gắng nắm chặt tay, ánh mắt dần lạnh như băng.

- Đào Hoa Yêu Yêu, sự nhẫn nại của anh cũng có giới hạn.
- Triệu Định Duệ, anh đang khiêu chiến tính nhẫn nại của tôi

Đào Hoa Yêu Yêu lắc lắc đầu. Một người đã từng nho nhã, lịch lãm như vậy, từng ngại ngùng đứng chờ dưới cửa kí túc xá mấy giờ chỉ để tặng cô một đóa hoa hồng nhưng giờ cũng có thể lộ ra gương mặt dữ tợn như thế, đến tột cùng là anh ta thay đổi hay đây mới là con người thật của anh ta?

Cô thở dài:

- Anh đi đi, tôi không muốn gặp anh nữa. Phía Sở tiên sinh tôi sẽ đi xin lỗi. Anh tự giữ gìn bản thân.

Nói xong cô xoay người rời đi lại bị một bàn tay như gọng kìm kéo lại. Triệu Định Duệ dùng sức kéo cô về trước mặt mình, trong mắt anh ta là lửa giận bùng bùng

- Đào Hoa Yêu Yêu, cô sẽ hối hận!

Đào Hoa Yêu Yêu nhẹ nhàng đẩy tay anh ta ra, thản nhiên nói:

- Cũng chẳng liên quan đến anh
- Xem như cô lợi hại

Triệu Định Duệ nổi giận đùng đùng đẩy cửa mà đi. Đào Hoa Yêu Yêu nhìn bóng anh ta, không phải không thương cảm nhưng so với sự thương cảm bây giờ thì còn hơn sau này sẽ đau đớn. Cô chớp mắt. Anh ta nói cô vô tình. Cô đã chung tình suốt 6 năm với anh ta nhưng anh ta lại nói với cô, đàn ông gặp dịp thì chơi, nghĩ cô sẽ hiểu. Cô không hiểu được, nếu đã như vậy cô thà là người vô tình.

Quay đầu, thở thật sâu, đến quầy lễ tân hỏi Lily:

- Sở tiên sinh ở đâu

Lily chỉ về phía văn phòng của Mike

- Sở tiên sinh đang nghỉ trong phòng sếp

Đào Hoa Yêu Yêu kinh ngạc. Lily giải thích nói:

- Vừa rồi một vị Lưu tiên sinh nói là nhận được điện thoại của Sở tiên sinh mà tới, giờ mượn phòng của sếp, nói là muốn kiểm tra cho Sở tiên sinh.

Đào Hoa Yêu Yêu nhú mảy, vẻ mặt nghiêm túc:

- Bị đánh nặng thế sao?

Cô nhớ có lần Sở Phi vô ý nói, bác sĩ riêng của anh họ Lưu.

Lily lắc đầu:

- Không rõ nhưng sắc mặt Sở tiên sinh rất kém

Đào Hoa Yêu Yêu gật gật đầu, bước nhanh đến văn phòng của Mike, Mike đã tạm chuyển qua văn phòng cô làm việc

Đẩy cửa đi vào, nhìn thấy Sở Phi tựa vào đầu giường, mắt hơi nhắm, sắc mặt trắng bệch như tuyết, đôi môi tái nhợt càng khiến chỗ bị sưng to hơn. Bên cạnh anh có một người con trai trẻ tuổi đang tiêm thuốc cho anh. Cô bất giác bước thật nhẹ tới, chờ người đàn ông trẻ kia rút mũi tiêm thì khẽ hỏi:

- Anh ấy ổn không?

Người đàn ông trẻ tuổi ngẩng đầu, khuôn mặt đẹp trai baby không vui, lạnh lùng tỉ mỉ nhìn cô hồi lâu rồi nói:

- Cô là Đào Hoa Yêu Yêu?

Đào Hoa Yêu Yêu gật gật đầu:

- Là tôi

Đang nói, lông mày Sở Phi khẽ run, chậm rãi mở mắt, nhìn thấy cô thì khẽ cười:

- Gặp được em không phải là việc dễ

Giọng anh khàn khàn vô lực, lúc nói chuyện như là động tới vết thương ở khóe miếng khiến anh khẽ nhúu mày.

Đào Hoa Yêu Yêu nhúu mày:

- Anh đến tìm em làm gì?

Thật ra cô định nói: “Ai cho phép anh nhận làm bạn trai em” nhưng không hiểu vì sao, nhìn ánh mắt anh, cô lại không nói được

- Anh làm việc xong thì đi theo đuổi bạn gái

Sở Phi thẳng thắn nói câu này không chỉ khiến Đào Hoa Yêu Yêu trở mặt mà ngay cả vị bác sĩ trẻ tuổi bên cạnh vốn luôn trầm mặc cũng kinh ngạc nhìn Sở Phi, nhúu mày nhưng cũng không nói gì. Lần đầu tiên trong đời Đào Hoa Yêu Yêu bị á khẩu không trả lời được. Qua 30 giây, cô quay đầu hỏi người con trai trẻ tuổi bên cạnh:

- Lưu tiên sinh, anh là...

Người đàn ông trẻ nhìn cô một cái, vẻ mặt thận trọng nhưng đáy mắt có ý cười

Đào Hoa Yêu Yêu làm như không nhìn thấy, cô đương nhiên biết việc chuyển đề tài của mình rất khiên cưỡng. Lưu Khiêm Học nói:

- Tôi là bác sĩ tư của anh ấy
- Vậy giờ Sở tiên sinh thế nào rồi?
- Bệnh tim vừa tái phát, tuy không nghiêm trọng nhưng cũng làm khó thở, tốt nhất là đến bệnh viện...

Anh còn chưa nói xong, Sở Phi thản nhiên nói, giọng không cao nhưng có phần sáng giọng

- Anh không đến bệnh viện.

Đôi mắt Sở Phi lại lạnh lùng, sắc như đao:

- Phi!

Lưu Khiêm Học nhíu mày nhìn Sở Phi, hai người nhìn nhau giằng co chốc lát rồi Lưu Khiêm Học đành đầu hàng:

- Nhưng ít nhất cậu phải lập tức về nhà, ở đó có đủ thuốc men.

Sở Phi quay đầu nhìn Đào Hoa Yêu Yêu. Lưu Khiêm học lập tức nói với Đào Hoa Yêu Yêu:

- Vị tiểu thư này, có thể nhờ cô cùng tôi đưa anh ấy về không?

Đào Hoa Yêu Yêu nhíu mày. Sở Phi thản nhiên che miệng khẽ ho, ngón tay vô ý động đến vết thương ở khóe miệng, hơi nhíu mày.

Đào Hoa Yêu Yêu thở dài:

- Đề em đi xin phép Mike

Chương 11 Thích

Căn phòng vẫn như cũ, trống rỗng như chưa từng có ai ở, Đào Hoa Yêu Yêu cùng Lưu Khiêm Học đỡ Sở Phi vào phòng ngủ, nằm lên giường. Lưu Khiêm Học kiểm tra lại cho Sở Phi một lần, chắc chắn anh ngoài vết thương ở miệng cũng không còn gì đáng ngại thì cho anh uống một nắm thuốc lớn. Sở Phi tuy rằng không muốn nhưng vẫn uống hết. Chuẩn bị truyền gluco cho Sở Phi thì Lưu Khiêm Học nhận được điện thoại của bệnh viện, có một ca phẫu thuật khẩn cấp.

Vội vàng dặn dò Đào Hoa Yêu Yêu vài câu, Lưu Khiêm Học vội vàng rời đi, bỏ lại Đào Hoa Yêu Yêu và một chai gluco và mũi kim truyền lớn.

Sở Phi vốn dựa vào đầu giường chớp mắt, hồi lâu không động đậy. Lúc này, anh mở mắt nhìn thấy ánh mắt mơ hồ khó gặp của Đào Hoa Yêu Yêu, đáy mắt anh thoáng chút dịu dàng, hơi ngồi dậy nói:

- Để tự anh

Đào Hoa Yêu Yêu như trút được gánh nặng, đưa kim truyền cho Sở Phi, ngồi xuống nhìn anh khử trùng thành thạo, tìm ven rồi đẩy không khí trong dây truyền ra, sau đó tự truyền cho mình, sau đó băng cố định kim lại. Anh chỉ dùng một tay mà làm hết mọi thứ, động tác vô cùng thành thạo như đã thành thói quen.

Đào Hoa Yêu Yêu không biết vì sao, khi mũi tên màu bạc đó cắm vào tay Sở Phi, cô nhắm chặt mắt lại. Sở Phi thấy hết hành động của cô, lặng lẽ tựa vào đầu giường, cười với cô:

- Xin lỗi, vất vả cho em

Đào Hoa Yêu Yêu quay đầu lại, nhưng không nhìn anh, dường như không có việc gì nhún nhún vai:

- Coi như em đền tội là được

Sở Phi cười nhẹ, nhẹ nhàng nói:

- Xin lỗi, vẫn chưa mời em ăn đi ăn cá tuyết, cửa hàng đó làm cá tuyết rất được

Đào Hoa Yêu Yêu nghe vậy, cuối cùng cũng nhìn thẳng anh, hung hăng lườm anh:

- Coi như xong rồi đi, sợ đến chết, em không đến đó nữa.

Anh ta còn không biết xấu hổ mà nói! Ngày đó ở cửa hàng, anh bị sốt té xỉu không chịu đến bệnh viện mà nằng nặc đòi về nhà? Anh ta không nên cứ cố mời cô đến nhà hàng đó ăn cá tuyết gì đó. Âm ảnh đến chết mất.

- Chẳng phải anh rất nghiêm túc sao? Sao lại đùa giỡn vô lại thành thạo thế này

Đào Hoa Yêu Yêu châm chọc, gần đây người này làm đảo lộn hoàn toàn ấn tượng ban đầu của cô với anh ta. Sở Phi cười nhẹ:

- Em cũng không vừa

Lúc ấy, Đào Hoa Yêu Yêu quỳ dưới đất ôm anh, bình tĩnh nói với phục vụ:

- Gói những đồ ăn chúng tôi vừa gọi lại

Sau đó cô cúi đầu hỏi anh:

- Còn vấn đề gì không Sở - tiên - sinh

Anh thở, khi cô nói ba chữ “Sở tiên sinh” vô cùng nặng nề nhưng lại thừa thãi vì anh đã ngất.

Đào Hoa Yêu Yêu nặng nề đắp chăn cho Sở Phi:

- Ngủ đi

Lần này Sở Phi ngoan ngoãn nhắm mắt lại, ngay khi Đào Hoa Yêu Yêu nghĩ anh đã ngủ thì anh bỗng nhẹ giọng nói:

- Có thể đọc thơ cho anh không?

Đào Hoa Yêu Yêu hung tợn trừng mắt nhìn anh, Sở Phi lẳng lặng nhìn cô, chậm rãi nhắm mắt lại:

- Không đọc cũng được

Anh chớp mắt, quay đầu đi lạnh lùng

Trở mặt còn nhanh hơn trở bàn tay! Đào Hoa Yêu Yêu há hốc mồm.

- Anh muốn nghe cái gì?

Cô thở dài nhớ về Sở Phi lạnh lùng trước kia. Sở Phi thoáng yên lặng rồi chỉ về chiếc tủ gỗ nhỏ đầu giường khẽ nói:

- Quyển sách ở ngăn kéo trên cùng, trang thứ 157, bài thơ đầu tiên.

Đào Hoa Yêu Yêu theo lời tìm được sách, mở ra, hơi giật mình, nhẹ nhàng đọc:

- “Nếu có thể gặp anh trên sườn núi đầy hoa dành dành

Nếu có thể được một lần yêu sâu nặng, cho dù có ly biệt, như vậy cũng đáng, chỉ là, chỉ là, khi quay đầu

Khoảnh khắc đó chỉ trong một chớp mắt..”

Sở Phi chậm rãi nhắm mắt lại.

“Nếu có thể gặp anh trên sườn núi đầy hoa dành dành

*Nếu có thể được một lần yêu sâu nặng, cho dù có ly biệt, như vậy cũng đáng,
chỉ là, chỉ là, khi quay đầu*

Khoảnh khắc đó chỉ trong một chớp mắt..”

- Đào Hoa Yêu Yêu, làm bạn gái anh được không?

Liễu Phi, vì nhớ em nên làm như thế này có được không?

Bài thơ dịu dàng ngừng bật, Đào Hoa Yêu Yêu chậm rãi gập sách lại, quay đầu nhìn Sở Phi, nghiêm túc nói:

- Rốt cuộc anh muốn gì?

Đôi mi dài chớp chớp, Sở Phi nhú mày, cổ cười yếu ớt:

- Anh nghĩ rằng anh đã nói rất rõ ràng rồi.
- Trò đùa này chẳng hay chút nào

Đào Hoa Yêu Yêu lạnh lùng nói:

- Đại thiếu gia, tôi không có hứng thú chơi trò tình yêu với anh

Sở Phi từ từ ngồi dậy, chỉ là động tác đơn giản cũng khiến anh phải ôm ngực thở dốc

Đào Hoa Yêu Yêu nhìn anh, nhú mày:

- Nếu bệnh nặng như thế thì nên ngoan ngoãn ở lại bệnh viện hoặc là ở nhà dưỡng bệnh. Chưa từng thấy bệnh nhân nào chạy qua chạy lại khắp nơi như anh

Hầu như lần nào gặp anh cũng vậy, không phải mệt tái mét vì bệnh tim tái phát thì cũng bị sốt. Người yếu như vậy cô lần đầu gặp, giống như lúc nào cũng có thể chết.

- Anh phải theo đuổi em thôi

Sở Phi che miệng khẽ ho, nửa đùa nửa thật

Lại nữa!

Đào Hoa Yêu Yêu nhíu mày:

- Chúng ta chẳng quen thân, anh đuổi theo tôi làm gì? Thần kinh

Sở Phi chớp mắt, dấu đi sự khác lạ trong mắt, cười cười nhìn Đào Hoa Yêu Yêu:

- Chẳng lẽ em không có chút cảm giác gì với anh sao?

Tim Đào Hoa Yêu Yêu đột nhiên đập loạn, mắt tự nhiên nhìn sang chỗ khác.

- Tốt nhất là anh nên nghĩ cho kĩ
- Anh đã nghĩ kĩ rồi

Sở Phi vươn tay nắm tay Đào Hoa Yêu Yêu, bàn tay lạnh của anh tiếp xúc với bàn tay ấm của cô, tim Đào Hoa Yêu Yêu tê tê.

- Có bản lĩnh thì cứ đuổi theo đi

Bỏ lại câu này, Đào Hoa Yêu Yêu uy phong lẫm lẫm chạy trời chết. (mình thích cái kiểu tung tung này thế)

Cô bỗng nhiên nhớ lại lần ở Bali anh chẳng nói chẳng rằng rồi ngã xuống, lòng hơi lo lắng, vội bảo lái xe dừng xe, vừa vặn bên đường có một hiệu thuốc, ma xui quỷ khiến bước vào mua thuốc mỡ đánh tan vết bầm rồi ngại ngần bảo lái xe quay về đường cũ.

Đứng dưới lầu, Đào Hoa Yêu Yêu vẫn do dự không muốn gặp anh nhưng lại lo cho anh. Luẩn quẩn dưới lầu suốt nửa tiếng, xa xa thấy Lưu Khiêm Học đang đến gần, cô cuối cùng cũng thở phào

- Đào Tiểu thư?

Xuống xe, Lưu Khiêm Học hồ nghi nhìn cô gái đứng dưới lầu.

- Luộc trứng gà chườm cho anh ấy

Đào Hoa Yêu Yêu phụng phịu đưa thuốc mỡ cho Lưu Khiêm Học rồi vội trốn mất dạng.

Sở Phi nghe tiếng của mỡ, cúi đầu nhìn tay mình, trên tay vẫn còn giữ lại hơi ấm và sự lo lắng của bàn tay mềm mại của Đào Hoa Yêu Yêu

Không đúng... hẳn là nên lạnh hơn một chút, tay Liễu Phi thường mát lạnh, không hề giống...

Anh nhắm mắt lại, chậm rãi tựa vào đầu giường, không biết qua bao lâu, có tiếng cửa phòng ngủ mở ra, là Lưu Khiêm Học quay về. Lưu Khiêm Học kiểm tra lại cho anh, vừa điều chỉnh tốc độ chảy của dịch truyền vừa hỏi:

- Cảm giác khá hơn không?
- Tốt rồi

Sở Phi nhắm mắt lại, gật gật đầu, thấp giọng hỏi:

- Chẳng phải cậu còn ca phẫu thuật? Sao đã quay về?
- Bị lừa. Mặt Lưu Khiêm Học đen kịt
- Người cha viện trưởng của cậu lại có chiêu gì muốn cậu tiếp quản bệnh viện?

Sở Phi nhú mày. Lưu Khiêm Học và ông Lưu đã đại chiến suốt bốn năm năm, mỗi lần tiểu tử này đều tìm có chuẩn đi

- Cha mình tìm một người phụ nữ tới gần gũi mình

Sở Phi cười cười:

- Có người quản được cậu cũng tốt.
- Đừng nói mình, lo lắng cho bản thân trước đi

Lưu Khiêm Học bữu môi, đưa hộp thuốc mỡ cho Sở Phi:

- Cậu làm gì với tiểu mỹ nhân?

Sở Phi kinh ngạc nhìn Lưu Khiêm Học.

- Đào Hoa Yêu Yêu á

Lưu Khiêm Học nhớ tới khuôn mặt đen kịt của tiểu mỹ nữ, đẩy đẩy Sở Phi:

- Cậu chọc giận người ta không vừa đâu
- Cậu thấy cô ấy? Từ lúc nào

Sở Phi kinh ngạc, chống người ngồi dậy

- Vừa mới thôi, ở dưới tầng

Dưới tầng? Sở Phi ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, cô bỏ đi ít nhất cũng nửa tiếng, chẳng lẽ thật ra luôn luôn ở dưới tầng.

Lưu Khiêm Học chỉ chỉ hộp thuốc mỡ trên tay anh:

- Xem người ta chu đáo chưa, còn nhớ vết thương ở khoe miệng cậu mà đặc biệt mua thuốc mỡ, bảo mình đưa cho cậu

Nhìn ánh mắt thất thần của Sở Phi, Lưu Khiêm Học vỗ đầu:

- Không nhắc cũng quên mất, tiểu mỹ nhân trước khi đi còn dặn mình luộc trứng gà lăn cho cậu, có thể đánh tan bầm

Nói xong vui vẻ chạy ra ngoài luộc trứng gà. Trước khi ra khỏi phòng ngủ, đột nhiên anh quay lại nói với Sở Phi, rất chân thành

- Sở Phi, cậu có thể bắt đầu lại một lần nữa thật tốt. Mình nghĩ, Liễu Phi ở dưới suối vàng biết cũng sẽ rất vui. Nói xong, anh nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Sở Phi nao nao, chậm rãi nhắm mắt lại, nắm chặt hộp thuốc mỡ chứa đựng sự quan tâm kia, cảm giác góc cạnh của hộp thuốc mỡ đâm vào bàn tay.

Gặp báo ứng đi... anh cười khổ với chính mình

- Sở Phi. Phong Hoa có vấn đề

Lưu Khiêm Học đi vào, vẻ mặt nghiêm túc.

Chương 12 Một tháng.

- Trần tiên sinh, lúc trước trên hợp đồng giấy trắng mực đen đã viết rất rõ ràng, phía các ngài cung cấp 284 bóng đèn dài 3m, mỗi đêm đúng 6 giờ là bật sáng, tôi nói đúng chứ? Vậy giờ thế nào?
- ...

- Cái gì? Làm theo yêu cầu? Tôi hỏi anh anh có biết đêm không 284 bóng sao lại biến thành 256 bóng?
-
- Nghe anh giải thích? Anh muốn giải thích cái gì? Anh định nói cho tôi biết nhầm 4 thành 5 sao?
- ...
- Ngươi giận? Xin lỗi, tôi không ngươi giận được. Trần tiên sinh, chúng tôi bỏ tiền lớn ra để làm gì? Nếu không phải nhân viên của chúng tôi phát hiện có sai sót về số lượng thì các anh cứ định im đi như thế?
- ...
- Có cái gì? Cùng lắm thì làm thêm cho tôi? Thật ngại quá, nhận tiền của người khác thì phải làm việc cho người khác. Anh phải làm thêm là chắc chắn nhưng cách nói chuyện của anh làm tôi rất tức giận. Cái gì mà “cùng lắm thì”? Làm tôi tức giận thì hậu quả thế nào anh có biết không? Xin lỗi nhé, nói chuyện không giữ lời, làm sai còn cố chống chế tôi rất bức mình. Tôi nói cho anh, việc này không dễ mà bỏ qua đâu. Mọi chuyện làm theo hợp đồng đi, điều khoản bồi thường viết rất rõ ràng, phải bồi thường bao nhiêu có cần tôi tính cho các anh không?
- ...

Đào Hoa Yêu Yêu dùng sức cúp máy, thở hồn hển.

Rõ ràng nói muốn theo đuổi cô mà chẳng có tí động tĩnh gì, thậm chí còn chẳng thấy bóng người, thế gọi là theo đuổi con gái

- Nói được không làm được! Phi! Vương bát đản không đáng tin
- Cậu mắng ai thế?

Bàng Hải Âm đặt một ly cà phê trước mặt Đào Hoa Yêu Yêu

- Mắng chửi người

Đào Hoa Yêu Yêu nặng nề gõ bàn phím, vừa gõ vừa nghiền răng nhả ra mấy chữ, càng nghĩ càng tức giận. Bàng Hải Âm thùng thảng kéo cửa chớp tránh người ngoài tò mò rồi mới ngồi xuống trước mặt Đào Hoa Yêu Yêu.

- Nói được làm không được, Vương bát đản không đáng tin... gần đây ai cậu cũng mắng câu này.

Đào Hoa Yêu Yêu giật mình, nằm bò lên bàn, lúc lâu sau nói:

- Mình không sao, hơi nổi điên thôi

Nói rồi cô ngồi thẳng dậy, sửa sang lại quần áo, lại mở hồ sơ trên bàn, cầm bút nói:

- Chỉ là vấn đề nhỏ thôi.

Bàng Hải Âm nhìn sắc mặt tối tăm của Đào Hoa Yêu Yêu, nhấp một ngụm cà phê, băng quơ:

- Có liên quan đến Sở Phi?

Chiếc bút trong tay Đào Hoa Yêu Yêu “xoạt” một tiếng, rạch một đường dài trên hồ sơ. Cô thoáng yên lặng rồi buông bút, cười khổ:

- Rõ như thế sao?
- Nếu cậu không tìm kiếm thông tin về anh ta trên mạng

Đào Hoa Yêu Yêu bĩu môi:

- Mình tìm kiếm có hai lần thôi
- Nhưng vừa khéo đều bị mình nhìn thấy. Bàng Hải Âm nháy mắt

Đào Hoa Yêu Yêu cười:

- Hải Âm, khó trách Mike nói cậu là người quản lý nhân sự hoàn mỹ nhất

Bàng Hải Âm cũng cười:

- Có muốn tán gẫu một chút không?

Đào Hoa Yêu Yêu xoa xoa mặt:

- Không sao, mình có thể xử lý được.

Nhìn sự kiên định trong mắt Đào Hoa Yêu Yêu, Bàng Hải Âm cười, đứng lên:

- Có chuyện gì thì cứ tìm mình. Đúng rồi, cậu có chuyển phát quốc tế, Lily nhờ mình chuyển cho cậu

Cô làm mặt quý:

- Có cần mình giúp cậu nhờ Tiểu Lê hỏi số điện thoại cho cậu không?

Tiểu Lê cũng là người của công ty, chính là người phụ trách triển lãm trang sức của Âu Hách

Đào Hoa Yêu Yêu lườm cô:

- Cậu đổi nghề khi nào thế

Bàng Hải Âm trợn mắt khó hiểu. Đào Hoa Yêu Yêu bĩu môi:

- Trước kia là bà tám, hiện tại là bà mối.

Bàng Hải Âm nghiêm giọng:

- Từ khi mình phát hiện cô bạn của mình cuối cùng lại chịu đón nhận tình yêu

Đào Hoa Yêu Yêu làm vẻ như sắp nôn, hai người không hẹn mà cùng cười

Chờ Bàng Hải Âm đi rồi, Đào Hoa Yêu Yêu tức giận nhìn chiếc di động trên bàn

Một tháng

Từ lần chạy trốn chết từ chỗ Sở Phi về, đến giờ đã là một tháng. Hôm đó, Sở Phi nói muốn theo đuổi cô. Cô cúi đầu nhìn bàn tay mình, nơi đó vẫn còn hơi lạnh của bàn tay anh nhưng anh lại chẳng có tin tức gì?!

Thế có nghĩ là gì?

Đào Hoa Yêu Yêu vỗ trán thật mạnh, muốn bản thân tỉnh táo hơn nhưng không cẩn thận vỗ vào mũi đến phát đau...

- Đau... muốn chết!

Cô ôm mũi, oán hận mắng

- Vương bát đản Sở Phi!

Cô nhớ tới khi ở Let's go Africa, anh tự nhiên khoác vai cô nói với Triệu Định Duệ: “xin anh buông bạn gái tôi ra”; ở Bali, bọn họ cùng nhau đi dạo bên bờ biển,

ở nhà ăn, anh tự tiện gọi món ăn chẳng hỏi xem cô thích ăn gì, trên xe anh nói với cô “mượn vai dựa vào một chút” lại thêm hai lần anh nói với cô: “Đào Hoa Yêu Yêu, làm bạn gái của anh được không”.

Thật ra, những điều đó căn bản cũng chẳng nói lên được cái gì, anh ta chỉ nói mấy câu muốn theo đuổi cô chứ chẳng làm gì để theo đuổi hay khiến cô cảm động. Nếu không thì cũng chẳng đến nỗi suốt một tháng ngay cả một đóa hoa cũng không tặng nữa...Đó đâu phải là biểu hiện khi thích một người? Làm gì có chuyện khi theo đuổi người khác mà có thái độ đó?

Nhưng cô lại coi là thật. Chuyện gì đang xảy ra vậy? Cô lại dần dần để ý...

Hay lắm, Đào Hoa Yêu Yêu, mày tự mình đa tình rồi.

Đào Hoa Yêu Yêu lắc đầu, tự cười mỉa bản thân. Có lẽ, từ chuyện Triệu Định Duệ cô đã bị dả kích quả lớn nên cũng bắt đầu học cách sống ảo tưởng, đúng là không biết xấu hổ. Nhưng trong lòng lại có một giọng nói với chính mình: “nhận đi, Đào Hoa Yêu Yêu, mày động lòng”.

Cô lắc lắc đầu, nhìn sang gói chuyển phát Bàng Hải Âm để lại, với tay cầm lên, mở ra xem, cô cần có chuyện gì đó để dời sự chú ý bản thân. Nhưng trong đó là một bức ảnh lòng khung gỗ thô, bức ảnh rất có cảm xúc, là cảnh ở đảo Bali xa xôi, dưới ánh trăng sáng ban đêm, cô và anh đi dạo ở bãi biển không người, phía sau là hàng dấu chân thật dài của hai người.

Một tờ giấy nhỏ rơi xuống, trên đó viết

“Chúc hai người bên nhau trọn đời

P/S: tiểu mỹ nữ, bảo vệ bạn trai là đúng nhưng ném giấy cao gót đánh người không phải là thói quen tốt, đánh người xa lạ cũng không tính nhưng trăm ngàn lần đừng bạo lực với người yêu mình như thế nhé”

Đào Hoa Yêu Yêu mỉm cười, nhiếp ảnh gia ngu ngốc này...

Giây sau, máy tính có biểu tượng QQ nhấp nháy, là Bàng Hải Âm. Đào Hoa Yêu Yêu buông bức ảnh nhìn

- Cô gái, nghĩ thông chưa? Số điện thoại mình có rồi đấy

Đào Hoa Yêu Yêu nghĩ nghĩ, rồi gõ

- Nếu mình theo đuổi anh ấy thì có mất mặt không?

Rất nhanh, Bằng Hải Âm đã trả lời, chỉ có một chữ màu vàng lòe loẹt chói mắt:

- Có.

Đào Hoa Yêu Yêu bật cười. Cô chậm rãi đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, bên ngoài cao ốc là bầu trời rộng lớn mà một đám mây trắng bông bênh. Đào Hoa Yêu Yêu hít sâu một hơi, nắm tay, trong nháy mắt cảm giác khí thể bùng bùng.

Thừa nhận là thích thì có gì xấu hổ, tôi là phụ nữ, tôi sợ ai?!

Chương 13 Bạn gái

Trong lúc xúc động, Đào Hoa Yêu Yêu chạy đến chỗ Tiểu Lê lấy số điện thoại của Sở Phi, quay về văn phòng rồi bắt đầu ấn số. Điện thoại vừa kết nối thì cô mới nhớ ra hình như còn chưa nghĩ ra nên nói gì? Nhưng cô đã nhanh nhẩu:

- Alo...

Đầu óc cô trống rỗng

- Em... là... cô lắp ba lắp bắp
- Yêu Yêu

Đầu bên kia, giọng nói trầm trầm của anh vang lên, gọi tên cô. Lòng Đào Hoa Yêu Yêu run lên, bất giác nói:

- Ai...

Đầu bên kia lẳng lẳng chờ cô nói, tiếng hít thở nhẹ nhàng như ở ngay bên cạnh vậy. tại Đào Hoa Yêu Yêu nóng lên, vội đưa điện thoại ra xa xa một chút

- Khụ khụ... cô hắng giọng: - Ừm.. em.. em mời anh đi ăn cơm... \$%^&
- Yêu Yêu. Đầu bên kia cắt đứt những từ ngữ mơ hồ của cô
- Há?

Anh lẳng lẳng nói:

- Mở cửa.
- Há... gì cơ

Cô tay chân luống cuống mở cửa văn phòng ra. Đào Hoa Yêu Yêu há hốc mồm, trừng mắt nhìn ra ngoài cửa như nhìn người ngoài hành tinh.

Sở Phi đang đứng đó, không biết đến từ bao giờ, nhìn thấy cô mở cửa thì anh thủng thẳng cất điện thoại, đi tới trước mặt cô.

Anh mặc âu phục màu xám giống thường nhật, vẫn cao gầy và có khí chất quý tộc nhưng chỉ qua mấy ngày mà người dường như gầy đi nhirư. Hai má vốn không đầy đặn giờ hóp lại, sắc mặt cũng rất nhợt nhạt, chỉ có đôi mắt đỏ vẫn đen, sâu và sắc như đao.

Đào Hoa Yêu Yêu nhú mảy

- Anh... ơ...

Cô còn chưa nói hết câu đã bị đôi tay anh hung hăng ôm vào lòng.

- Anh muốn gặp em

Đào Hoa Yêu Yêu còn chưa kịp trả lời thì cảm thấy vai trầm xuống, người vốn ôm cô lại lặng lẽ ngã vào lòng cô.

Khi tỉnh lại, Sở Phi thất mình đang nằm trong phòng ngủ, hơi nhú mảy, anh nhớ rõ ràng anh đi tìm Đào Hoa Yêu Yêu...

Một bàn tay trắng nõn bé nhỏ đưa một viên thuốc con nhộng rực rỡ đến trước mặt anh:

- Uống thuốc

Đào Hoa Yêu Yêu đứng từ trên cao nhìn Sở Phi nằm trên giường, mặt không chút thay đổi. Sở Phi giật mình, yên lặng nhận viên thuốc. Nhìn anh uống thuốc xong, Đào Hoa Yêu Yêu đưa một tờ giấy đến trước mặt Sở Phi, lại là một tờ hóa đơn.

Sở Phi nhìn cô, thần nhiên cười:

- Khiêm Học làm khó em?

Đào Hoa Yêu Yêu nghe vậy vung tay vung chân:

- Anh còn không biết xấu hổ mà nói? Tự nhiên chạy đến văn phòng em, nói một câu rồi ngất xỉu làm em phải chịu tiếng xấu. Lương tâm anh ở đâu?

Ba giờ trước, Sở Phi đến văn phòng cô. Khi anh nói muốn theo đuổi cô rồi một tháng không có động tĩnh gì, đến khi cô lấy dũng cảm theo đuổi anh thì lại đột ngột chạy đến nói “Anh muốn gặp em”, còn không đợi cô cảm động thì lại lặng lẽ ngất trong lòng cô.

- Bác sĩ tư của anh có tật xấu đúng không! Không phân biệt đúng sai đã mắng em. Anh té xỉu sao lại mắng em? Anh không nên đến tìm em em không biết, anh ta dựa vào cái gì mà mắng em?

Nói đến đây, Đào Hoa Yêu Yêu đột nhiên ngừng lại, cô xắn tay áo, bắt đầu đếm đếm ngón tay:

- Mỗi lần anh xuất hiện trước mặt em, không phải bắt em thông đồng lừa gạt cùng anh (Chuyện ở sân bay với Liễu Tiệp bị thiếu chữ) thì bắt em làm cấp cứu cho anh. Nếu không phải uống say bắt em đến thanh toán thì lại mời em đi ăn nhưng té xỉu trong nhà hàng, hại em phải tìm người đưa anh lên xe. Nói theo đuổi em mà một tháng bất vô âm tín, vừa thấy mặt đã bắt em làm bảo mẫu rót nước đun thuốc cho anh, còn bị bác sĩ nhà anh mắng. Đúng rồi, còn cả lần hại em bị chó cắn! Anh nói muốn theo đuổi em, có cách theo đuổi thế sao? Cái này gọi là ám toán, ám toán anh hiểu không...

Sở Phi kinh ngạc nhìn Đào Hoa Yêu Yêu đang bùng bùng lên án mình. Anh đã gần một tháng không gặp cô. Ngày đó, Đào Hoa Yêu Yêu bị anh theo đuổi mà chạy mất, còn chưa kịp hành động thì nhận được điện thoại của Nguyễn Mạnh Đông báo Liễu thị âm thầm chặt đứt đầu mỗi cung ứng đá thạch lựu trong nước. Kế hoạch của Phong Hoa lần này làm chuỗi trang sức “Gió thu mưa phùn” theo thiết kế để lại của Liễu Phi, nguyên liệu chính là đá thạch lựu. Không có nguyên liệu chính thì bộ tác phẩm đó khó mà chế tác được hoàn mỹ, tâm huyết của Liễu Phi cũng sẽ thành công cốc. Vì để nhanh chóng tìm được đầu mỗi cung ứng đá thạch lựu mà anh phải đi tìm kiếm suốt một tháng. Không chỉ vậy, Liễu thị còn có ý tạo áp lực ở phía ban giám đốc với anh, có ý đồ đổi nguyên liệu đá thạch lựu lấy cổ phần của công ty Phong Hoa. Nhưng làm anh tức giận nhất là cha mẹ anh cũng vì lấy được nguồn đầu tư của Liễu thị cho Sở thị mà âm thầm thu mua cổ phần của Âu Hách để tạo áp lực với anh, muốn anh bỏ qua Phong Hoa. Bọn họ biết rõ ý nghĩa của Phong Hoa, đó là tâm huyết của Liễu Phi, là thứ duy nhất Liễu Phi để lại.

Suốt một tháng rời xa mọi thứ, anh hao tâm tổn sức quá độ giải quyết những vấn đề đó. Mãi cho tới hôm nay, phía Nam Phi truyền đến tin tức, hợp đồng cung cấp nguyên liệu đã được kí kết, những viên đá thạch lựu cực phẩm đang trên đường vận chuyển thì anh mới có thể thở phào.

Giải quyết vấn đề rồi anh lập tức tìm đến công ty cô, anh muốn lập tức được gặp Đào Hoa Yêu Yêu, lập tức được gặp Liễu Phi...

Sở Phi thất thần nhìn Đào Hoa Yêu Yêu, cô ngay cả lúc nổi giận cũng giống Liễu Phi đến vậy, thích nuông một bên lông mày, thích vòng một tay sau lưng...

- Anh mệt quá, muốn ngủ một chút. Cùng anh được không?

Anh vươn tay, thân nhiên cắt đứt lời Đào Hoa Yêu Yêu. Anh căn bản không nghe!

Đào Hoa Yêu Yêu tức giận, chỉ vào mũi anh, run run:

- Anh... ác ôn!

Sở Phi lẳng lặng nhìn cô, chớp mắt, yên lặng, khuôn mặt tái nhợt chậm rãi cúi xuống:

- Xin lỗi, gây phiền phức cho em

Anh cố hết sức xoay người, quay lưng về phía cô, lạnh lùng nói. Giọng nói khàn khàn mà lạnh cả người.

Đào Hoa Yêu Yêu há hốc mồm nhìn Sở Phi đột nhiên trầm mặt, từ chỗ cô chỉ nhìn được gò má xương xương của anh và bóng mắt đen đầy mệt mỏi. Anh tựa đầu vào giường, lạnh lùng không nói không rằng, chỉ để cô nhìn thấy bóng dáng lạnh lùng mà cô đơn.

Làm sao bây giờ? Muốn đá anh một đá rồi bỏ chạy nhưng cũng muốn ôm lấy lưng anh từ phía sau...

Sau một lúc lâu, Đào Hoa Yêu Yêu thì thảo nói nhỏ:

- Thật là con mẹ nó bị coi thường

Nói xong, ừ ừ mở cửa đi ra ngoài. Khoảnh khắc tiếng cánh cửa khép lại truyền đến, lưng Sở Phi cứng đờ.

Cô, không ở lại...

Anh chậm rãi nhắm mắt lại, trong trí nhớ hiện lên má lúm đồng tiền ấy, ngực dần đau đớn. Liễu Phi, thì ra chỉ có em mà thôi, bất luận anh có kì quái, khó chịu thế nào vẫn ở bên anh, vẫn không bỏ đi...

Tiếng cửa mở lại vang lên, tiếng bước chân rón rén tới gần anh.

Sở Phi không quay đầu, lãnh đạm nói:

- Lưu Khiêm Học, mình khỏe lắm, không cần đi bệnh viện.
- Bác sĩ của anh nói anh có tật xấu là sợ đến bệnh viện, xem ra đúng là thế thật

Giọng con gái thản nhiên mà vô cùng nghiêm trang.

Sở Phi vội xoay người, trong cơn mê muội dường như nhìn thấy ảo ảnh...

Túi chườm nước đá ướt lạnh đặt trên trán anh, cảm giác này rất thật.

- Anh nằm thẳng lại chút nếu không túi chườm bị rơi mất

Cô gái trước mặt đẩy đẩy vai anh, để cho anh nằm xuống, có lẽ là vì vừa cầm túi chườm nên cách lớp áo mỏng anh vẫn có thể cảm nhận được hơi mát từ ngón tay cô. Là thật

- Em... không đi. Anh mở miệng, khàn khàn nói, tựa hồ như đang cố gắng áp lực cái gì đó.
- Ừm. Mặt Đào Hoa Yêu Yêu phụng phịu.
- Vì sao?

Anh gắt gao nhìn cô chăm chăm, không hề chớp mắt.

- Anh không theo đuổi em, em theo đuổi anh chẳng được sao?

Đào Hoa Yêu Yêu rầu rĩ nói, còn chưa nói xong đã thấy hoa mắt, cả người nằm gọn trong vòng tay xiết chặt.

Qua lớp áo có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể anh nóng bừng và tiếng tim đập rõ ràng. Đào Hoa Yêu Yêu nghe được từ đỉnh đầu tiếng của Sở Phi:

- Yêu Yêu

- Ừm..

Cô khẽ nói, tim đập loạn

- ...

Sau một lúc lâu, Đào Hoa Yêu Yêu nằm trong lòng Sở Phi có chút hoang mang nói:

- Rồi sao nữa?

- ...

- Không có gì?

Đào Hoa Yêu Yêu ngẩng đầu, khó tin được nhìn anh

-

- Không phải anh muốn theo đuổi em sao?

- ...

- Anh theo đuổi con gái là như thế này?

Nhìn gương mặt dần dần cứng nhắc của anh, có vết ửng hồng mờ mờ bên má, Đào Hoa Yêu Yêu lẳng lặng ngâm miệng...

Anh theo đuổi con gái là như thế này!

Quên đi, cô không nên hi vọng điều gì xa xôi. Đào Hoa Yêu Yêu chấp nhận

Ngồi dậy khỏi lòng Sở Phi, Đào Hoa Yêu Yêu đỡ anh nằm xuống:

- Em đi lấy cháo cho anh, bác sĩ nhà anh nói, sau khi anh tỉnh lại, uống thuốc được nửa tiếng thì cần ăn đồ ăn nhẹ nếu không không thể uống một số loại thuốc khác.

Nói xong, cô đứng dậy đang chuẩn bị hầu hạ đại thiếu gia ăn cơm thì tay áo lại bị người giữ chặt

Cô quay đầu, khó hiểu nhìn Sở Phi.

- Phiền cho em quá

Anh nhẹ giọng nói, ánh mắt nhìn cô có chút ngưng ngững, có chút hoảng hốt lại có cả chút dịu dàng.

Những lời này mấy phút trước anh cũng nói, đều là một câu nói, hai loại ngữ khí. Đào Hoa Yêu Yêu thở dài. Thôi thôi thôi, coi như gặp hạn

Chương 14

Hôm đó, Đào Hoa Yêu Yêu qua đêm ở nhà Sở Phi.

Nhưng là, không khí một chút cũng không lãng mạn, bởi vì Sở Phi ở sau nửa đêm lại bắt đầu bị sốt cao. Anh trước sau như một luôn không chịu đi bệnh viện. Cô đành phải hết lần này đến lần khác dùng ... lau cho anh để giúp anh hạ nhiệt

6h sáng tỉnh mơ, bác sĩ Lưu Khiêm Học thích mắng người kia vào nhà, thấy đôi mắt như mắt gấu trúc của cô và dáng ngủ nặng nề của Sở Phi, tay Sở Phi nắm chặt lấy tay áo cô thì cười thỏa mãn.

Đào Hoa Yêu Yêu đến công ty muộn hơn 2 tiếng, Mike thấy cô vẫn mặc quần áo hô qua thì nói lớn khiến tất cả mọi người trong công ty để ý:

- Thằng thẩn thì được khoan hồng, nếu không trừ tiền lương.

Không đợi Đào Hoa Yêu Yêu trả lời, đã có người cảm khác nói:

- Ai, đó là một đoạn chuyện phong hoa tuyết nguyệt.

Đào Hoa Yêu Yêu lấy khăn tay ra, xấu hổ cắn cắn khăn, nhỏ giọng ngại ngùng nói:

- Ai, các người thật đáng ghét...

Còn chưa diễn xong, điện thoại đổ chuông. Cô vừa nghe được hai giây, lông mày dựng ngược, tức giận quát:

- Cái gì? Không kịp, Trần Hữu Tân, tôi nói cho anh biết, anh ngồi tên lửa cũng phải đến đài truyền hình đúng giờ cho tôi. Tiết mục có vấn đề, tôi chụp hình khóa thân của anh tung lên mạng...

Mọi người té xỉu...

Giữa trưa, theo lệ, mọi người oản tù tì quyết định hôm nay ai mời ăn KFC, còn đang vung tay thì Lily đột nhiên hét lớn:

- Yêu Yêu, Yêu Yêu, bạn trai cậu mời tất cả mọi người trong công ty ăn KFC, rất nhiều đó.

Ngoài cửa là người làm của cửa hàng KFC dưới lầu mà bọn Đào Hoa Yêu Yêu thường ăn, trên tay anh ta là đến 30 suất ăn. Mike vội chạy qua. Bàng Hải Âm vỗ vỗ vai cô, nháy mắt đầy hàm ý với cô:

- Tối qua, cậu thật sự... ừ!
- Đi đi

Đào Hoa Yêu Yêu lườm cô một cái:

- Đêm hôm qua anh ấy bị sốt

Bàng Hải Âm vuốt mũi, rung đùi đắc ý bước đi, đắc ý ngân nga bài hát dân ca:

- Đến chết cũng phải yêu...

Vừa bực mình vừa buồn cười nhìn theo bóng Bàng Hải Âm, Đào Hoa Yêu Yêu đóng cửa văn phòng. Cô cầm điện thoại ấn số, còn chưa bấm hết dãy số thì chủ nhân của số điện thoại đã gọi tới. Cô ấn nghe nhưng đột nhiên hai người không biết nên nói gì, chỉ nghe tiếng thở khẽ của nhau.

Sau một lúc lâu, Sở Phi nhẹ nhàng nói:

- Đêm qua làm em vất vả rồi

Đào Hoa Yêu Yêu ngậy người rồi trả lời Sở Phi:

- Tất cả mọi người đều thích KFC anh mua

Lại một hồi yên lặng, sau đó hai người không hẹn mà cùng phì cười.

Đào Hoa Yêu Yêu nghiêm trang nói:

- Sở Phi, em có hơi nhớ anh.

Sở Phi, em có hơi nhớ anh

Câu nói của Đào Hoa Yêu Yêu khiến Sở Phi cơ hồ đánh rơi điện thoại. Cô luôn thích nói những lời tương tự với Liễu Phi, làm những chuyện tương tự như Liễu Phi từng làm...

Sở Phi tựa vào thành giường, nhìn bầu trời xanh bên ngoài cửa sổ, hi vọng mình có thể bình tĩnh nghe Đào Hoa Yêu Yêu nói chuyện nhưng tim đau như bị cầu xé.

Khi anh tỉnh dậy Đào Hoa Yêu Yêu đã rời đi nhưng cả đêm cô đã theo dõi nhiệt độ cho anh 6 lần, số liệu huyết áp, tim đập, nhiệt độ đều ghi lại cho Lưu Khiêm Học, còn hầm một nồi cháo rau cho anh.

Cũng như vô số đêm về trước, những ngày còn Liễu Phi ở bên, đêm qua anh ngủ thật say, thật an tâm. Tuy rằng cơn sốt hành hạ nhưng trong lòng anh vẫn thật an tâm, từ khi Liễu Phi rời đi không ai có thể làm anh yên tâm được như thế, không còn ai để anh nắm tay mỗi đêm bị bệnh tật tra tấn. Lưu Khiêm Học nói, sáng sớm lúc anh đến nhìn thấy mình nắm tay áo Đào Hoa Yêu Yêu, ngủ rất say.

Sở Phi run run nhắm mắt lại, gân xanh thái dương giật giật tựa như đang cố áp chế sự đau đớn. Liễu Phi, là em sợ anh cô đơn nên đưa Đào Hoa Yêu Yêu tới phải không? Nếu không vì sao hai người rõ ràng khác biệt như vậy nhưng lại có cảm giác giống nhau đến thế?

Hơi hắng giọng, Sở Phi ầm ảch nói:

- Khi nào em tan tâm?
- Tan tâm? Em khoảng...

Bên kia, giọng nói thanh thoát của Đào Hoa Yêu Yêu đột nhiên bị tiếng ầm ỹ gì đó cắt ngang, có thể nghe được có người đang nói gì đó với Đào Hoa Yêu Yêu, hai người nói rất nhanh tiếng Trung, Anh giao tạp, người đó hình như là Mike, sếp của cô. Mà tiếng Đào Hoa Yêu Yêu tuy không thể nghe rõ nhưng có thể thấy được rất bức tức, phẫn nộ. Sở Phi nhú mày, không nhận được cao giọng hỏi:

- Yêu Yêu, Yêu Yêu? Em sao vậy?

Đầu dây bên kia hơi yên lặng một chút, sau đó Đào Hoa Yêu Yêu vội vã nói:

- Xin lỗi, Sở Phi, ở em phải đi xử lý một việc gấp, đêm nay chắc làm suốt đêm. Anh giữ gìn sức khỏe, em sẽ gọi cho bác sĩ Lưu đến kiểm tra xem anh có uống thuốc đúng giờ không. Em cúp đây, bye bye.

- Yêu Yêu...

Câu nói kế tiếp đã bị chuỗi tút tút cắt đứt. Anh gọi lại nhưng máy bận. Sở Phi nhú mày. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Bên kia, tuy giọng Đào Hoa Yêu Yêu cố bình tĩnh nhưng không cách nào che giấu được sự tức giận. Nhú mày suy nghĩ một chút, Sở Phi gọi đến một số điện thoại khác. Đầu kia bắt máy, anh ngần ngại nói:

- Trần thư kí, lập tức đi thăm dò công ty “Thỏa trí sáng tạo” (tên công ty Đào Hoa Yêu Yêu làm việc)

Nói rồi anh cúp máy. Sở Phi ngồi dậy, đầu óc choáng váng, anh vịn vào tủ nhỏ ở đầu giường để đứng dậy.

- Sở Phi

Lưu Khiêm Học bung bát thuốc đẩy cửa đi vào, vừa vặn nhìn thấy Sở Phi rút mũi truyền ở tay

- Chết tiệt! Cậu định làm gì?

Sở Phi tựa vào đầu giường, chịu đựng cơn đau tim ập đến, nắm chặt tay đến trắng bệch đầu khớp xương, anh cố gắng thở sâu, bình tĩnh nói:

- Bảo Tiểu Trần chuẩn bị xe, mình cần ra ngoài
- Cậu nói cái gì? Lưu Khiêm Học cao giọng.
- Mình phải ra ngoài

Anh lảng lạng lặp lại một lần nữa rồi không để ý đến Lưu Khiêm Học ngăn cản, cầm lấy áo khoác đi thẳng ra ngoài.

- Sở Phi, chỗ em có chút vấn đề, hôm nay phải làm cả đêm, chắc không đến chỗ anh được...

Cả đời anh không thể quên được buổi tối đó, trong điện thoại, Liễu Phi nói cô có việc đột xuất, không thể về được, cô còn nhắc nhở anh uống thuốc đúng giờ, nhắc anh trong bếp có cháo hầm rau quả, nhắc anh nhớ nghỉ ngơi...

Nhưng sau khi cúp máy, anh cũng không để ý lắm vì anh luôn tin rằng Liễu Phi sẽ vĩnh viễn không rời khỏi anh.

Cho nên, đêm đó trở thành một đêm mãi mãi... Liễu Phi không bao giờ quay về nữa

Nếu lúc ấy, Liễu Phi, anh ở bên cạnh em...

Chương 15

Dập điện thoại, Đào Hoa Yêu Yêu cười không nổi, cô nhú mày nhìn Mike, mắt như có lửa hừng hực:

- Con mẹ nói, là kẻ khốn kiếp nào cố ý gây chuyện.

Vừa nãy, Mike nghiêm túc nói với cô, công ty nhận tổ chức triển lãm trang sức cô dâu, ngày mai sẽ tiến hành, công ty trang sức đặt trước đến bây giờ lại hủy bỏ hợp đồng.

Đây là cố ý phá hoại.

- Lâm Kỳ đâu?

Đào Hoa Yêu Yêu nhớ ra đã mấy ngày nay chưa nhìn thấy Lâm Kỳ. Anh ta là người phụ trách triển lãm lần này.

- Không liên lạc được à

Sắc mặt Mike càng khó coi:

- Cũng sắp khai mạc, tôi nghĩ anh ta ở Thiên Đô để chuẩn bị.

Bởi vì tính chất công việc, hầu hết người tổ chức triển lãm ở công ty đều không phải làm việc đúng giờ theo quy định cứng nhắc như bình thường. Công ty thỏa trí sáng tạo cũng không ngoại lệ. Huống chi, bình thường, càng gần tới ngày khai mạc, người phụ trách đều ở hiện trường chuẩn bị nên không đến công ty. Vì thế cũng chẳng ai để ý tới việc anh ta mất tích.

Đào Hoa Yêu Yêu cảnh giác nói:

- Trước khi Lâm Kỳ đến công ty chúng ta thì là người của công ty nào?
- Công ty Tiên phong tưởng tượng

Chính là công ty đối thủ cạnh tranh của công ty cô. Đột nhiên, Bàn Hải Âm và Hạ Phong Hồng – chủ quản bộ phận nhân sự xông vào nói:

- Mike, Yêu Yêu, tôi tra ra được Lâm Kỳ là em trai họ xa của bạn gái của giám đốc công ty Tiên Phong tưởng tượng.

Đồng thời, Hạ Phong Hồng giờ điện thoại lên:

- Lâm Kỳ vừa nhắn tin đến ý muốn từ chức, sau đó không liên lạc được với anh ta. Tôi đã gọi lại nhưng số điện thoại nhà của anh ta cũng bị cắt rồi.

Nghe vậy, hai người nhìn nhau, chung một suy nghĩ: - bị chơi khăm!

- Trước cứ mặc kệ mấy cái này đi, chúng ta đi giải quyết vấn đề đã, giờ triển lãm trang sức ngày cưới làm sao bây giờ?

Đào Hoa Yêu Yêu vỗ vỗ Mike đang bị đả kích, lúc trước là tự anh phỏng vấn Lâm Kỳ vào công ty, giữa 45 người đến xin tuyển, liếc mắt một cái Mike đã thích người trẻ tuổi này, cảm thấy đó là mầm non tốt, Mike đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết để đào tạo anh ta.

- Tôi không sao, trước tiên giải quyết công việc quan trọng hơn

Mike bình tĩnh nói:

- Lập tức đến phòng họp họp.

Sau 10 phút họp nội bộ ngắn, người của công ty Thỏa trí sáng tạo chia làm hai đường giải quyết công việc. Một nhóm sẽ liên lạc các công ty trang sức, tìm kiếm nhà phân phối thay thế. 40 phút sau, nhóm đi liên hệ với các công ty trang sức báo lại không ai có thể cung cấp trang sức phù hợp yêu cầu. Sau đó, thư kí lại báo:

- Mike, bên phía tổ chức triển lãm gọi điện báo hôm nay phải đến đó tổng duyệt, người mẫu đã có mặt đầy đủ.

Mike gọi đến văn phòng Đào Hoa Yêu Yêu:

- Yêu Yêu, tôi sẽ tiếp tục liên hệ với các cửa hàng trang sức, bên chỗ tổ chức kia hình như bắt đầu lộn xộn, cô đưa người đến đó chỉ huy đi
- Okie. Không thành vấn đề.

Dập máy rồi, Đào Hoa Yêu Yêu với vội áo khoác và túi xách rồi lao ra văn phòng.

Vừa đến cửa, Đào Hoa Yêu Yêu đã đụng ngay phải một vòng ôm gầy yếu, cô định giãy ra nhưng không ngờ đối phương còn ôm chặt hơn, cô tức giận quát:

- Cút ngay, chó ngoan đừng để nói...

Vừa nói vừa ngẩng đầu lên nhìn, nhìn thấy đối phương Đào Hoa Yêu Yêu há hốc mồm, người đàn ông trước mặt mặc quần âu xám, áo sơ mi trắng, tuy đầu thu đã phải mặc áo gió, khuôn mặt thon dài tuy mệt mỏi nhưng vẫn rất tuấn tú, tao nhã...

- Sở Phi?!
- Đúng thế, theo địa chỉ tôi nói, lập tức mang tới, phiền cô rồi Trần thư kí

Dập máy rồi, Sở Phi ngẩng đầu, nói ngắn gọn:

- Không có vấn đề gì nữa rồi, hai giờ trước khi triển lãm ngày mai diễn ra, trang sức sẽ được đưa đến, các nhà thiết kế của Phong Hoa sẽ mang tới hội trường, nhưng vẫn cần phía em giải thích cụ thể yêu cầu.
- Cảm ơn anh, Sở tiên sinh. Mike cảm kích nắm tay Sở Phi.

Buổi chiều, Sở Phi nghe nói triển lãm trang sức cô dâu của công ty Thỏa trí sáng tạo xảy ra vấn đề nên lập tức gọi tới nói Phong Hoa có thể cung cấp trang sức triển lãm. Sự tình đột ngột thay đổi, vốn đang quần bách giờ thậm chí còn được công ty trang sức Phong Hoa nổi tiếng cung cấp trang sức cô dâu khiến buổi triển lãm thậm chí còn tăng sức hút hơn.

Sở Phi thân nhiên nói:

- Mike tiên sinh khách khí rồi, đây cũng coi như là tuyên truyền cho trang sức của Phong Hoa, hướng chỉ các anh còn phụ trách việc quảng bá cho Phong Hoa, chúng tôi đương nhiên có thể tạo cơ hội cho bên các anh.

Mike còn định nói gì nữa thì di động Sở Phi lại đổ chuông

- Xin lỗi, tôi nghe điện thoại

Sở Phi thân nhiên gạt đầu, đi đến bên cửa sổ.

Thừa dịp Sở Phi nghe điện thoại, Mike đến bên Đào Hoa Yêu Yêu cười. Vấn đề lớn nhất đã được giải quyết, Mike lại bắt đầu nổi cơn tò mò mẫn tính.

- Ha ha? Tôi cũng không biết gì

Đào Hoa Yêu Yêu lườm anh một cái, vừa nhìn đã biết bệnh cũ của Mile lại tái phát

- Anh ta rất lo lắng cho cô. Mike đẩy cô

Khi này, Sở Phi đột nhiên chạy đến Thỏa Trí sáng tạo, trước mắt bao người ôm lấy Đào Hoa Yêu Yêu, chỉ nói một câu: “May mà em không sao”

Đào Hoa Yêu Yêu cười có lệ:

- Hâm mộ chưa
- Anh hùng cứu mỹ nhân. Bằng Hải Âm không biết đến bên cô từ bao giờ, đột nhiên phun ra câu này.
- Đúng thế, đúng thế.

Tài vụ Đinh Nhu và Lily cũng chạy đến phụ họa

- Cái gì? Lâm Kỳ bỏ đi rồi?

Đinh Nhu nghe xong cũng bắt chước Sở Phi nhú mày

- Con mẹ nó, Vương bát đản đó dám bắt cá hai tay, về sau đừng để tôi gặp anh ta

Lily học lại bộ dáng hung tợn của Đào Hoa Yêu Yêu lúc đó.

- Giờ thế nào rồi?

Đinh Nhu tiếp tục bắt chước bộ dáng Sở Phi bình tĩnh kéo Đào Hoa Yêu Yêu quay về đề tài chính, không nhin được ghen tỵ nói với Đào Hoa Yêu Yêu:

- Phong độ, như thế mới gọi là phong độ, ai như cô, cả ngày lúc nào cũng chỉ chờ nổi cơn tam bành
- Tình huống bất ngờ, thời gian rất gấp, căn bản không tìm được chỗ cung cấp trang sức. Mike che miệng ho khan, tỏ vẻ lo lắng, nghiêm trang đóng vai bản thân mình lúc đó.
- Nếu các anh không ngại, Phong Hoa sẽ đồng ý cung cấp trang sức nhưng người mẫu, trang phục phải do các nhà thiết kế của Phong Hoa chuẩn bị

Đình Nhu hạ giọng, bắt chước giọng điệu nhẹ nhàng khi nói chuyện của Sở Phi

Sau đó, mấy kẻ tò mò đó nhìn nhau rồi đồng thanh thét lớn

- Quá đẹp trai

Sau đó lại nhìn sang phía Sở Phi đang nghe điện thoại bên cửa sổ, ánh mắt mơ màng màng. Đào Hoa Yêu Yêu trừng mắt nhìn bọn họ:

- Công ty của chúng ta miễn phí triển lãm cho bọn họ
- Ha ha, cậu cho rằng công ty Phong Hoa cần chỗ triển lãm bé tí đó sao

Lily khinh thường lườm Đào Hoa Yêu Yêu

- Quá phô trương a...Đào Hoa Yêu Yêu hoài nghi nhìn các cô.
- Cậu có biết một quý người ta thu lợi nhuận là bao nhiêu không? Một người chuyên về mảng triển lãm trang sức nói
- Đó là con số không nhỏ đâu
- Khoa trương thế? Đào Hoa Yêu Yêu căn bản không tin.
- Cái đó gọi là thực lực. Thư khí của Mike lườm Đào Hoa Yêu Yêu: - đồ trang sức của Phong Hoa thiết kế không chỉ làm mưa làm gió ở thị trường châu Á mà còn chiếm thị phần ở Âu Mỹ đó.
- Đúng thế, đúng thế. Đình Nhu chen ngang: - đặc biệt mấy năm gần đây, Trung Quốc nổi lên, những thiết kế của Phong Hoa như một làn sóng mới dâng cao trong giới sành trang sức trên thế giới đó.
- Cũng chẳng phải chỉ có thế, những đồ trang sức kinh điển của Phong Hoa đều là đồ có số lượng tiêu thụ hạn chế, có tiền chưa chắc đã mua được... Lily tiếp
- Ai, vợ tôi năm trước thích vòng cổ “Hồng nhan” của Phong Hoa mà không mua được, kiếm chuyện gây lộn với tôi đến nửa tháng. Mike thở dài, nhớ lại nửa tháng sống kiếp sống độc thân đó.
- Đúng thế, mà không biết quý này Phong Hoa sẽ đưa ra mặt hàng gì, thật sự rất chờ mong đó

Thì thâm, thì thâm...

Nói đến trang sức, đám phụ nữ này đều bấy mồm tám miệng, ngay cả Mike cũng cố gắng chen miệng, chỉ riêng Đào Hoa Yêu Yêu há hốc mồm đứng đó. Lúc nghe đến Bàn Hải Âm nói cô mất 4 vạn mua một cái vòng cổ thì hoảng hốt nói:

- Đắt thế? Thà để tiền tiêu còn hơn

Tất cả im lặng, mọi ánh mắt đều nhìn chăm chăm Đào Hoa Yêu Yêu.

- Ồ!

Đào Hoa Yêu Yêu nhìn đồng nghiệp lập tức giải tán đi, sờ sờ mũi – nói hớ rồi

- Bọn họ làm sao thế.

Giọng nói thản nhiên vang lên phía sau cô.

Đào Hoa Yêu Yêu quay đầu lại, nhìn thấy Sở Phi không biết đi tới từ bao giờ thì hỏi:

- Nói chuyện xong rồi
- Ừ. Sở Phi thản nhiên đáp

Đào Hoa Yêu Yêu thấy anh không nhiều lời, chỉ là lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt sâu như biển khiến tai cô nóng bừng, mắt tự nhiên ho khan nói:

- Cảm ơn anh... giúp bọn em.

Vừa rồi cô đã biết được danh tiếng của công ty Phong Hoa

- Em vui là được rồi

Anh thản nhiên nói, nhìn rõ sự ngượng ngùng của cô, sự đau đớn khi đến đây dường như chẳng còn lại gì.

Người đàn ông thoát nhìn trông mắt tự nhiên, cảm giác không bao giờ nói những lời lẽ ướm át mà sao khi nói ra lời này lại cảm giác chân thật, tự nhiên đến lạ? Mặt Đào Hoa Yêu Yêu lập tức đỏ bừng lên, mồm mép vốn nhanh nhẩu giờ không tài nào hoạt động. Cô lúng ta lúng túng nói:

- Em rất vui...

Sở Phi nhìn cô, ánh mắt càng dịu dàng.

Đằng sau, Mike đi tới:

- Sở tiên sinh, nhóm thiết kế đầu tiên đã đưa đến hội trường, cảm ơn anh

- Đừng khách sáo
- Sở tiên sinh không khỏe?

Mike nhìn sắc mặt tái nhợt của Sở Phi, quan tâm hỏi. Lúc này Đào Hoa Yêu Yêu mới để ý sắc mặt anh, không nhận được lo lắng hỏi:

- Anh... có muốn ngồi xuống trước không?

Anh lắc đầu, biết rõ bản thân, nếu ngồi xuống chỉ sợ không đứng lên nổi nên đáp

- Không cần...

Nói xong, trong lòng bỗng nhiên đau xót, trước mắt hoa lên

- Sở Phi?! Đào Hoa Yêu Yêu hoảng hốt gọi, đỡ lấy anh
- Anh ... không sao.

Anh tựa vào vai cô, tim đập nhanh, sợ cô lo lắng nên miễn cưỡng nói khẽ như vậy nhưng sắc mặt trắng bệch vô cùng đáng sợ. Đào Hoa Yêu Yêu nắm tay Sở Phi, cảm giác những ngón tay gầy guộc, mũi cay cay

- Đồ ngốc...

Một giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống mu bàn tay Sở Phi.

Sở Phi mở mắt, khẽ lau đi giọt nước mắt của cô, cười nhẹ:

- Dịu dàng hơn đi.

Đào Hoa Yêu Yêu phì cười mắng:

- Đồ hâm

Nói rồi nước mắt bắt đầu như suối chảy...

Chương 16

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, 6h tối, váy áo cô dâu để phối hợp đã trên đường vận chuyển, trang sức cũng chuẩn bị đầy đủ hết, chỉ đợi đến mai sẽ đưa đến triển lãm. Mọi người còn chưa kịp thở phào thì phía bên hội trường lại gọi điện thoại nói là thiết kế Tiểu Lưu được cử qua đón giám sát tạm thời còn trẻ, kinh

nghiệm ít, gặp chuyện đột ngột này nên có phần không ổn định được tình hình. Lúc này, những người có kinh nghiệm cũng đang rất bận rộn

- Em phải đến đó ngay

Ngồi bên giường Sở Phi, Đào Hoa Yêu Yêu khẽ nói, vành mắt hồng hồng, lưu luyến không buông nhưng công việc bận rộn, lửa cháy lông mày, cô không thể bỏ mặc được

- Có Khiêm Học ở đây, anh không sao

Sở Phi tựa vào đầu giường, tay đang truyền từng giọt từng giọt

- Oa... Cô khóc

Sở Phi nắm bàn tay bé nhỏ của cô cười khẽ

- Anh sẽ chờ đón em về nhà

Đào Hoa Yêu Yêu gật gật đầu, bỗng nhiên có cảm giác bị tráng như chuẩn bị ra chiến trường, cô lau nước mắt dứt khoát, cúi đầu khẽ hôn lên mũi anh rồi dứt khoát quay người

- Đi thôi

Cô như đầu tàu thép lớn rồi lao đi, không dám quay đầu.

Chạy tới hội trường, bởi vì đang chuẩn bị dựng bối cảnh nên ở đó vô cùng hỗn loạn, Tiểu Lưu đầu toát mồ hôi, hét khàn cả giọng.

Đào Hoa Yêu Yêu xắn tay áo, cầm chiếc mic đập đập để ổn định hội trường. Tất cả mọi người đều yên lặng. Đào Hoa Yêu Yêu bỏ mic xuống, coi như không có việc gì bắt đầu chỉ huy công việc. Phía sau cô, Mike vỗ vỗ lưng Tiểu Lưu:

- Cậu nhóc này, học tập đó.

(Có vẻ như thiếu 1 đoạn, đại khái là Đào Hoa Yêu Yêu giải quyết công việc xong thì Sở Phi đến đón về, Mike trêu chọc gì gì đó ^^)

Đào Hoa Yêu Yêu kêu to:

- Mike, anh qua sông rút ván

Mike nghiêm trang vỗ vỗ vai Đào Hoa Yêu Yêu:

- Yêu Yêu, cô quên rằng Sở tiên sinh là khách Vip của công ty chúng ta sao, cô phải chăm sóc anh ta thật tốt thì chúng ta mới có KFC mà ăn

Nói xong, anh nghênh ngang bước đi, xung quanh dần dần truyền đến tiếng các đồng nghiệp cười lớn.

Thật mất mặt. Cùng Sở Phi rời khỏi hội trường, ngồi trong xe, Đào Hoa Yêu Yêu lúng ta lúng túng nói:

- Đồng nghiệp trong công ty em thích trêu đùa thế đấy

Sở Phi nhìn cô, cười nhẹ:

- Em như thế này thật tốt.

Sở Phi không nói gì thêm chỉ đột nhiên tựa đầu vào vai cô:

- Dựa nhờ một chút.

Trở về căn hộ của mình, Sở Phi lập tức chạy vào phòng tắm, qua cánh cửa mở hồ nghe được tiếng nôn. Đào Hoa Yêu Yêu lo lắng hỏi Lưu Khiêm Học:

- Anh ấy ổn không?

Lưu Khiêm Học ở bên mở hộp cứu thương vừa lắc đầu:

- Lúc trên đường đi đón cô đã nôn rồi, lúc về nếu không vì sĩ diện trước mặt cô thì còn tệ hơn
- Vậy mà anh còn để anh ấy đi tìm tôi
- Anh ta tính tình kì lạ, nói một không nói hai thì tôi còn biết làm thế nào

Anh làm bác sĩ riêng cũng thật sự tủi thân, gặp phải bệnh nhân cứng đầu bậc nhất thiên hạ.

Đang nói thì cửa phòng tắm cũng mở ra. Đào Hoa Yêu Yêu vội chạy đến đỡ lấy cơ thể mệt mỏi của Sở Phi, qua lớp áo mỏng có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể anh rất cao. Giúp anh nằm xuống giường, nhân lúc Lưu Khiêm Học châm cứu hạ sốt cho anh, cô chạy ra bếp lấy mấy viên đá bỏ vào túi chườm rồi đặt lên trán Sở Phi.

Trong lúc hôn mê, Sở Phi thấp giọng nói:

- Dừng đi

Sau đó nặng nề chìm vào giấc ngủ, cánh tay vẫn nắm chặt tay áo Đào Hoa Yêu Yêu.

Lưu Khiêm Học đi đến bên cô, cùng cô nhìn Sở Phi ngủ say, nói với cô:

- Đào tiểu thư, ngày Sở Phi té xỉu ở văn phòng cô, trước đó là vừa từ Nam Phi trở về, đã hơn 50 tiếng đồng hồ không chớp mắt. Từ khi lên máy bay đến lúc xuống đều nôn, ăn không vô. Vừa xuống máy bay, tim đập đến bác sĩ như tôi cũng sợ. Sở Phi cả người yếu ớt nhưng kiên trì phải đi tìm cô. Hôm nay, trước khi nhận được điện thoại của cô, tôi kiểm tra anh ta sốt 39 độ. Rõ ràng là phải tỉnh dưỡng trên giường nhưng vừa nghe nói cô có chuyện thì lập tức chạy qua. Vì cô, chẳng hỏi ngọn nguồn, hợp đồng chưa kí đã trực tiếp ra lệnh hỗ trợ các cô. Cái này chưa hết, còn đợi cô làm xong việc, tự mình đi đón cô về.

Thở dài, Lưu Khiêm học tiếp tục nói:

- Tôi chưa từng thấy anh ta như vậy với ai cả

Ngay cả Liễu Phi cũng không. Lưu Khiêm Học nhớ tới người con gái dùng cả mạng sống để yêu Sở Phi.

- Anh ấy thực sự để ý đến cô, xin cô đối xử tốt với anh ấy.

Anh nhìn Sở Phi ngủ say cũng không chịu buông tay áo Đào Hoa Yêu Yêu, nhớ tới tình cảm trong mắt Sở Phi khi Sở Phi nhắc tới Đào Hoa Yêu Yêu thì thật tình hi vọng người bạn số mệnh trắc trở lần này được thuận lợi.

Đào Hoa Yêu Yêu chỉ nắm tay Sở Phi, không nói lời nào.

Sau nửa đêm, Lưu Khiêm Học mất díp cả lại. Đào Hoa Yêu Yêu đổi khăn lạnh cho Sở Phi xong nhỏ giọng bảo anh đi nghỉ. Lưu Khiêm Học lắc đầu, làm bác sĩ tư cho Sở Phi nhiều năm như vậy, theo tình huống này, càng sau nửa đêm thì sẽ càng nguy hiểm.

Quả nhiên gần sáng, Sở Phi đột nhiên tỉnh lại, cổ sức thở dốc, ôm chặt ngực, sắc mặt trắng bệch, môi và đầu ngón tay dần tím lại. Lưu Khiêm Học ngủ gật một

bên bưng tỉnh, vội tới cấp cứu. Đào Hoa Yêu Yêu chỉ có thể ngây ngốc, bất lực nhìn Sở Phi đau đớn, giãy dụa.

Một hồi lâu, chờ anh ổn định lại, Lưu Khiêm Học lau mồ hôi, nhìn bộ dạng hoảng hốt của cô nói:

- Không sao, lần này chưa phải nghiêm trọng nhất.

Đào Hoa Yêu Yêu vốn định tỏ vẻ không sao nhưng tay không nhịn được lại run run, mãi đến khi có một bàn tay lạnh băng nắm lấy tay cô, cúi đầu, nhìn thấy đôi mắt Sở Phi mệt mỏi vô hồn, hiển nhiên vẫn đang mê man.

Bờ môi của anh khẽ giật giật, Đào Hoa Yêu Yêu nghe không rõ anh nói cái gì, cúi đầu ghé tai tới môi anh, chỉ nghe anh khẽ nói:

- Đừng sợ.

Nước mắt Đào Hoa Yêu Yêu cuối cùng cũng rơi xuống

Ngày hôm sau, cô vọt vào văn phòng của Mike, rất có khí thế hai tay chống lên bàn làm việc của Mike:

- Mike, tôi muốn nghỉ ngơi, tôi phải yêu đương. Nếu không, tôi nói với vợ anh tôi là tình nhân của anh.

Mike nhìn cô như nhìn người điên:

- Yêu Yêu, cô phải hiểu rằng cô là một người có năng lực, giờ công ty đang đề cử cô làm tổng giám...
- Kệ xác tổng giám đốc gì gì đó, tổng thống tôi cũng không thèm

Đào Hoa Yêu Yêu ra sức xua tay, phiên chán đi tới trước mặt Mike

- Tôi muốn nghỉ phép.

Mike trịnh trọng nhìn Đào Hoa Yêu Yêu:

- Nhưng mà Yêu Yêu, giờ là cơ hội ngàn năm có một, công ty rất coi trọng cô, làm đến chức tổng giám đốc thì tầm nhìn của cô sẽ hoàn toàn khác, hướng chỉ giờ công ty đang phát triển mạnh
- Tôi nói rồi, tổng thống tôi cũng không thèm.
- Yêu Yêu, cô làm thế tôi sẽ rất khó xử...

- Mike, đừng đùa, cẩn thận cô gái điên này bóp chết anh đó

Mike đang nói thì bị giọng nói lười nhác, đặc ý cắt ngang, nhìn ra thấy Bànng Hải Âm đang cười cười dựa vào cửa

- Sao lại thế?

Đào Hoa Yêu Yêu nghi hoặc nhìn Mike đột nhiên cười gian

- Là thế này.

Bànng Hải Âm đưa một tờ giấy A4 đến trước mặt Đào Hoa Yêu Yêu, tờ quyết định cho phép nghỉ phép như ẩn như hiện trước mặt cô.

- Có ý gì?

Đào Hoa Yêu Yêu xem qua rồi hoài nghi nhìn hai người. Đơn xin phép được phê duyệt, nghỉ một tháng có lương, Mike đã kí tên, đóng dấu, mà người viết đơn kia lại rất rõ ràng chính là Đào Hoa Yêu Yêu cô. Nhưng cô đã viết đơn bao giờ?

- Hôm qua nhìn bạn trai cậu cố gắng chống đỡ bệnh tật ai sáng suốt cũng đều thấy cả. Cho nên Mike chủ động thưởng cho cậu kì nghỉ, cho cậu an tâm chăm sóc bạn trai của mình. Nếu không để cậu phân tâm làm việc cũng không có lợi cho công ty... Đây là cách nói hoa mỹ.

Bànng Hải Âm giải thích cho cô nghe

- Vậy còn lí do gì khác? Đào Hoa Yêu Yêu nheo mắt lại nguy hiểm.
- Còn cần hỏi sao? Tổng giám đốc của Âu Hách. Bànng Hải Âm bật ngón tay

Đào Hoa Yêu Yêu nhú mày, không ngờ trung gian còn nhờ Sở Phi

Mike cười vỗ vỗ vai cô:

- Các cổ đông rất vừa lòng với cách xử lý tình huống lần này của cô, đã thông qua quyết định đề bạt cô làm tổng giám đốc. Huống chi chuyện Âu Hách tự tìm đến cửa cô cho là đám cổ đông không biết gì?
- Cái đấy không liên quan đến tôi. Đào Hoa Yêu Yêu nhú mày, trong lòng hơi khó chịu
- Vậy chuyện Phong Hoa lần này. Mike nhìn cô.
- ...

Đào Hoa Yêu Yêu không nói được gì, chỉ có thể nhú mày nhìn mũi giày mình, có cảm giác như bị lợi dụng

- Thôi, đừng nghĩ nhiều.

Mike biết trợ thủ đắc lực này cái gì cũng tốt chỉ có điều là quá thẳng tính

- Cô nhóc này, thế giới này đâu đơn giản là 1,2,3,4, chẳng lẽ cô còn không hiểu sao.
- Tôi hiểu. Năng lực không bằng có quan hệ. Cảm giác năng lực bị phủ nhận cũng chẳng vui vẻ gì đâu.

Đào Hoa Yêu Yêu bĩu môi:

- Không phải phủ nhận.

Mike nghiêm mặt nói:

- Không ai phủ nhận năng lực của cô nhưng có quan hệ tốt thì sẽ là bàn đạp lớn, đây là chuyện không ai không biết.
- Tôi biết

Đào Hoa Yêu Yêu thản nhiên gật đầu, đem sự khó chịu rút ra sau gáy, rút tờ đơn xin nghỉ:

- Được thăng chức, có tiền lương lại được nghỉ ngơi, không cần thì không cần. Lần này cho qua vậy

Cô làm mặt quỷ với Mike.

- Nhưng nói thế cũng không đúng. Mike ra vẻ, bắt chéo chân cười
- Tổng giám đốc của Âu Hách đó. Đào Hoa Yêu Yêu dương dương tự đắc

Mike bật ngón tay:

- Hải Âm, giúp tôi mắng cô ấy

Bàng Hải Âm cười to:

- Mike, nhớ kỹ, muốn mắng thì phải mắng là: Cho cậu hai cân dấm chua cậu đã đòi mở hàng tạp hóa

Đào Hoa Yêu Yêu làm mặt quỷ.

- Được rồi, mau về chăm sóc Sở đại thiếu gia của cậu đi, biết cậu vương bận tình lang, chỉ muốn về nhà. Hải Âm cười cô.
- Đi đi, trước khi lên nhận chức, cho cô nghỉ một tháng, nghỉ ngơi cho khỏe, trở về sẽ là một lần khiêu chiến mới. Huống chi...

Về mặt Mike đột nhiên trở nên tò mò

- Hôm qua có vẻ Sở tổng không khỏe. Lần này Sở tổng giúp cô nhiều như thế, coi như cảm ơn người ta, cô đi chăm sóc anh ta cũng là đúng thôi.

Đào Hoa Yêu Yêu mặt đỏ bừng:

- Cái gì mà giúp tôi, hợp đồng đó cũng chẳng phải do tôi phụ trách...
- Mike, đừng dài dòng nữa

Bàng Hải Âm mặt kiên nhẫn đẩy Đào Hoa Yêu Yêu ra ngoài:

- Tóm lại cho cậu một tháng, đi chăm sóc tổng giám đốc Âu Hách đi, về sau, chúng ta không phải lo ăn uống nữa

Chương 17 Phong ba 1

“Hạt đậu xanh phiền não ưu sầu, tất cả đều không thấy, yêu đương có bạn trai thật vui, đậu đỏ, đậu tương, ha ha ha, bạn muốn thêm cái gì vào. Đậu đỏ, đậu tương, kiếm đồng tiền lớn, biến thành đẹp trai, biến thành xinh gái. Ha ha ha, 100 đồng ...”

Nguyễn Mạnh Đông chưa từng nghĩ sẽ nghe được tiếng hát ở trong nhà Sở Phi, hơn nữa còn là tiếng ca vui nhộn. “Khúc quân hành đập băng (băng đá)”? Anh nhú mày, theo tiếng hát nhìn vào nhà bếp, còn chưa kịp kinh ngạc thì suýt lại phì cười.

Đào Hoa Yêu Yêu đã cởi bỏ lớp áo công sở, trông thực nữ vô cùng, tay áo xắn lung tung, vừa nấu cơm vừa cao hứng hát hò. Lúc anh vào vừa vặn nghe thấy cô hát đến chỗ “ha ha ha..”. Cô một tay cầm thìa, bắt chước động tác trong MV của A Nhã, thoát nhìn có chút dương dương tự đắc

- Khụ. Đào Tề Hạo? Anh cố gắng nghiêm túc gọi cô.

Đào Hoa Yêu Yêu quay đầu lại, cao hứng cười, nhẹ nhàng chào hỏi:

- Hi! Anh chàng đẹp trai, Sở Phi ở trong phòng ngủ.

Sở Phi? Không phải Sở tiên sinh. Nguyễn Mạnh Đông nhú mày, mỉm cười nói:

- Cảm ơn

Dường như trong hai tuần anh đi công tác đã có chuyện gì đó xảy ra.

- Đùng khách khí

Đào Hoa Yêu Yêu mỉm cười rồi quay đầu đi, tiếp tục vừa nấu cơm vừa ca hát, vô cùng tự nhiên.

Nguyễn Mạnh Đông hơi sững sốt, như có chút nghĩ ngợi nhìn Đào Hoa Yêu Yêu đang rất tự nhiên quay đầu lại, nhanh nhẹn đánh trứng, mùi thơm trong nồi bốc ra nghi ngút. Nhớ lại khi nãy cô thoải mái chào hỏi mình, không hề xấu hổ, không hiểu vì sao, tiếng đĩa bát va chạm cùng tiếng hát của cô hợp lại cảm giác như có hương vị của sự dũng cảm tiến tới...

- Yêu đương với tên kia?

Anh lẳng lặng đột nhiên hỏi. Đây là nguyên nhân lúc nói chuyện điện thoại Lưu Khiêm Học tỏ ra thần bí sao?

- Hả? Đào Hoa Yêu Yêu đang hát ngừng lại, quay đầu lại đáp: - Đúng thế

Có thể坦然 thừa nhận như thế sao?

Nguyễn Mạnh Đông nhú mày nghĩ. Khi hai công ty hợp tác, anh phát hiện tình cảm của Sở Phi cho cô gái này không đồng nhất. Lúc tiếp xúc, anh chỉ cảm thấy cô gái này sâu sắc, vô cùng thông minh, lúc làm việc thì vô cùng nghiêm túc mà sáng tạo, dường như chỉ cần nhắc bút là sẽ làm được, tiếp xúc bình thường thì hài hước, lanh lợi, biết tiến biết thoái, đúng mực. Nhưng... cô thích hợp với Sở Phi sao? ... anh và Lưu Khiêm Học từng rất lo lắng vấn đề này. Đào Hoa Yêu Yêu thông minh, lối đời, thành thực, là điển hình của mỹ nhân hiện đại mà Sở Phi bề ngoài tuy lãnh đạm, kiên cường nhưng thực ra là kẻ cố chấp, tâm sự nặng nề, kẻ gốc quen một mình suy nghĩ, bị tổn thương quá nhiều.

Anh như có chút suy nghĩ đánh giá cô. Đúng vậy, cô gái này khôn khéo nhưng đôi khi không biết là mơ hồ hay không để ý mà đột nhiên có cảm giác ngáy

thơ, luôn khiến người ta cảm thấy bất ngờ, không thể nắm bắt. Cũng như hiện tại, cô lại có thể thừa nhận một cách坦然 nhiên như thế. Nhưng có thể khẳng định rằng ánh mắt của cô gái này thuần khiết, không có lấy một tia tạp chất.

Khóe mắt đột nhiên nhìn thấy chiếc bàn nhỏ, nơi đó đặt một ấm nước nhỏ, dùng khăn mềm bọc lấy. Anh nhìn dáng vẻ tươi vui của Đào Hoa Yêu Yêu, chậm rãi cười. Cuộc sống của Sở Phi từ lâu đã chìm trong bóng tối, đây chính là cô gái tươi sáng, phù hợp với Sở Phi, chẳng phải thế sao?

Anh vươn tay:

- Chúc mừng em

Đào Hoa Yêu Yêu bấu môi:

- Anh nên chúc mừng anh ấy mới đúng

Bàn tay mảnh khảnh mềm mại nắm lấy tay anh, mang theo mùi hương của rau cỏ. Đáy mắt Nguyễn Mạnh Đông lóe sáng. Đây là thứ Sở Phi thích ăn.

Anh nở nụ cười:

- Cần anh giúp không?

Anh chỉ về bát cháo đang sau cô

- Giúp em vào phòng ngủ gọi Sở Phi dậy đi, anh ấy ngủ từ trưa hẳn cũng nên tỉnh rồi. Em nghĩ để cho anh ấy ăn chút cháo, lúc trưa anh ấy ăn không nhiều

Đào Hoa Yêu Yêu vừa nói vừa cẩn thận cho thêm muối vào bát cháo rau dưa đó.

- Anh dậy rồi

Tiếng nói坦然 nhiên vang lên, hai người quay đầu lại thấy bóng người cao gầy đứng trước cửa. Sở Phi mặc áo ngủ, tay cầm một bình giữ nhiệt

- A, tỉnh rồi? Có còn vầng đầu không?

Đào Hoa Yêu Yêu dường như không chút ngạc nhiên, cười đi lên cầm lấy cái bình trên tay anh, khẽ sờ trán anh, nhíu mày:

- Hình như còn hơi sốt nhẹ.
- Đã khỏe lên nhiều rồi

Anh cười nhẹ, có chút suy nghĩ liếc phía Nguyễn Mạnh Đông một cái, dường như không để ý nói:

- Về rồi
- Vừa về.

Nguyễn Mạnh Đông lặng lẽ kéo cặp tài liệu về sau lưng, nhìn cái bình trong tay Sở Phi, hiếu kỳ hỏi:

- Cái gì đấy?

Từ chiếc bình giữ nhiệt tản ra mùi thơm thảo nhiên mà trong lành

- Trà mật ong, giúp tiêu đờm khỏi ho

Đào Hoa Yêu Yêu lấy một chiếc bát từ trong tủ ra, giơ thìa nhìn Nguyễn Mạnh Đông cười:

- Anh chàng đẹp trai, trước khi nói chuyện công việc để Sở Phi ăn chút cháo được không? Em mời anh uống trà mật ong.

Nguyễn Mạnh Đông cười, giơ tay ra ý bảo cứ tự nhiên.

Đào Hoa Yêu Yêu nhanh nhẹn rót ra hai chén trà mật ong, đẩy vào tay hai người:

- Đi đi, đừng chen chúc trong phòng bếp nữa

Cô giơ thìa khuấy cháo lên đuổi người nhưng vẫn không quên nhắc nhở Sở Phi:

- Chút nữa phải ăn cháo, anh đừng uống nhiều quá.

Hai người liếc nhau, lắc lắc đầu, đi về phía phòng khách. Đằng sau nghe tiếng hát trong trẻo của Đào Hoa Yêu Yêu:

- Hãy nghe lời mẹ, đừng để mẹ đau lòng, hãy mau lớn lên như thế mới có thể chăm sóc, bảo vệ mẹ. Mái tóc bạc đẹp đẽ, đâm chồi trong hạnh phúc...

Ngồi xuống sô pha trong phòng khách, Nguyễn Mạnh Đông có chút suy nghĩ nhìn Sở Phi còn đang cười:

- Tinh thần cậu có vẻ thoải mái

Sở Phi hơi run lên, theo bản năng cúi đầu nhìn chén trà nóng hơi bốc hơi trong tay, trong đầu hiện lên cuộc sống mấy ngày nay

Hôm ấy, khi anh tỉnh lại, Đào Hoa Yêu Yêu một tay cầm tờ đơn xin nghỉ phép dài hạn một tay kéo hành lý đứng trước mặt anh, nghiêm trang hỏi anh:

- Anh có muốn ở chung không?

Sau đó, cô ở đây

Mấy ngày đầu, cơ thể anh vô cùng suy yếu, cả ngày sốt mê man, cô suốt đêm trông chừng cho anh, ban ngày thì đem đồng quần áo ướt mồ hôi của anh giặt. Anh biết được ngăn cô lại thì cô như bị oan ức:

- Anh sớm nói chứ. Lão yêu quái Lưu Khiêm Học kia nói anh mắc bệnh thích sạch sẽ, lại không chịu cho người giúp việc đến giặt, em không giặt chẳng nhẽ phơi nắng rồi cho anh mặc tiếp?

Nói thế rồi đến hôm sau cô lại vẫn quăng đồng quần áo ngủ đầy mồ hôi thẳng vào máy giặt.

Một tuần sau, nhiệt độ cơ thể anh dần ổn định, không còn liên tục sốt cao nữa. Cô nằm thẳng xuống giường, ngủ suốt một ngày một đêm. Khi xoay người, anh nghe được cô thì thào trong giấc mộng:

- Sở Phi, anh sẽ khỏe thôi

Trong lòng vừa chua xót lại vừa ngọt ngào. Ánh mắt Sở Phi mơ hồ. Cô là Đào Hoa Yêu Yêu...

Mùi hoa dành dành thân nhiên lượn lờ nơi chóp mũi, một bóng người tao nhã như lan xẹt qua trong đầu, Sở Phi hơi rùng rùng, cố gắng gạt đi cảm xúc khó hiểu trong lòng, trấn định bản thân. Anh nhìn Nguyễn Mạnh Đông rồi thân nhiên nói:

- Nói đi, Phong Hoa xảy ra chuyện gì?

Nguyễn Mạnh Đông hơi cứng đờ lại, nhú mày, cười lấp liếm:

- Làm sao cậu biết Phong Hoa có chuyện?

Nói tới đây, anh nhìn Sở Phi đầy hàm ý:

- Có ý lảng sang chuyện khác?

Sở Phi thân nhiên liếc Nguyễn Mạnh Đông một cái, bình thân nói:

- Có bao giờ cậu tìm mình lúc mình dưỡng bệnh đâu?

Nguyễn Mạnh Đông cười gượng:

- Thăm người ốm không được sao?

Sở Phi chỉ lẳng lặng nhìn anh.

- Cái gì cũng không dấu cậu được

Vò vò tóc, Nguyễn Mạnh Đông cười khỏ:

- Mình thật sự không muốn nói tin này cho cậu.

Một tuần sau Phong Hoa sẽ đưa bộ trang sức vàng “Gió thu mưa phùn” ra thị trường thì bộ trang sức của Liễu thị đưa ra cũng giống với thiết kế của Gió thu mưa phùn đến 80%

Sau khi biết tin này, Sở Phi chỉ lẳng lặng dựa vào sô pha, vẻ mặt không có gì thay đổi, thậm chí là trầm tĩnh đến Nguyễn Mạnh Đông phải lo lắng. Vẻ mặt này của Sở Phi đã lâu rồi anh không thấy.

- Không cắt được nguồn nguyên liệu rồi lại muốn nhái hàng sao? Anh thân nhiên nói: - rất giống tác phong của bọn họ

Nguyễn Mạnh Đông nhú mày:

- Mình vốn chỉ định cho bọn họ một bài học thôi, theo lý thuyết, bọn họ không nên làm chuyện bí quá hóa liều này

Một tháng trước, Liễu thị lợi dụng tài lực mà thu mua đá thạch lựu giá cao. Nhưng Sở Phi không để ý bệnh tật, tự mình đi đàm phán, mở ra con đường cung ứng nguyên liệu mới, vừa giải quyết được vấn đề nguyên liệu đá quý vừa làm Liễu thị ăn quả đắng mà không thể làm gì. Liễu thị mất số tiền lớn đổ vào đá thạch lựu

chẳng để làm gì. Còn anh, lợi dụng lúc Liễu thị đang lúc tiền quay vòng vốn chưa có cô ý tung tin đồn rằng cổ phiếu Liễu thị bị rút giá, Âu Hách nhân lúc đó âm thầm thu mua cổ phiếu giá thấp. Nhưng thứ nhất là vì thời cơ chưa chín, thứ hai là vì Liễu Phi nên Sở Phi không muốn đuổi tận giết tuyệt với Liễu thị. Cho nên anh cũng chỉ làm có chừng mực, hẳn không đến mức Liễu thị phản ứng mạnh như thế chứ?

- Tự mình đi xem

Sở Phi đứng dậy, ngực đột nhiên đau nhót, anh ôm ngực ngã xuống, những giọt mồ hôi to như hạt đậu rơi xuống từ thái dương

- Sở Phi

Nguyễn Mạnh Đông vội đỡ lấy Sở Phi

- Mình không sao

Cố gắng chống đỡ qua cơn đau tim, Sở Phi mở to mắt, lắc đầu tỏ ý không sao, vừa vịn tay Nguyễn Mạnh Đông vừa nói:

- Về công ty đi

Quả nhiên, chỉ cần chuyện liên quan đến Liễu Phi, Sở Phi sẽ không bỏ qua. Nguyễn Mạnh Đông lặng lẽ thở dài, đành đỡ Sở Phi đứng dậy.

- Hai anh định làm gì thế?

Trên tay bưng bán cháo trứng rau dưa, Đào Hoa Yêu Yêu trừng mắt không dám tin nhìn Sở Phi đang dựa vào Nguyễn Mạnh Đông kia.

Nguyễn Mạnh Đông cười khỏ:

- Công ty có chuyện, Sở Phi phải lập tức qua đó xem
- Đùa cái gì thế

Đào Hoa Yêu Yêu trừng mắt nhìn Nguyễn Mạnh Đông:

- Lưu Khiêm Học không nói cho anh rằng Sở Phi phải nghỉ ngơi ba tháng sao?

Quay đầu, cô tiếp tục hỏi Sở Phi:

- Có cần em nhắc anh lần nữa rằng nửa giờ trước, nhịp tim của anh là 120 lần trên một phút không?
- Anh phải đi.

Sở Phi vừa mặt áo khoác vừa thúc giục Nguyễn Mạnh Đông:

- Lập tức báo cho phòng thiết kế, phòng quan hệ xã hội, phòng thị trường và phòng pháp luật đến họp khẩn cấp.
- Rốt cuộc là có chuyện gì mà ngay cả mạng anh cũng không cần

Đào Hoa Yêu Yêu buông bát, ngăn trước cửa lớn. Sở Phi không nhìn cô, đi vòng qua cô rồi mở cửa:

- Mạnh Đông, mau lên
- Chỉ là một lần ra mắt một bộ trang sức, đáng giá đổi lấy mạng anh sao?

Cô hung hăng giữ tay mở cửa của anh. Cuối cùng anh cũng ngẩng đầu nhìn cô:

- Đây là chuyện của anh, không liên quan đến em.

Yên lặng...

Đào Hoa Yêu Yêu ngạc nhiên nhìn thẳng vào đôi mắt đen ấy, chỉ có sự lạnh lùng.

Một giây sau, cô bình tĩnh buông tay anh ra

- Tạm biệt

Nói xong, cô bung bát cháo lẳng lặng đi vào phòng bếp.

Hai người bất giác đều sững sốt, còn chưa lấy lại tinh thần đã thấy bát cháo trứng đó bị Đào Hoa Yêu Yêu nhẹ nhàng vứt vào sọt rác. Sau đó là cả nôi đất vẫn còn cháo trên bàn, bình giữ nhiệt cùng trà mật ong thơm lành... Tất cả đều quăng vào sọt rác. Hai người ngạc nhiên nhìn, lại thấy Đào Hoa Yêu Yêu vẫy vẫy bàn tay ướt, đi ra khỏi phòng bếp, đến phòng khách, cầm vali lên rồi xoay người bước đi.

Hai người sững sốt, Nguyễn Mạnh Đông vội hỏi:

- Này, em đi đâu thế?

Đào Hoa Yêu Yêu lạnh lùng quay đầu:

- Đây là chuyện của em, không liên quan đến các anh

Ầm!!! Cửa lớn hung hăng sập lại

Đào Hoa Yêu Yêu bỏ đi như cơn lốc xoáy khiến người trơn mắt há hốc mồm.

Sau một lúc lâu, Nguyễn Mạnh Đông quay lại nhìn Sở Phi đang thất thần:

- Sao cô ấy nói trở mặt là trở mặt?

Sở Phi chỉ kinh ngạc nhìn ra phía cửa nơi Đào Hoa Yêu Yêu biến mất.

Anh nhìn thấy được, lúc cô ra ngoài, khuôn mặt bình tĩnh không chút biểu cảm nhưng khóe mắt có một giọt lệ. Giọt lệ đó nhất định phải quay người đi mới chịu rơi xuống...

Hoảng hốt nhìn lại...

Rất nhiều năm trước kia, Liễu Phi luôn dịu dàng như nước, đôi mắt đỏ bừng oan uổng đến đau lòng

Đào Hoa Yêu Yêu...

Sở Phi chạy về phía trước như đột nhiên trước mắt tối sầm, ngã quỵ xuống đất.

Liễu Phi...

Chương 18 Phong ba 2

Đào Hoa Yêu Yêu mở cửa ra, nhìn thấy người đến thì huýt sáo:

- Chiến hạm!

Một con chó đen bóng giống Labrador hùng dũng oai vệ chạy đến nhe răng, trơn mắt với người mới đến. Người mới đến vội lùi lại ba bước, giơ hai tay lên cao hô:

- Hai bên giao chiến, không chém sùt giả

Đào Hoa Yêu Yêu hơi sững sốt, khóe miệng giật giật, cuối cùng vẫn mở cửa ra nói:

- Khách quý đến nhà, có gì chỉ giáo.
- Không dám chỉ giáo, là đến nói hộ

Nguyễn Mạnh Đông cười khỏ, vừa định vào nhà theo thì con chó lớn bằng người lập tức nhe răng trắng, thờ phỉ phò. Anh vội giơ cao hai tay nói:

- Đầu hàng

Đào Hoa Yêu Yêu quay đầu, nhìn Nguyễn Mạnh Đông bĩu môi:

- Chiến hạm, cho đi

Con cho Labrador lập tức ngoan ngoãn chạy về phòng khách nằm sấp xuống, hừ một tiếng, cái đuôi vẫy vẫy hạnh phúc.

Nguyễn Mạnh Đông hơi ngạc nhiên rồi lắc lắc đầu đi vào nhà, cẩn thận đi vòng qua con chó nằm giữa phòng khách, ngồi xuống sô pha:

- Làm sao nuôi được con chó này
- Bạn gửi nuôi hộ.

Đào Hoa Yêu Yêu bĩu môi, đặt chén trà trước mặt Nguyễn Mạnh Đông:

- Có gì mà làm sao?

Nguyễn Mạnh Đông cười khỏ:

- Ha, đừng như thế, chộc giận em là người khác chứ đâu phải anh.
- Tôi không hiểu ý của sếp Nguyễn

Đào Hoa Yêu Yêu cười lạnh, ấn điều khiển từ xa, loa truyền ra tiếng hét chói tai

They told him

Don't you ever come around here

Don't wanna see your face,

You better disappear

The fire's in their eyes

And their words are really clear

So beat it, just beat it

Nghe ca từ, khỏe miệng Nguyễn Mạnh Đông co rút lại, dường như muốn cười mà không dám cười, cố gắng nhin cười đến có phần khó chịu:

- Nếu không hiểu sao vừa thấy anh em đã nghiêm mặt đóng cửa, thả chó?

Đào Hoa Yêu Yêu vuốt vuốt tóc:

- Chiến hạm!

Con chó Labrador nhanh chóng đứng thẳng lên, như hồ rình mồi mà nhìn Nguyễn Mạnh Đông chằm chằm

- Anh im mồm, anh im mồm. Anh thức thời giờ hai tay lên

Trong phòng, mùi hoa dành dành thản nhiên lượn lờ cùng ca khúc mạnh mẽ:

“ You Better Run

You Better Do What You Can

Don 't Wanna See No Blood

Don 't Be A Macho Man

You Wanna Be Tough

Better Do What You Can

So Beat It, but you wanna be bad

Just beat it, beat it, beat it, beat it...”

Một lần tiếp một lần, giai điệu mạnh mẽ ấy lặp đi lặp lại.

Nguyễn Mạnh Đông thật sự rất muốn cười, nhưng nhìn cô gái mạnh mẽ và ánh mắt bình thản kia mà choáng váng, nhớ đến người đang ông cao gầy mà yên lặng trong văn phòng thì trong lòng lại có chút thê lương, cười không nổi.

Anh nhìn nửa khuôn mặt kiêu ngạo của Đào Hoa Yêu Yêu, khẽ thở dài:

- Em biết không, Phong Hoa là di vật duy nhất mà bạn gái Sở Phi để lại cho anh ấy trước khi qua đời.

Chương 19 Phong ba 3

- Con sẽ không giao Phong Hoa cho Liễu gia, cha bảo bọn họ đừng có hi vọng hão nữa

Sở Phi tựa vào ghế da, lẳng lặng nhìn người ngồi đối diện bàn làm việc, thản nhiên nói

- Mà đừng quên, ngoài 15% cổ phần của Liễu thị thì Sở thị cũng có 20% cổ phần trong Âu Hách

Người đàn ông trung tuổi ngồi thoải mái trước bàn làm việc cười lạnh. Khuôn mặt tương tự Sở Phi lóe ra tia sáng khôn khéo. Ông mặc tây trang màu gỉ sét, khuôn mặt dù đứng tuổi nhưng vì bảo dưỡng tốt nên trẻ hơn tuổi thực nhiều, khỏe mắt, đuôi mày toát ra khí phách ẩn hiện, hiển nhiên là người quen nắm quyền trong tay.

Bởi vì trưởng nữ của Liễu gia và con trai cả của Sở gia lấy nhau nên hai gia tộc tồn tại song song có mối quan hệ qua lại lẫn nhau, hai bên nắm giữ không ít cổ phần của đối phương, vừa hợp tác mà cũng vừa khống chế nhau, khó mà phân định rõ. Giờ cạnh tranh càng lúc càng kịch liệt, không ít xí nghiệp khác như hổ rình mồi, nếu Liễu thị thất thế thì Sở thị cũng bị tổn thất không ít.

Cho nên, một giờ trước, tổng giám đốc Sở thị, cha của Sở Phi, Sở Hậu Hoa xông vào văn phòng anh, yêu cầu anh ngừng công kích Liễu thị.

Sở Hậu Hoa tức giận thở dốc, trừng mắt nhìn đứa con lạnh lùng trước mặt. Ông có 6 người con nhưng không thích nhất chính là đứa con này. Bởi vì đôi mắt trong trẻo mà lạnh lùng của anh như nhìn thấu mọi thứ khiến cho lão hồ ly tung hoành thương trường mấy chục năm như ông cũng phải sợ hãi. Nhưng anh lại là người có đầu óc kinh doanh nhất trong số những đứa con của ông, ánh mắt đầu tư rất chuẩn, làm việc ít nhưng hiệu suất cao, quyết đoán, sắc sảo. Đáng tiếc, Sở Phi

không chịu nghe lời, không theo xí nghiệp gia đình mà làm việc ở ngoài. Tự anh tay trắng sáng lập ra Âu Hách, tự mình lập nghiệp sau đó phát triển sự nghiệp lớn mạnh không ngờ, nhanh chóng nổi tiếng trên thương trường. Nhất là sau khi chuyện Liễu Phi xảy ra, anh từng bước thoát ly gia tộc, thậm chí thản nhiên chống đối lại Sở thị và Liễu thị

Ông nhớ tới trước khi đến Âu Hách đã bàn bạc với Liễu Bình Quyền của Liễu thị. Đối phương đưa tư liệu cho ông. Lúc này, Liễu thị đang gặp nguy khốn, hoàn toàn là do Sở Phi một tay thao túng, mà vấn đề này còn liên lụy đến cả Sở thị. Nếu chỉ đả kích Liễu thị thì cũng thôi nhưng còn liên lụy đến Sở thị, đây là gia tộc của anh mà anh có thể ra tay vô tình như thế. Đây đúng là... nuôi hổ thành họa.

Thở thật sâu, Sở Hậu Hoa cố gắng bình tĩnh lại, chậm rãi ngồi xuống ghế. Ông tung hoành trên thương trường nhiều năm, biết rõ lúc này nếu chọc giận Sở Phi thì sẽ chẳng hay ho gì. Ông thở sâu, thăm thía:

- Phong Hoa quả thực mấy năm nay trong tay mày phát triển rất mạnh nhưng lĩnh vực chính của Âu Hách không phải là trang sức nên cũng không thể hoàn thiện nhất được. Nhưng Liễu gia thì khác, chuyên đào tạo thiết kế, nhiều năm qua luôn là số 1 về thiết kế trong nước, ở quốc tế cũng có tầm ảnh hưởng, đưa Phong Hoa cho bọn họ quản lý sẽ càng phát triển hơn

Nói đến đây, Sở Hậu Hoa hơi dừng lại rồi nói tiếp:

- Con à, cha biết con rất bất mãn với việc làm lần này của Liễu gia nhưng Liễu Phi chung quy vẫn là con gái của Liễu gia.

Sở Phi chỉ lẳng lặng nghe, chờ Sở Hậu Hoa nói xong, anh thản nhiên nói đúng một câu:

- Cha à, đừng chọc giận con
- Mày!

Sở Hậu Hoa tức giận trừng mắt nhìn Sở Phi, gân xanh trên thái dương giật giật, tay nắm chặt như tùy thời là có thể đánh Sở Phi. Ông thở hổn hển, trong mắt tơ máu tức giận giăng đầy, giống như sẽ cắn chết Sở Phi ngay lập tức nhưng Sở Phi cũng chỉ lẳng lặng nhìn ông.

Hai người lặng im giằng co hồi lâu, Sở Hậu Hoa nặng nề phát tay, nói giọng ra lệnh của một người cha:

- Tóm lại, mày lập tức giao Phong Hoa cho cho Liễu thị!
- Không đời nào. Trả lời như chém đinh chặt sắt
- Chết tiệt.

Ông tức giận trừng mắt nhìn anh dường như muốn đánh chết anh:

- Chỉ là một công ty nhỏ nhỏ mà muốn cả Âu Hách, thậm chí là Sở thị mạo hiểm, mày có biết mày đang làm gì không? Cái loại hỗn trướng, Sở gia sao lại có loại nghiệt tử như mày.
- Cha, Âu Hách là của con, không liên quan đến Sở gia

Anh bình tĩnh giảng giải cho Sở Hậu Hoa, anh muốn làm gì Âu Hách thì Sở gia cũng chẳng có quyền gì xen vào.

- Nghiệt tử! Nghiệt tử!

Sở Hậu Hoa tức giận đến cả người run lên, chỉ vào mũi anh liên tục mắng to:

- Mày có biết mày làm thế là hủy diệt Liễu thị và cũng hủy cả Sở thị không?

Không ngờ, Sở Phi chỉ thản nhiên cười:

- Yên tâm đi cha, trò chơi còn chưa chấm dứt đâu.

Nhìn anh cười, Sở Hậu Hoa như hiểu ra điều gì đó, ông trừng mắt, phút chốc sắc mặt trở nên trắng bệch. Ông không tự chủ được lùi lại vài bước. Sở Phi thật sự muốn hủy diệt Sở thị! Không chỉ Liễu thị, ngay cả Sở thị anh cũng sẽ không bỏ qua!

- Mày.. mày...

Sở Hậu Hoa chỉ vào mũi anh, ngón tay run run, lại bị sự phát hiện đó làm hoảng sợ mà nói không nên lời. Sở Phi chỉ chậm rãi đổi tư thế ngồi thoải mái hơn, ngón tay thon dài vịn lên tay vịn, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ khiến vẻ mặt anh có vẻ trắng bệch yêu dị.

Anh thản nhiên mở miệng, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng giống nhau đang nói đến chuyện không liên quan đến mình:

- Đúng thế, giống như các người hủy hoại Liễu Phi vậy

Sở Hậu Hoa chấn động: - anh đã biết!

Sau một lúc lâu, ông suy yếu mở miệng, nhìn Sở Phi như nhìn kẻ điên:

- Cũng chỉ là một đứa con gái, mà chỉ vì một đứa con gái mà muốn hủy hoại cả Sở gia?

Sở Phi chỉ lẳng lặng nhìn ông

- Ma quỷ... mà là ma quỷ... Sở Hậu Hoa lẩm bẩm nói, thất thần đứng ở nơi đó.

Sở Phi chỉ thản nhiên bấm điện thoại nội tuyến:

- Trần thư ký, tiễn khách.

Sở Hậu Hoa bỏ đi không còn ngang ngược, kêu ngạo như lúc vào, ông có chút vội vàng rời đi, trước khi rời đi, ánh mắt nhìn anh có giận, có hận cũng có cả sợ hãi tựa như đang nhìn ma quỷ, mà ông cũng gọi anh là ma quỷ.

Sở Phi chỉ lẳng lặng xoay ghế, nhìn về phía cửa sổ sau bàn làm việc, ngực như có vết thương đang rửa nát khiến cả người đau đớn vô cùng.

Hủy diệt tất cả thì thế nào? Liều Phi sẽ không bao giờ trở lại nữa, cô đã chết.

Trái tim càng lúc càng đau đớn như bị người hung hăng bóp nát trong bàn tay, sự đau đớn chậm rãi ăn mòn thần kinh anh, khiến anh hít thở không thông. Không chết ngay mà chỉ có thể một mình nhấm nháp sự đau khổ.

Sau một lúc lâu, Sở Phi thản nhiên cười, đáy mắt lại không hề mỉm cười.

Ma quỷ sao? Đó là bởi vì, anh sớm đã sống trong địa ngục...

Một bàn tay từ phía sau vỗ vỗ vai anh, Sở Phi cả kinh quay đầu nhìn thì thấy ánh mắt thấu hiểu của Nguyễn Mạnh Đông.

Sở Phi cười chua xót.

Nguyễn Mạnh Đông không hỏi gì, chỉ lại vỗ vỗ vai anh:

- Hợp thôi, mọi người đang chờ rồi.

Hai người trước sau đi ra văn phòng, trước cửa phòng họp, Nguyễn Mạnh Đông hơi do dự:

- Sở Phi.
- Sao thế?
- Thôi đi, vào là biết

Nguyễn Mạnh Đông không đầu không đuôi bỏ lại một câu rồi đẩy cửa đi vào

Chương 20 Phong ba 4

Sở Phi nghe được sự khác thường trong giọng nói của anh, chưa kịp hỏi thì cửa phòng họp mở ra, một bóng người ngồi xuống bàn họp khiến bước chân anh khựng lại: - Đào Hoa Yêu Yêu.

- Mọi người có nghĩ được cách giải quyết gì khác không, tóm lại, phải nhanh chóng đưa ra phương án giải quyết, nếu không Gió thu mưa phùn không có cách nào bán ra được

Nguyễn Mạnh Đông chống tay lên bàn, nhìn những người đang ngồi, vẻ mặt nghiêm túc.

Hội nghị đã họp suốt một ngày, trên bàn đầy giấy tờ, trong máy tính cũng có chi tiết về bộ sưu tập nhái theo Gió thu mưa phùn của Liễu thị. Ba ngày sau chính là ngày Gió thu mưa phùn tổ chức họp báo để giới thiệu.

- Có lẽ, giờ cách thực tế nhất chính là thiết kế lại

Một người trẻ tuổi, tóc húi cua nói. Tuy anh chẳng thích gì gặp phải tình huống như thế này nhưng trước mắt thì thấy đây là cách tốt nhất

- Căn bản không kịp

Người phòng thiết kế phản đối:

- Thiết kế trang sức nói thiết kế là thiết kế xong được sao?
- Vậy hủy đi, dù sao bộ tác phẩm này đã bị làm nhái
- Nhưng đây là thiết kế còn sót lại của Liễu tiểu thư...

Thì thầm, thì thầm...

Lại tranh luận

Mà Đào Hoa Yêu Yêu chỉ yên lặng ngồi đó xem số liệu như người đầu gối, ngón tay khẽ vuốt ve bản phác thảo Gió thu mưa phùn rồi nhìn sang ảnh chụp đồ giả mạo của Liễu thị.

Cũng yên lặng như cô, còn có một người, là Sở Phi.

Anh nhìn Đào Hoa Yêu Yêu tập trung tinh thần đọc tư liệu, nhìn cô chuyên chú nhìn những tư liệu này mà ngẩn người.

Lần này thảo luận là về tác phẩm của Liễu Phi, giờ nếu không nghĩ được cách giải quyết thì tác phẩm này của Liễu Phi vĩnh viễn không có ngày được đưa ra thị trường.

Nhưng anh hoàn toàn không có cách nào tự nghĩ.

Nguyễn Mạnh Đông nói cô đã biết, biết chuyện của Liễu Phi nhưng giờ cô lại ngồi đây...

Nghe nói cô nhận xử lý tình huống lần này

Anh nhớ rõ, ngày ấy, cô lạnh lùng nói tạm biệt rồi sau đó bật vô âm tín. Giờ, cô đột nhiên xuất hiện trước mặt anh, thậm chí khi anh vào cửa còn quy củ đứng lên chào anh một tiếng:

- Sở tổng

Anh không hiểu cô sao có thể bình tĩnh như thế. Đào Hoa Yêu Yêu là người tình cảm rõ ràng, tính tình thẳng thắn. Nếu đã biết, cô hẳn là nên hung hăng đá anh, vĩnh viễn không dây dưa gì đến anh, nghênh ngang mà đi.

Nhưng cô lại trở lại bên anh. Ngón tay có chút ấm áp, mùi hương của chén trà có vẻ cô đơn giữa hỗn hợp mùi cà phê, thuốc lá.

Sau khi thư ký mang cà phê vào, cô thản nhiên như không bùng tách cà phê đến trước mặt anh nhưng không nói với anh câu gì, thậm chí còn chẳng nhìn anh lấy một lần. Một giây đó, anh bất giác nín thở nhưng cô lại chỉ bình tĩnh quay người trở về chỗ ngồi, tiếp tục nghe mọi người thảo luận.

Sở Phi đột nhiên nhắm mắt lại, không, anh không thể còn tham lam...

Anh ép bản thân tập trung chú ý vào vấn đề trước mắt, bất luận thế nào, tâm huyết của Liễu Phi anh sẽ không để cho bất kì ai phá hoại.

Sau đó, Đào Hoa Yêu Yêu bắt đầu tham gia tranh luận

- Nói cách khác, vấn đề lớn nhất bây giờ chính là Gió thu mưa phùn bị đạo nhái, sản phẩm giá thấp đưa ra trước khiến cho Gió thu mưa phùn bị nghi ngờ là đạo nhái cho dù mình mới là chính phẩm. Thứ hai, nhiều sản phẩm chất lượng kém sẽ ảnh hưởng đến lượng tiêu thụ của Gió thu mưa phùn?

Đào Hoa Yêu Yêu nhíu mày, vừa đọc tư liệu trong tay vừa nói.

- Sản phẩm của Phong Hoa luôn luôn có giới hạn số lượng, đảm bảo là vật hiếm có, nay chỗ nào cũng đều là hàng nhái, không chỉ mất đi ý nghĩa về số lượng mà có thể tiêu thụ thành công hay không cũng là một vấn đề lớn. Cô nghĩ xem, bảo cô tốn trăm vạn, thậm chí ngàn vạn để mua loại trang sức đầy rẫy ở ngoài, hơn nữa chỉ mấy chục đồng là cũng có được thì cô mua không?
- Nói thì đúng là như thế

Đào Hoa Yêu Yêu nhíu mày, theo bản năng quay quay bút:

- Nhưng mọi người có từng nghĩ, thật ra Phong Hoa đã là bảo chứng tốt nhất

Mọi người sửng sốt.

Cô cười cười:

- Tôi không hiểu lắm về châu báu nhưng cảm thấy mọi người hình như quá để ý đến vấn đề sao chép
- Có ý gì?
- Tôi cảm thấy kế hoạch này cứ làm từng bước như ban đầu là được. Cô nhún nhún vai.
- Cái gì? Mọi người nhất thời ồ lên
- Không chỉ có thế, còn phải quảng cáo rộng khắp, nâng giá thành lên, ít nhất nếu muốn xoay chuyển tình thế, đồng thời cũng hạn chế số lượng lại. Cô mỉm cười.
- Cô nói cái gì?!

Mọi người nhìn cô như nhìn quái vật. Cô gái này rốt cuộc có biết là đồ nhái đã tung ra đầy thị trường rồi còn đẩy giá cao lên làm gì?

- Đùa cái gì thế?
- Cô điên rồi sao? Còn muốn đẩy giá cao?
- Cô có hiểu vấn đề hay không thế
- ...

Nhưng Sở Phi lại bị những lời của cô đánh động, hơi nhú mày, khoát tay ý vào mọi người yên lặng rồi nói:

- Nói tiếp đi.

Cô nhìn anh một cái, đôi mắt trong suốt sáng bừng, anh bất giác chớp mắt nhìn xuống. Cô nhưng lại coi như không có việc gì, quay đầu đi, chậm rãi nói.

- Đầu tiên, mọi người xem, thật ra bây giờ có rất nhiều hàng hiệu bị làm nhái nhưng bất luận là nhái thế nào thì hàng hiệu vẫn là hàng hiệu đúng không? Chất lượng tốt hơn hẳn, bất luận thế nào thì những hàng nhái đó cũng không thể nào hoàn hảo được so với Gió thu mưa phùn chính phẩm đúng không?
- Đương nhiên, Gió thu mưa phùn thiết kế cẩn thận, đá bảo thạch tuyển chọn kĩ lưỡng, đều là làm thủ công tinh xảo. Người đứng đầu phòng thiết kế nói
- Mọi người có tin tưởng về danh tiếng của Phong Hoa không?
- Phong Hoa là tốt nhất. Một nhà thiết kế khác trừng mắt nhìn cô.
- Có thể chứ!

Đào Hoa Yêu Yêu nhún nhún vai:

- Nhiều nhãn hiệu lớn bị làm giả rồi, cứ lo lắng từng bước thế này thì sao kịp. Nhưng mọi người từng thấy những người mua được đồ xịn rồi đi mua đồ dỏm không? Bởi vì họ có đủ tài lực và địa vị để mua sắm xa xỉ, mà thân phận và địa vị của họ cũng quyết định điều đó. Nếu họ dùng đồ giả sẽ làm mất thân phận của họ, khiến người khác chê cười
- ừm. Có lý, có lý, nói tiếp đi. Nguyễn Mạnh Đông liên tục gật đầu.

Trưởng phòng phụ trách kinh doanh nghe thấy Đào Hoa Yêu Yêu nói đến “người mua được đồ xịn sẽ không đi mua đồ dỏm” thì mắt sáng bừng

Đào Hoa Yêu Yêu cười:

- Càng là người có tiền sẽ càng không đi mua đồ giá rẻ, mà đối tượng của Phong Hoa cũng chẳng phải là người bình dân.
- Dùng trang sức của Phong Hoa cũng là tượng trưng cho thân phận, địa vị

Đào Hoa Yêu Yêu cầm di động lên, màn hình là ảnh chụp Gió thu mưa phùn, cô cười nói:

- Chúng ta chỉ cần loan tin tức này ra là được rồi
- Tức là?

Trưởng phòng quan hệ xã hội xinh đẹp có chút tán thưởng nhìn Đào Hoa Yêu Yêu, ánh mắt có ý cười

- Tức là mặc kệ cái gì đồ lậu đồ nhái, ngày tuyên bố ra mắt cứ cử hành như bình thường mà thậm chí còn phải long trọng hơn, sau đó đẩy giá lên cao, số lượng càng ít đi
- Đẩy giá cao hơn?

Người phụ trách mảng tiêu thụ hơi do dự. Đồ trang sức trong các bộ sưu tập mang tính kinh điển của Phong Hoa vốn luôn có mức trên trời, nay còn đẩy giá cao hơn...

- Sợ cái gì, trên đời này bao nhiêu người nghèo, người giàu thì cũng chẳng hiếm

Đào Hoa Yêu Yêu hưng phấn cầm bút chỉ chỉ lên máy chiếu, vừa giải thích:

- Người sống trên đời ghét nhất bị coi thường, đặc biệt người càng có địa vị thì càng sĩ diện. Trong phim thỉnh thoảng có câu nói “không có tốt nhất, chỉ có đắt nhất”! Mọi người cho là mấy kẻ có tiền đều là nghệ sĩ? Bọn họ biết cái gì, chỉ là bọn họ muốn những thứ đắt giá, nổi tiếng để tô điểm cho bản thân thôi.

Cô nói rất sắc bén nhưng quá mức thẳng thắn, ngoài trưởng phòng kế hoạch từng có lần tiếp xúc với cô, quen với tính thẳng thắn của cô thì những người khác đều có chút xấu hổ, cười trừ

- Chúng ta tăng cao giá nhưng giảm số lượng ngược lại sẽ khiến người khác cảm thấy sản phẩm này mới là tốt.

Có đạo lý!

Trưởng phòng kinh doanh giơ ngón tay cái lên:

- Đúng là những suy nghĩ táo bạo, không giống người thường.

- Cũng không có gì, chỉ là người ngoài tỉnh táo mà người trong cuộc u mê thôi. Mọi người quá để ý vấn đề hàng nhái nên để tôi chiếm tiện nghi rồi

Đào Hoa Yêu Yêu cười cười:

- Huống chi cách này tôi cũng không cam đoan là nhất định sẽ thành công. Phải xem kết quả mới biết được.

Cuộc họp trở nên càng lúc càng thuận lợi, nhanh chóng đưa ra phương án mới.

Chương 21

Đào Hoa Yêu Yêu cầm chén cà phê lên, phát hiện rằng không, cô cầm chén đi vào phòng nước, đang định đổ gói cà phê pha sẵn vào chén thì một bàn tay thon dài như nghệ sĩ lạng lẽ cầm chén của cô lên.

Khoảnh khắc ngón tay tiếp xúc lẫn nhau, cả hai đều run lên.

Cô thầm nghĩ: cuối cùng anh vẫn đến đây

Trong gian phòng nhỏ hẹp, chỉ có tiếng nước chảy vào chén.

- Em đã biết cả rồi

Anh khẽ nói, vì bệnh chưa khỏi nên giọng vẫn khàn khàn.

- Vâng. Cô gật đầu, yên lặng, nín thở chờ đợi
- Em... thật ra không cần phải làm việc này...

Giọng nói của anh lạnh lùng trong không khí, tan vào mùi cà phê:

- Chuyện này vốn không liên quan đến em....

Đào Hoa Yêu Yêu tức giận cười lại, giành lấy cái chén, cắt đứt lời anh nói:

- Cút cho xa một chút, nếu không tôi đánh anh đấy

Cô hung tợn xông ra ngoài để lại một mình Sở Phi đứng đó, vẻ mặt lạnh lùng cô đơn.

Nguyễn Mạnh Đông thông thả đi vào, anh đứng ở ngoài cửa đã lâu, giờ đi vào nhẹ nhàng vỗ lưng Sở Phi.

Sở Phi quay đầu lại, nhìn thấy vẻ không đồng ý của Nguyễn Mạnh Đông, Nguyễn Mạnh Đông nghiêm túc nói:

- Tội gì phải thế

Sở Phi không nói gì, vẻ mặt bình tĩnh như đầm nước tĩnh lặng đến trăm năm.

Tội gì... Tội gì...

Anh bỗng nhiên muốn cười.

Chẳng biết từ bao giờ, ngay cả người lúc nào cũng trong trí nhớ, anh càng lúc càng phân định rõ, ai là Liễu Phi ai là Đào Hoa Yêu Yêu.

Anh vẫn chắc chắn mọi thứ, mà xem nhẹ sự tiến tới lặng lẽ của cô. Chẳng biết tự bao giờ, anh không tự chủ được mà luôn tìm kiếm bóng dáng cô, thậm chí có khi quên mất, vốn dĩ là vì đôi khi cô có nét giống Liễu Phi...

Phát hiện này khiến lòng anh lạnh toát

Sau đó, anh hàng đêm bắt đầu không thể ngủ, bởi vì mỗi lần nhắm mắt lại, anh sẽ lại thấy hình ảnh cô nghiêm trang kéo hành lý đứng trước mặt anh nói: “anh có muốn ở chung không?”, cô đáng thương kéo kéo ngón út của anh, dậm chân nói: “anh không theo đuổi em thì em phải theo đuổi anh chứ biết làm sao”; cô giờ thì gõ gõ vui vẻ hát trong phòng bếp “Hãy nghe lời mẹ, đừng để mẹ đau lòng, hãy mau lớn lên như thế mới có thể chăm sóc, bảo vệ mẹ. Mái tóc bạc đẹp đẽ, đâm chồi trong hạnh phúc...” Những điều ảm áp này xuất hiện trong giấc mơ, còn chưa kịp lưu luyến chỉ trong chốc lát đã bị nhuộm đầy máu tươi, chỉ còn lại khuôn mặt đau đớn của Liễu Phi.

Cô đứng rất xa, không hề giống những giấc mộng trong dĩ vãng sẽ ôn nhu cười với anh, dịu dàng cầm tay anh. Cô đứng rất xa, đau đớn hét lên, trong mắt là sự hận thù đến chảy máu, cô chỉ hỏi anh một câu:

- Sở Phi, sao anh làm em thất vọng?

Ngực đau đớn đến không thở được, Sở Phi đứng thẳng người, lạnh lùng nói:

- Liễu Phi đã chết

Cô chết vì anh, mà anh, khi cô ra đi lại không ở bên, không nói với cô...

Đó là chiếc gông vĩnh viễn trói anh lại, vĩnh viễn anh không thể chuộc lại lỗi lầm.

Sao anh có thể yêu thương người khác, nói với người khác...

Nguyễn Mạnh Đông nhìn thần sắc cô độc, xa xôi của bạn thân. Đêm Liễu Phi qua đời, Sở Phi ôm thân xác Liễu Phi dần lạnh băng, giống như tự ngăn cách chính bản thân mình. Anh không nhận được nói:

- Cậu nên nói với cô ấy...
- Nói cái gì? Nói mình coi cô ấy là Liễu Phi sao? Sở Phi lạnh lùng cười, đáy mắt lại lộ ra sự bi thương mà anh cũng không rõ.

Nguyễn Mạnh Đông hơi chấn động, chưa từng nghĩ Sở Phi lại nói thẳng ra như thế. Anh nhất thời không biết nên nói tiếp như thế nào, hồi lâu sau, đột nhiên nhớ ra lời Đào Hoa Yêu Yêu từng nói, như tìm được phao cứu mạng mà nói với Sở Phi:

- Yêu Yêu từng nói, ai cũng có quá khứ...
- Có một số chuyện trong quá khứ vĩnh viễn sẽ không thể quên

Sở Phi nhìn xa xôi, thần nhiên nói xong câu này rồi đi ra ngoài

Nguyễn Mạnh Đông nghe vậy, trong lòng giật mình, anh giữ chặt cánh tay Sở Phi:

- Sở Phi, Yêu Yêu là cô gái tốt

Sở Phi dậm bước, sau một hồi lâu mới khẽ đáp:

- Mình biết...

Chính là vì biết...

Anh đẩy cửa ra, tự đẩy mình vào vực sâu, ngẩng đầu đã thấy người con gái yếu điệu đó đang bung một tách cà phê.

Ngực đột nhiên đau đớn, anh lặng lẽ ngã xuống, cảnh tượng cuối cùng hiện lên trước mắt là ly cà phê đổ rơi xuống đất và cô vội vã chạy tới bên. Đừng đến gần anh! Anh định nói thế với cô nhưng mắt đã tối sầm lại.

Anh ngã vào lòng cô, cô nghe được anh cô đơn nói:

- Đừng đi, Yêu Yêu...

Trong văn phòng, Nguyễn Mạnh Đông chậm rãi kéo cửa chớp, ngoài cửa sổ là ánh trăng hiền hòa, anh quay đầu nhìn người đàn ông ngồi trước bàn công tác

- Lão Trần nói, giờ cô ấy đang ở phòng thị trường

- ...

Nguyễn Mạnh Đông khẽ thở dài:

- Cậu thực sự có thể nhận được sao

Ngày hôm qua ngất xỉu trước phòng uống nước rồi khi Sở Phi tỉnh lại, Đào Hoa Yêu Yêu đã rời khỏi Âu Hách. Nhưng sau khi biết tin này, anh chỉ bình tĩnh nói một tiếng

- Biết rồi

Sau đó trở về văn phòng làm việc đến bây giờ

-

Trong sự yên lặng, chỉ có tiếng trang giấy sột soạt và tiếng bút viết trên giấy

- Cậu cứ bỏ mặc chuyện như thế?

Nguyễn Mạnh Đông ngồi lên bàn làm việc.

- Cô ấy cũng không muốn gặp mình

Người đàn ông ngồi đó vẫn duy trì tư thế cũ, chỉ có ngón tay cầm bút trở nên trắng bệch.

- Nhưng cô ấy cũng không nói không cho cậu đi gặp cô ấy

- ... Cứ để thế này đi

Yên lặng một hồi, Sở Phi ngẩng đầu lẳng lẳng nhìn bạn thân:

- Sẽ tốt cho tất cả mọi người

Nguyễn Mạnh Đông thở dài:

- Cậu có biết lúc cậu té xỉu vẫn nắm chặt tay áo cô ấy?

Sở Phi yên lặng hồi lâu rồi thản nhiên nói:

- Thì tính sao?
- Thì tính sao?

Nguyễn Mạnh Đông có chút khó tin lặp lại lời nói của anh một lần, sau đó nhớ lại hôm qua, sau khi Sở Phi té xỉu, người con gái đó ngay lập tức chạy tới bên Sở Phi rồi lại bình tĩnh gạt bàn tay Sở Phi nắm chặt áo cô ra, còn cả lúc cô bình tĩnh đi qua văn phòng của Sở Phi, lúc đi vào thang máy vô cùng kiên quyết.

Anh còn nhớ, anh đã giữ chặt Đào Hoa Yêu Yêu ở trước thang máy:

- Anh ấy ở bên trong
- Tôi biết. Cô bình tĩnh đứng đó, không nhúc nhích
- Hôm qua lúc cô đi cô đã khóc
- Thì tính sao?

Sau đó, Nguyễn Mạnh Đông thở dài:

- Thôi đi, chuyện tình cảm, người ngoài chung quy cũng không thể nhúng tay

Nguyễn Mạnh Đông lại đưa một tập giấy chỉnh tề đến trước mặt Sở Phi:

- Đây là cô ấy nhờ mình đưa cho cậu

Hơi hơi nhú mày, Sở Phi tiếp nhận tập giấy đó, hơi khựng lại

Bìa A4 ghi rõ mấy chữ: “Kế hoạch phát triển Gió thu mưa phùn”

- Sở Phi, cuộc đời quá ngắn ngủi, hạnh phúc hay bất hạnh cũng chỉ trong một suy nghĩ mà thôi

Nguyễn Mạnh Đông nhẹ vỗ vỗ vai anh:

- Cậu nên hiểu rõ điều này

Sau đó, tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, rồi tiếng cửa đóng lại. Trong văn phòng thật yên tĩnh. Sở Phi chỉ chờ đợi mở bản kế hoạch đó ra, góc phải bìa có chữ ký của một cô gái nhưng chữ cứng cáp như đang tức giận. Cách hành văn nghiêm mật, sắc bén này dường như hoàn toàn bất đồng với tính cách bay bổng của cô. Một ý nghĩ đêm qua cô thức đêm làm nảy ra. Chỉ chưa đến một ngày cô đã làm ra bản kế hoạch hoàn thiện, chi tiết, toàn diện, ngay cả sự cố có thể xảy ra và cách đối phó tạm thời cũng đều đề cập đến. Sau khi thức đêm để họp, cô mất bao lâu để làm ra bản kế hoạch như thế, cho dù là người tài năng nhưng chỉ trong thời gian ngắn đã làm ra bản kế hoạch này thì quả đáng nể? Ngón tay thon dài mơn trớn lên dòng chữ trên giấy. Trong cơn hoảng hốt, anh dường như nhìn thấy dưới ánh đèn hờn ám, Đào Hoa Yêu Yêu đi chân trần thong thả bước trên thảm mềm, bàn tay linh hoạt của cô gõ máy tính lách tách, thỉnh thoảng cô ồm đầu hét to một tiếng: Mẹ ơi!

Ngón tay thon dài mơn trớn cái tên quen thuộc đó

Đào Hoa Yêu Yêu... Yêu Yêu... Yêu Yêu...

Chương 22 Không!!!

Sau đó, Đào Hoa Yêu Yêu không xuất hiện trước mặt Sở Phi nữa, cho dù cô toàn quyền phụ trách dự án Gió thu mưa phùn thì vẫn khéo léo tránh được anh, thậm chí cả điện thoại cũng không gặp

Ba ngày sau, Phong Hoa theo lệ tổ chức lễ tuyên truyền Gió thu mưa phùn, hơn nữa còn vô cùng long trọng, tất cả những khách mời đều là những người vô cùng quyền quý, thậm chí đến cả ngôi sao điện ảnh cũng không có tư cách vào.

Một tuần sau, sinh nhật Liễu Phi, bộ sưu tập kinh điển Gió thu mưa phùn chính thức đưa ra thị trường, treo giá trên trời, đồng thời Phong Hoa cũng tuyên bố bộ trang sức này chỉ đưa ra số lượng vô cùng hạn chế, là 6 bộ để kỉ niệm nhà thiết kế Liễu Phi qua đời tròn 6 năm

Ngày hôm đó, Gió thu mưa phùn được rất nhiều người tranh nhau mua.

Đó là trận chiến hoàn mỹ nhất

Nhưng ngày đó, buổi tối tĩnh mịch, trong đại sảnh khách sạn tổ chức buổi tiệc xa hoa để chúc mừng Gió thu mưa phùn thành công đưa ra thị trường. Sở Phi một mình đứng trên tầng cao nhất khách sạn.

Anh dựa vào sô pha, nhắm mắt lại, khuôn mặt lạnh lùng

Một giờ trước, Nguyễn Mạnh Đông đưa hai chiếc hoa tai hình chìa khóa cho anh, nhẹ nhàng nói với anh:

- Cô ấy đi rồi, máy bay đêm nay cất cánh, đến Châu Phi

Khi anh đưa chìa khóa nhà cho cô, một ngày sau, anh thấy chìa khóa trên tai cô, mỗi bên một cái, lủng lẳng bên vành tai xinh đẹp của cô. Lưu Khiêm Học đến kiểm tra sức khỏe cho anh nhìn thấy cười đến ngã lảo đảo. Cô lại chỉ thản nhiên nói:

- Tôi sợ làm mất thôi.

Lúc đó, cô lắc lắc đầu khiến hai chiếc vòng tai rung rinh phát ra ánh sáng chói mắt, giờ nó lẳng lẳng nằm trong tay anh, trong bóng tối phát ra ánh sáng lạnh lạnh

“Em đã biết hết rồi

Em chờ anh, chỉ ba năm thôi, qua ba năm em sẽ quên anh”

Trên tờ giấy nhớ là những nét chữ quen thuộc và mùi hương dành dành quấn quanh, giống như cô đang ở bên cạnh anh vậy

Nhưng cô đã không còn ở bên cạnh anh

Yêu Yêu...

Sở Phi dùng sức nắm chặt chiếc chìa khóa trong tay, đau thấu tim gan...

- Sở Phi!

Những tiếng bước chân dồn dập truyền đến, cửa phòng bất thành linh bị đẩy ra, Nguyễn Mạnh Đông cầm điện thoại chạy vào. Vẻ mặt lo lắng:

- Yêu Yêu xảy ra chuyện

Không!!!

- Aaaaaa!!!Đau đau đau đau đau...

Tiếng gào như giết heo truyền ra từ phòng cấp cứu, truyền qua hành lang bệnh viện giữa đêm khuya đi thật xa.

- Đáng đời! Ai bảo không cẩn thận, làm vật cho người ta đâm?!

Bàng Hải Âm lạnh lùng trợn mắt mắng cô gái đang nằm trên giường bệnh

- Này! Cậu có tí lương tâm nào không thế

Đào Hoa Yêu Yêu nhe răng trợn mắt lườm cô bạn thân. Cô cũng không ngờ đến lại đột nhiên bị đụng xe

- Lương tâm? À, cho chó ăn rồi. Bàng Hải Âm nhún nhún vai.
- Bác sĩ, tiêm thuốc độc chết cô ấy đi
- Anh ấy là bạn trai mình

Bàng Hải Âm dương dương tự đắc khoác vai bác sĩ Sven vẫn đang nhin cười mà băng bó cho Đào Hoa Yêu Yêu.

- Hứ...

Đào Hoa Yêu Yêu bĩu môi, chờ bác sĩ Sven kiêm bạn trai của Bàng Hải Âm băng bó vết thương cuối cùng trên tay cho cô

Cô chậm rãi ngồi xuống, xương cốt cả người như vỡ vụn, không nhin được khẽ mắng:

- Mẹ nó, giờ con người càng ngày càng không có tí ý thức cộng đồng nào, đụng vào người ta rồi bỏ chạy, rửa cho nó là con trai thì cả đời bắt lực, con gái thì ế không lấy được chồng
- Nếu chẳng phải cậu vội chạy đến Châu Phi thì đã không bị đụng xe. Bàng Hải Âm lạnh lạnh nhìn cô.

Tay xoa mông hơi dừng lại, Đào Hoa Yêu Yêu không nói gì, chỉ từ tốn xuống giường, nhìn đồng hồ rồi vỗ vai Sven:

- Anh chàng đẹp trai, có thể đưa em đến sân bay không?
- Đến sân bay? Sven kinh ngạc.

- Có vấn đề gì sao?

Đào Hoa Yêu Yêu nháy mắt mấy cái:

- Hôm nay em đi hơi sớm, còn ba tiếng nữa máy bay mới bay, lái xe đến sân bay cũng chỉ mất một tiếng thôi

Bàng Hải Âm nhú mày nhìn cái chân như bánh chưng của Đào Hoa Yêu Yêu:

- Đã thế này rồi còn định đi?

Đào Hoa Yêu Yêu thoáng yên lặng:

- Mình đi

Bàng Hải Âm và Sven nhìn nhau, Sven gật gật đầu nhìn đồng hồ trên tường, cời áo blu:

- Anh cũng được nghỉ rồi, anh gọi điện thoại cho bác sĩ trực ban đến, anh đưa hai em đến sân bay

Nói xong anh gọi điện thoại, dọn đồ đơn giản mấy câu rồi ra khỏi phòng cấp cứu

Không lâu sau, Sven chạy xe đến cổng bệnh viện, Bàng Hải Âm đỡ Đào Hoa Yêu Yêu khập khiễng tới ngồi vào xe. Rất nhanh, chiếc xe Volvo màu đen hòa vào trong màn đêm

Đến sân bay, gửi hành lý rồi, Bàng Hải Âm nhìn Đào Hoa Yêu Yêu đang đợi máy bay, hồi lâu sau, cô dường như không để ý hỏi:

- Đáng giá sao?

Đào Hoa Yêu Yêu run lên rồi lắc đầu, cười:

- Mình không biết.

Bàng Hải Âm yên lặng, hồi lâu sau vỗ vỗ vai cô:

- Hồi hận thì gọi về, mình giúp cậu tìm người xử Sở Phi, muốn tay hay chân tùy cậu chọn.

Đào Hoa Yêu Yêu còn chưa nói thì Sven vốn luôn yên lặng vỗ vỗ đầu cô:

- Đừng làm việc phạm pháp

Bàng Hải Âm lè lưỡi

Đào Hoa Yêu Yêu nhìn Sven vuốt vuốt mái tóc xoăn của Bàng Hải Âm, Bàng Hải Âm lăm bằm đánh hanh lườm Sven một cái nhưng không tự chủ lại ngồi gần bên Sven hơn. Cô theo bản năng quay đầu đi, trong lòng lại hiện lên một bóng dáng lạnh lùng mà cô đơn. Ba năm...

Cô lắc lắc đầu, mỉm cười nhìn Bàng Hải Âm và Sven:

- Được rồi, đừng có mà ân ân ái ái trước mặt người thất tình, cẩn thận mình để bụng rồi tạt axit hai người đó.
- Mau biến đi, đi sớm về sớm

Bàng Hải Âm hung hăng mắng nhưng mắt đỏ bừng. Đào Hoa Yêu Yêu làm mặt quỷ nhưng cũng chẳng thành công. Quay đầu lại, nhân viên hải quan gần trong gang tấc, khoanh khắc đưa hộ chiếu qua, cô quay đầu, đêm khuya, đại sảnh rất ít người nhưng không tìm thấy anh...

- Tiểu thư?

Nhân viên hải quan kiểm tra hộ chiếu rồi đưa trả cô hồi lâu mà cô không nhận thì khẽ gọi. Đào Hoa Yêu Yêu cầm lấy hộ chiếu, thở sâu, ngẩng đầu ưỡn ngực, tươi cười thật rực rỡ với nhân viên hải quan rồi hùng dũng đi qua cửa kính...

Chương 23 Ba năm...

- Cậu không ra sao?
- Thế là đủ rồi

Sở Phi đứng từ xa nhìn ba người ở cửa xuất cảnh, lặng lẽ nhìn chăm chú bóng dáng yêu kiều đó

- Ít nhất cậu nên nói rõ ràng với cô ấy. Nguyễn Mạnh Đông không đồng ý nhìn anh.
- Nói sở dĩ cô ấy bị đâm là vì mình sao? Sở Phi hỏi lại anh.

Nguyễn Mạnh Đông ngẩn ra, nhìn nụ cười trào phúng của Sở Phi nhất thời không biết nên nói gì mới tốt. Hồi lâu sau mới nhẹ nhàng vỗ vỗ vai anh:

- Đây không phải lỗi của cậu
- Cũng là vì mình mà có

Mặt Sở Phi vẫn không chút thay đổi, anh nhìn bóng Đào Hoa Yêu Yêu đeo balo, khoảng cách thực sự quá xa, anh không thấy rõ nét mặt cô, không nghe được cô nói gì, chỉ thấy được trên trán cô băng bó trắng xóa đến chói mắt.

Hơn 2 tiếng trước, đứng ngoài cửa phòng cấp cứu bệnh viện, anh nhìn sắc mặt trắng bệch của cô, cô nằm trên giường không nhúc nhích, bên người cô là đám bác sĩ bận rộn tay đầy máu tươi. Giống như một đêm nhiều năm về trước, Liễu Phi yên lặng nằm trong lòng anh rồi mãi mãi không nhúc nhích. Bên tai, là tiếng người tự nhận là cha của Liễu Phi, ông ta cười lạnh hỏi anh có muốn lại nhìn thấy một Liễu Phi khác không...

Dường như lúc này mới hiểu, so với mọi thứ cô còn quan trọng hơn.

Trên bảng điện tử, máy bay bay đến Cairo đã chuẩn bị cất cánh.

Anh nhìn Đào Hoa Yêu Yêu ôm Bàn Hải Âm sau đó đi về cửa xuất cảnh, sau đó đột nhiên quay đầu nhìn xa xôi. Anh không thấy được khuôn mặt cô. Hai tay buông thõng nắm chặt lại, Sở Phi đứng thẳng tắp, mặc cho tim đau đớn như cắt, anh không thể động đây, ít nhất bây giờ anh không thể động đây...

Nhìn cảnh cửa thủy tinh phía sau Đào Hoa Yêu Yêu dần đóng lại, Nguyễn Mạnh Đông thở dài:

- Sở Phi, cậu đã bỏ lỡ 1 Liễu Phi, cậu cho là trên đời này có mấy Đào Hoa Yêu Yêu?

Cách lớp thủy tinh, Sở Phi nhìn bóng dáng bé nhỏ đang khập khiễng bước đi một cách hùng dũng kia dần khuất trong đám người, đi càng lúc càng xa, không thể nhìn thấy nữa

- Mình đã hại Liễu Phi, sao còn phải hại cả Đào Hoa Yêu Yêu?

Anh chậm rãi xoay người, đi về chỗ ngắm cảnh sân bay, lẳng lẳng nhìn chiếc máy bay duy nhất bay đến Ai Cập đang chậm rãi trượt trên đường băng, cất cánh rồi hòa vào bầu trời đen đến khi những bóng đèn bên cánh máy bay cũng biến mất.

Sau đó, anh biến mất suốt một ngày, không ai biết anh đi nơi nào, sáng hôm sau vẫn không liên lạc được với anh. Nguyễn Mạnh Đông và Lưu Khiêm Học

chuẩn bị báo cảnh sát thì thư ký chạy vội vào, hồn hển nói với Nguyễn Mạnh Đông:

- Sở tổng, anh ấy, anh ấy... đã về.

Khi Nguyễn Mạnh Đông và Lưu Khiêm Học nghe tin chạy tới văn phòng anh, thấy anh mạnh khỏe đứng bên cửa sổ, tuy trông tiêu tụy nhưng tinh thần rất tốt đang nhìn xa xa ngoài cửa sổ. Lưu Khiêm Học vốn không giỏi nhẫn nại đang muốn bốc hỏa thì anh đã xoay người, ánh mắt bình tĩnh khiến cả hai người thấy bất an, thân nhiên nói:

- Trong một tháng, tôi không muốn nhìn thấy cái tên Liễu thị.

Chương 24 Khó có thể kháng cự 1

Bốn năm sau tập đoàn quốc tế Âu Hách

Lưu Khiêm Học ra khỏi thang máy đã thấy Trần thư ký chạy tới đón

- Anh ấy thế nào rồi?

Trần thư ký thấp giọng nói:

- Sở tổng đang nghỉ trong văn phòng, uống thuốc rồi đã ngủ
- Gần đây anh ấy có hay đau đầu không?
- Gần đây Sở tổng thường bảo tôi đi mua thuốc đau đầu cho anh ấy

Lưu Khiêm Học gật gật đầu, trước khi mở cửa thì thấp giọng hỏi:

- Công việc xử lý tốt chứ?
- Đã xử lý xong công việc hai ngày tới, hai này nữa Lưu tổng từ New York về có thể tiếp nhận công việc. Nhưng 8h tối nay có một triển lãm châu báu, đây là buổi triển lãm cuối của bộ sưu tập trang sức “Phong hoa tuyết đại” cần Sở tổng tham dự

Lưu Khiêm Học nhíu mày:

- Không phải đã nói với cô là hủy hết mọi lịch trình sao

Trần thư ký cúi đầu:

- Chỉ có duy nhất hạng mục này Sở tổng kiên trì muốn đích thân đến
- Cậu cũng biết tính tình tiểu tử kia, đừng làm khó dễ Trần thư ký. Nguyễn Mạnh Đông cầm tập văn kiện đi tới.

Lưu Khiêm Học tức giận lườm anh một cái, lửa giận khó phát tác:

- Trần thư ký không quản được thì cũng thôi thế còn cậu? Để cậu ở đây dưỡng già à?
- Mình?

Nguyễn Mạnh Đông nhún nhún vai, giơ tập văn kiện trong tay lên, mặt không biến sắc:

- Mình phụ trách làm việc, cậu phụ trách sức khỏe? Không phải lúc trước chúng ta đã phân công rồi sao?

Lưu Khiêm Học lảm bảm chửi thề một câu, còn chưa kịp nói gì thì cửa mở, Sở Phi đi ra. Nhìn thấy anh, Sở Phi nhú mày:

- Cậu tới làm gì?

Lưu Khiêm Học tức giận lườm Sở Phi:

- Đến xem cậu chết chưa

Sở Phi ngạc nhiên nhìn anh một cái như không hiểu vì sao anh tức:

- Giờ cậu thấy rồi đấy, tớ khỏe lắm. Trần thư ký, đưa cái này cho phòng kế hoạch, bảo bọn họ trong một tuần đưa cho tôi phương án tiêu thụ

Anh đưa văn kiện trong tay cho thư ký rồi tiện thể nhờ thư ký mua một hộp thuốc giảm đau về

Lưu Khiêm Học nghe vậy nhú mày:

- Gần đây cậu uống nhiều thuốc giảm đau quá rồi

Sở Phi thản nhiên nói:

- Đau nửa đầu, bệnh cũ, cậu cũng biết còn gì

- Nhưng nghe thư ký nói gần đây cậu hay bị đau, còn té xỉu ở văn phòng. Lưu Khiêm Học nghiêm túc nói: mấy lần này kiểm tra tim kết quả cũng không tốt, có dấu hiệu suy yếu, lúc nào đến bệnh viện làm kiểm tra thì hơn

Mấy năm nay, tim Sở Phi rõ ràng càng ngày càng yếu nhưng cái nhất chính là chủ nhân của trái tim này lại chẳng thèm để ý đến nó nhất.

- Lúc nào rảnh rồi nói

Sở Phi thản nhiên đáp lời rồi cùng Lưu Khiêm Học và Nguyễn Mạnh Đông quay vào văn phòng. Sở Phi ngồi vào ghế da nói:

- Gần đây cậu có vẻ nhàn rồi nhỉ, không có việc gì thì chạy đến chỗ mình.

Lưu Khiêm Học tức sôi máu:

- Cậu nghĩ mình làm thế vì ai? Cậu nhìn cậu bây giờ đi

Anh chỉ vào khuôn mặt tái nhợt và hai má hóp lại của Sở Phi:

- Người không biết còn tưởng cậu là bộ xương khô di động
- Gần đây hơi bận. Sở Phi che miệng cúi đầu ho, không chút để ý nói.
- Bốn năm nay cậu đều bận. Lưu Khiêm Học bình thản nói tiếp: - Nhất là sau khi đóa hoa đào kia xuất ngoại.

Tay Sở Phi cầm bút hơi khựng lại, thản nhiên lườm anh một cái:

- Gần đây cậu hình như nhàn quá thể đáng?

Lưu Khiêm Học giờ tay:

- Mình cầm
- Sở Phi

Nguyễn Mạnh Đông không đồng ý giằng lấy chiếc bút trong tay Sở Phi:

- Cậu đang trốn tránh cái gì thế? Bốn năm trước mình thấy Đào Hoa Yêu Yêu xuất hiện, nghĩ cậu có thể bắt đầu lại một lần nữa nhưng cậu lại để cô ấy bỏ đi. Cho dù cậu sợ cô ấy sẽ bị tổn thương vì cậu nhưng giờ Liễu thì đã bị thôn tính, vì sao cậu không đi tìm cô ấy? Cô ấy đã nói sẽ chờ cậu còn gì?

Nhưng cũng như 4 năm qua, mỗi lần bọn họ nói đến vấn đề này với anh, Sở Phi trả lời bọn họ chỉ là sự im lặng đến nỗi bọn họ không thể hỏi tiếp.

Hai người nhìn nhau, Nguyễn Mạnh Đông bất đắc dĩ lắc đầu.

- Thôi đi, hỏi nữa mình tức chết mất! Lưu Khiêm Học táo bạo khoát tay: Tự sinh tự diệt, tự sinh tự diệt!

Sở Phi ngẩng đầu, thản nhiên gọn môi, đôi mắt đen láy nhìn Lưu Khiêm Học:

- Tôi rồi không?
- Làm gì? Về mặt Lưu Khiêm Học chẳng hề hòa nhã

Sở Phi đổi tư thế ngồi:

- Buổi triển lãm bộ sưu tập của Phong Hoa mình phải có mặt, nếu không bận thì đi cùng mình đi

Lưu Khiêm Học ở bên trào phúng nhìn anh:

- Mình có thể không đi sao? Lần này cũng chẳng có ai ở bên cạnh cậu đến khi mình đến mới đi

Anh ám chỉ đến lần Đào Hoa Yêu Yêu đứng trước cửa nhà Sở Phi đến khi anh đến mới rời đi.

Sở Phi chỉ tựa đầu vào ghế da, nhắm mắt lại:

- Vậy phiền cậu ra ngoài nói với thư kí một tiếng, chuẩn bị xe đi. Mạnh Đông, buổi họp báo cáo tình hình thị trường phiền cậu rồi

Sự đau đớn quen thuộc từ thái dương truyền tới tận óc khiến dạ dày cũng co thắt lại. Gần đây tinh thần anh luôn mệt mỏi, thường khó thở, cơn đau đầu cũng càng lúc càng nghiêm trọng, cảm giác luôn buồn nôn. mấy tháng này thậm chí còn luôn cảm thấy buồn bực, phiền lòng, lực bất tòng tâm, đều là nhờ Nguyễn Mạnh Đông chống đỡ.

- Cái gì mà phiền hay không, đều là anh em

Nguyễn Mạnh Đông đón lấy tập văn kiện trong tay Sở Phi, lo lắng nhìn sắc mặt tiêu tụy của Sở Phi:

- Cậu có khỏe không?
- Mình có thể có chuyện gì, bệnh cũ mà thôi. Anh giương mắt, thản nhiên cười.

Biết tính anh luôn không nhận yếu, Nguyễn Mạnh Đông cũng chỉ đành đẩy Lưu Khiêm Học:

- Cậu để ý đến nó nhé.
- Biết rồi.

Lưu Khiêm Học hậm hực:

- Sớm bảo nó đi kiểm tra thì nó làm như mất mạng vậy. Cả ngày lúc nào cũng Âu Hách với Phong Nhã, sớm muộn ngày nào đó bị mấy công ty này làm cho mệt chết thì xem nó định làm gì.

Chờ hai người rời khỏi văn phòng, Sở Phi buông đi vô bọc cứng rắn. Anh dựa vào ghế da, sự đau đớn từ tim lan khắp toàn thân như mãi mãi không thể thoát khỏi khiến anh nhăn mặt. May mà vừa rời Lưu Khiêm Học đang nổi nóng nên chỉ đi đi lại lại mà không để ý đến sự khác thường của anh. Anh chậm rãi nhắm mắt lại, như muốn cố gắng thả lỏng bản thân, gian nan vượt qua nỗi đau đớn này. Gần đây, thỉnh thoảng ngực sẽ đau nhói lên, càng lúc càng thường xuyên, có đôi khi một đêm mấy lần khiến anh phải ngồi mà ngủ.

Anh chớp mắt, trước mắt dần hiện lên bóng dáng người con gái ngẩng cao đòi rời đi. Bốn năm... đã bốn năm rồi... đã lâu như vậy sao...

Cơn đau lại kéo đến dồn dập như những đợt sóng, dường như muốn bóp nát tim anh, ngay cả thở cũng khó khăn. Sở Phi cười chua xót, đã bốn năm rồi...

Chương 25 Khó có thể kháng cự 2

Bốn năm trước Đào Hoa Yêu Yêu kéo hành lý ra sân bay, cô tự mình xin ra ngoài mở rộng thị trường nước ngoài. Suốt bốn năm, cô lăn lộn ở Úc, Pháp, Anh... còn đến Châu Phi, thuận lợi mở ra cả thị trường Châu Úc, cũng tìm được đối tác ở các nước, kí được mấy hợp đồng lớn. Đầu năm nay cô chính thức trở thành cổ đông của Thỏa trí sáng tạo.

Hôm qua, qua mấy lần đàm phán, cô thuận lợi kí được một hợp đồng với công ty du lịch ở Nam Phi, hạng mục thành công thì thu được lợi nhuận đáng kể. Sau

khi kết thúc đàm phán, Mike cao hứng gọi điện thoại quốc tế nói cho phép cô nghỉ nửa tháng.

Nhưng hôm nay, cô vừa xuống máy bay đã bị Bàng Hải Âm đưa tới khách sạn năm sao cao cấp.

- Mike, anh có biết tôi vừa từ đâu về không? Châu Phi! Anh có biết trước khi lên máy bay đã mấy tiếng tôi không ngủ không? 32 tiếng

Xuống xe, vừa thấy Mike đứng chờ trước cửa khách sạn, Đào Hoa Yêu Yêu đã chỉ vào chiếc kính râm không che được mắt gấu trúc của mình mà nói.

- Mike, có thể giải thích cho tôi không? Giờ thế nào tôi cũng là bà chủ rồi nhưng sao còn vất vả hơn cả trâu thế?

Mike cũng khô sở nói:

- Yêu Yêu, thật sự rất đáng tiếc, tôi cũng không muốn làm phiền cô thế này nhưng giờ đến đường cùng rồi, ngoài cô ra tôi thật sự không có cách gì
- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh, Đào Hoa Yêu Yêu cũng đành nhẫn

- Là thế này, tối nay có lễ hội triển lãm trang sức, nhưng giữa trưa, nhân viên công ty bị ngộ độc tập thể. Mike đau đầu nói.

Đào Hoa Yêu Yêu vừa nghe, liền phản xạ có điều kiện hỏi:

- Người giờ thế nào? Triển lãm thì sao? Có người ở đó không?

Hỏi rồi cô mới muốn tự vả miệng mình. Hỏi một câu là được rồi cần gì hỏi hai câu sau.

Quả nhiên, mắt Mike sáng bừng nhìn cô. Bàng Hải Âm vừa vặn đỗ xe xong, giải thích với cô:

- Mọi người đã được đưa đến bệnh viện, bác sĩ kiểm tra nói chỉ là ngộ độc thực phẩm bình thường nhưng cần nằm viện quan sát. Đồng thời kiểm tra thêm
- Cho nên... Mike trình trọng nắm nắm bả vai Đào Hoa Yêu Yêu: -Yêu Yêu, phải nhờ vào cô rồi.

Đào Hoa Yêu Yêu đau đầu nhìn Mike:

- Nhưng giờ tôi còn không biết tình hình thế nào

Mike thấy Đào Hoa Yêu Yêu có dấu hiệu xuôi xuôi thì vội nói:

- Tiểu Lê đã an bài mọi chuyện tốt lắm rồi, cô chỉ cần làm theo kế hoạch là được
- Tiểu Lê?

Đào Hoa Yêu Yêu tai thính nghe được cái tên này thì hỏi lại:

- Anh nói lại xem, là hoạt động gì?
- Triển lãm cuối cùng của bộ sưu tập Phong Hoa tuyệt đại của tập đoàn Âu Hách.

Mike vội nói, căn bản không nhìn thấy Bànng Hải Âm đang ra dấu.

Đào Hoa Yêu Yêu giận tái mặt, vừa định mở miệng thì di động vang lên. Đầu bên kia là giọng nói yếu ớt mà lo lắng của Tiểu Lê:

- Chị Yêu Yêu, xin chị giúp em...
- Mình nói cho cậu, hôm nay sau khi kết thúc buổi tiệc, cậu lập tức đến bệnh viện kiểm tra toàn diện cho mình, sau đó ở lại đó nghỉ nửa tháng.

Lưu Khiêm Học và Sở Phi cùng nhau đi vào khách sạn, luôn miệng căn nhắc như bà vợ già.

Sở Phi lạnh lùng nói:

- Cậu nói suốt đường đi không biết mệt à?
- Đương nhiên mệt. Rốt cuộc cậu có đến bệnh viện không! Lưu Khiêm Học trợn mắt nhìn.
- Mình không nói không đi.

Sở Phi nhú mày, Lưu Khiêm Học rất ngạc nhiên:

- Nhưng dù sao cũng phải cho mình...

Sở Phi bỗng dừng hơi khựng lại, đôi mắt sắc bén nheo lại nhìn về phía chỗ rẽ ở đại sảnh. Nơi đó, có một dáng người đi vào phòng cửa gỗ trạm trổ

Váy dài màu xanh, giày vải đế bằng, tay áo xắn cao không chút hợp với không khí nhã nhặn của khách sạn mà lại thân nhiên vô cùng – Đào Hoa Yêu Yêu

Trước khi kịp phản ứng lại, anh vội chạy đi, đuổi theo bóng người yếu điệu đó. Lưu Khiêm Học đằng sau cũng vội đuổi theo

- Sở Phi, nổi cơn điên gì thế? Đứng lại cho mình, không được chạy

- Đào tiểu thư, thực đơn tiệc tối cần tiến hành xác định lần cuối, mời nhanh đến phòng bếp...
- Hải Âm, giúp mình đến phòng bếp kiểm tra thực đơn, đừng quên kiểm tra kĩ nhưng thứ gì có thể khiến khách dị ứng thì lập tức thay thế
- Yêu Yêu, Tiểu Lê gọi điện nói muốn cậu đừng quên nhắc người khách sạn dẫn khách quý vào bàn theo thứ tự...
- Tiểu Lâm, lập tức đi xác định thứ tự ngồi của khách theo danh sách với quản lý, lúc trở về nhớ mang theo bảng tên của khách quý đến
- Đào tiểu thư, dây dẫn đã chuẩn bị rồi nhưng đèn Led còn chưa đến, làm sao bây giờ...
- Gọi đến số 6xxxxxxx, nói tôi là Đào Hoa Yêu Yêu, bảo bọn họ trước 4 giờ phải đưa đèn đến nếu không tôi đến san bằng công ty của bọn họ

- Yêu Yêu...

Đúng là cô ấy!

Sở Phi đi đến cửa hội trường, nhìn đại sảnh đang náo loạn, nhân viên làm việc tới lui bận rộn, nhất là Đào Hoa Yêu Yêu. Cô đang chống lưng gọi điện thoại, thỉnh thoảng còn phải ứng phó với mấy người đến hỏi việc, thoạt nhìn công việc quần người nhưng giọng nói vẫn bưng bưng.

Suốt bốn năm, cuối cùng cô đã trở về. Thoạt nhìn gầy đi một chút nhưng tinh thần tràn trề. Sở Phi nhìn Đào Hoa Yêu Yêu đột nhiên quát lên qua điện thoại:

- Tiểu Lê, em đến làm gì?! Lúc tức cút về bệnh viện cho chị, bằng không chị phôi em làm cá khô.

Cô vẫn như thế, lúc mắng người thì mười phần sức lực khiến người ta phì cười.

Sở Phi chớp mắt, may mà cô thoát nhìn cũng không tệ lắm...

- Đào Hoa Yêu Yêu?!

Lưu Khiêm Học từ đằng sau tới cũng thấy được người con gái đang chạy loạn như con thoi kia. Anh đẩy Sở Phi:

- Đây, đó hình hình như là Đào Hoa Yêu Yêu.
- Ừ! Sở Phi thản nhiên lên tiếng.

Lưu Khiêm Học quay đầu nhìn bộ dáng không yên lòng của bạn thân, giật mình, bỗng nhiên khẽ nói:

- Không phải là cậu đặc biệt đến đây chứ?

Sở Phi chỉ xoay người, nói ngắn gọn:

- Đi thôi

Sau đó bỏ đi.

Lưu Khiêm Học nhìn cô gái chạy tới chạy lui, quay đầu nhìn bóng dáng gầy yếu của Sở Phi, hơi trầm ngâm rồi lặng lẽ theo sau.

Chương 26 Khó có thể kháng cự 3

Hơn 6h, khai mạc triển lãm trang sức thuận lợi tiến hành. Thịnh Đường Dạ Yến rất đẹp. Bàn Hải Âm đưa cho cô một chai nước khoáng:

- Thấy thế nào?
- Tiểu Lê sáng tạo lắm, hơn nữa Thịnh Đường Dạ Yến này bối cảnh và âm nhạc đều rất hài hòa, rất đẹp. Đào Hoa Yêu Yêu khen không dứt miệng.

Bàn Hải Âm lườm cô:

- Tiểu thư, mình đang nói là trang sức. Mike nói cảm ơn cậu cứu nguy nên cho cậu chọn, anh ấy trả tiền

Đào Hoa Yêu Yêu lườm lại:

- Còn cần chọn sao? Đương nhiên là cái nặng nhất
- Vì sao?

Bàng Hải Âm cố nhin cười hỏi, sau đó đồng thanh hét toáng lên cùng Đào Hoa Yêu Yêu:

- Đúc thành vàng thỏi, đổi lấy tiền

Vừa dứt lời hai cô nàng không nhin được phì cười. Bàng Hải Âm cười nhạo cô:

- Đào Hoa Yêu Yêu, đúng là bá phúc cậu, rốt cuộc cậu có hiểu tí gì về nghệ thuật trang sức không
- Đương nhiên mình không biết gì hết.

Đào Hoa Yêu Yêu đồng dặc đáp, sau đó day day thái dương rên rì:

- Trời ạ, mình nhớ cái giường của mình quá
- Mệt rồi? Bàng Hải Âm quan tâm hỏi.

Đào Hoa Yêu Yêu làm mặt quỷ:

- Có tin bây giờ mình nằm xuống là ngủ luôn không?

Bàng Hải Âm gật gật đầu:

- Tin

Cô gái này lúc mệt mỏi, đứng trên xe bus cũng có thể ngủ đến rớt nước miếng.

- Đúng rồi, Tiểu Lê thế nào?
- Vừa rồi đã gọi điện báo lại, đã ngừng đi tả, chỉ có chút mệt, đang truyền gluco
- Vậy là tốt rồi. Đào Hoa Yêu Yêu gật gật đầu.

Hai người vừa nói chuyện với nhau, vừa để ý bên ngoài. Sau đó, một nhân viên gọi điện thoại báo cho Đào Hoa Yêu Yêu rằng có một ngọn đèn có chút khác lạ

Bàng Hải Âm nhìn Đào Hoa Yêu Yêu vừa nghe điện thoại vừa bảo người giăng đèn điều chỉnh cho đèn cao hơn một chút. Chờ Đào Hoa Yêu Yêu cúp máy, cô từ sau sân khấu nhìn xuống dưới khu vực khách ngồi mờ mờ, dường như không để ý nói:

- Anh ấy ở dưới

Đào Hoa Yêu Yêu giật mình, gật gật đầu:

- Mình gặp rồi

Bàng Hải Âm kinh ngạc:

- Cậu gặp rồi

Đào Hoa Yêu Yêu nhẹ nhàng băng quơ nói:

- Vừa nãy thôi, khoảng mấy giờ trước

Bàng Hải Âm hơi sửng sốt:

- Lúc đấy cậu đang làm gì?

Đào Hoa Yêu Yêu nghĩ nghĩ rồi nghiêm trang đáp:

- Lúc ấy mình đang mắng Tiểu Lê khi cô ấy định đến đây, nói nếu cô ấy dám đến đây mình đem phơi cô ấy thành cá khô.

Bàng Hải Âm hồi lâu không nói gì, chỉ nhìn sâu Đào Hoa Yêu Yêu. Khuôn mặt cô vì thiếu ngủ trầm trọng và có vẻ thảm hại nhưng bình tĩnh không một gợn sóng.

- Yêu Yêu

Bàng Hải Âm nhẹ nhàng khoác vai cô, khẽ thở dài:

- Lúc trước mình thật sự không nên khuyên cậu dừng cảm theo đuổi

Đào Hoa Yêu Yêu cười nhạo:

- Đuổi không kịp một người đàn ông thì cũng chẳng phải là chuyện gì ghê gớm

Bàng Hải Âm nghĩ nghĩ:

- Cũng đúng, cùng lắm thì chúng mình yêu nhau

Đào Hoa Yêu Yêu buồn bã ỉu xiu nhìn Bàng Hải Âm một cái:

- Đã bốn năm rồi, đôi lời kịch đi được không? Chẳng có tí sáng tạo nào cả? Khó trách cậu chỉ làm được ở phòng nhân sự.

(Mk: lại thiếu, đoạn này chắc là Sở Phi với Lưu Khiêm Học đến sau hậu trường gặp Đào Hoa Yêu Yêu nói chuyện gì đấy)

- Vậy mời Sở tiên sinh và Lưu tiên sinh đến chỗ nên đến đi.

Đào Hoa Yêu Yêu không chút khách khí cắt lời:

- Hậu trường cũng không phải chỗ các anh nên đến.

Nói xong, Đào Hoa Yêu Yêu quay đầu bước đi.

- Đợi chút!
- Cần thận!

Đồng ——

Tiếng va chạm rất lớn cùng với tiếng kêu của Lưu Khiêm Học và Sở Phi cùng phát ra một lúc.

Trong nháy mắt, Đào Hoa Yêu Yêu cảm giác đầu ong lên một chút, trở thành trống rỗng, sau đó, càng lúc càng nhẹ...

Khi Đào Hoa Yêu Yêu đi ra, Lưu Khiêm Học và Sở Phi lập tức cảnh báo nhưng đáng tiếc là vẫn chậm. Bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn cô hung hăng đập đầu vào cây cột, tiếng va chạm phát ra khiến Lưu Khiêm Học co rúm người lại

Sở Phi tiến lên hỏi:

- Em thế nào?

Đào Hoa Yêu Yêu vẫn đứng thẳng tắp ở đó. Nghe Sở Phi nói, cô chớp mắt mắng một câu:

- Trúng thôi, cút cho xa ra

Sau đó người lung lay lung lay rồi ngã thẳng vào lòng Sở Phi

Đào Hoa Yêu Yêu ngất đi khiến hậu trường xôn xao. Rất nhanh, Bàn Hải Âm nhận được tin vội chạy tới, vừa vận nhìn thấy Sở Phi ôm Đào Hoa Yêu Yêu đi ra, cô chạy tới nói:

- Máy người làm gì cô ấy?
- Bình tĩnh một chút, mỹ nữ, bình tĩnh một chút.

Trước khi Bàn Hải Âm định đánh Sở Phi thì Lưu Khiêm Học vội ngăn cô lại, còn giơ ngón tay lên môi ý bảo yên lặng:

- Suyt. Cô ấy đang ngủ
- Đang ngủ? Bàn Hải Âm kinh ngạc
- Đúng thế. Lưu Khiêm Học gật gật đầu.

Phía sau anh, Sở Phi thản nhiên nói:

- Tôi đưa cô ấy đến phòng nghỉ ở cạnh sân khấu, để cho cô ấy nghỉ ngơi một chút.

Nói xong, vòng qua bọn họ mà đi

- Khoan đã

Bàn Hải Âm ngăn Sở Phi lại, bình tĩnh nói:

- Sở tiên sinh, xin lỗi, tôi chỉ sợ không thể để các anh mang Yêu Yêu đi. Yêu Yêu chưa bao giờ ngủ khi đang làm việc, nhất là lúc công việc đang mấu chốt

Cô nhìn Đào Hoa Yêu Yêu trong lòng Sở Phi, ánh mắt sắc bén nhìn Sở Phi:

- Huống chi, Sở tiên sinh, tôi không thể tiếp thu chuyện Yêu Yêu sẽ an phận để anh ôm cô ấy đi. Xin lỗi, các anh phải cho tôi lời giải thích hợp lý.

- Tiểu cô nãi nãi tôi xin cô đấy, cô ấy đúng là đang ngủ

Lưu Khiêm Học van nài:

- Ít nhất trước tiên cô cũng nên để anh ấy tìm cái phòng để đặt Yêu Yêu xuống được không? Sở Phi nhất định phải ôm cô ấy, anh ấy cũng chẳng phải là đại lực sĩ, đến lúc mệt rồi cả hai cùng ngã thì cô vui chứ?

Bàng Hải Âm cẩn thận nhìn sắc mặt sâu xa khó hiểu của Sở Phi không đoán nổi anh nghĩ gì, cô trầm ngâm một chút rồi nói:

- Ở sau sân khấu chúng tôi có đặt một gian phòng nghỉ, có thể đến đó một chút.

Lưu Khiêm Học quay đầu nhìn Sở Phi, thấy Sở Phi gật gật đầu, anh nhún vai, giơ tay ý mời Bàng Hải Âm đi trước dẫn đường.

Không ai để ý tới cách đó không xa, một cô gái mặc đồ dạ hội màu lam động lòng người đang kinh ngạc nhìn bọn họ, nhìn bóng dáng cao gầy của Sở Phi. Mãi đến khi trước cô không xa, một đôi vợ chồng trông vô cùng xứng đôi quay đầu lại, cô gái mặc lễ phục màu bạc hỏi:

- Tiểu Tiệp, sao lại dừng lại?

Cô gái mặc lễ phục màu lam – Liễu Tiệp quay đầu lại, miễn cưỡng cười với chị mình:

- Không có gì.
- Dạ yến sắp bắt đầu, bọn chị tranh thủ vào trong ngồi một chút. Liễu Tuyết cười yếu ớt, kéo tay người đàn ông bên cạnh: - Sở Nghị, chúng ta vào đi thôi.

Nói xong hai người đi vào gian phòng nghỉ cho khách Vip.

Cô gái mặc váy màu lam trầm ngâm một chút rồi đi về phía Sở Phi...

Chương 27

Đi vào phòng nghỉ, Sở Phi nhẹ nhàng đặt Đào Hoa Yêu Yêu xuống ghế dài thoải mái, cởi áo của mình đắp lên người cô

- Giờ hai vị có thể giải thích chưa?

Sau khi để một trợ lý ở lại theo dõi tình hình, Bàn Hải Âm khoanh tay hỏi người đàn ông trước mặt.

Nhưng Sở Phi chỉ lẳng lặng nhìn Đào Hoa Yêu Yêu mà không nói một lời. Suốt bốn năm, cuối cùng anh có thể ở gần cô như thế. Anh từng nghĩ cả đời này sẽ chẳng còn cơ hội nào để ôm cô vào lòng nữa

Lưu Khiêm Học nặng nề mà thở dài:

- Vừa rồi Yêu Yêu không cẩn thận đụng vào cây cột, bị té xỉu
- Sau đó?
- Sau đó tôi kiểm tra cho cô ấy, phát hiện cô ấy đang ngủ.

Lưu Khiêm Học nói thêm:

- Tôi là bác sĩ, có giấy phép đăng hoàng.
- Vì sao cô ấy đập đầu vào cột

Bàn Hải Âm nhìn qua Sở Phi rồi khoát tay:

- Thôi đi, coi như tôi không hỏi. Giờ tôi chỉ muốn biết Yêu Yêu có làm sao không?
- Không có vấn đề gì lớn, nhưng mà...

Lưu Khiêm Học hơi ngừng lại rồi nói tiếp:

- Tôi rất ngạc nhiên, rốt cuộc đã bao lâu rồi cô ấy không ngủ. Trông cô ấy có vẻ thiếu ngủ trầm trọng

Khi này kiểm tra, anh phát hiện Đào Hoa Yêu Yêu đang trong trạng thái thể lực suy kiệt. Cái này không phải chốc lát mà thành. Nhưng lúc trước rõ ràng anh thấy cô sinh long hoạt hổ, chạy tới chạy lui chỉ huy mọi người chuẩn bị yến hội. Thật là cô gái kì lạ...

Bàn Hải Âm quen với điều này, nhún nhún vai:

- Đào Hoa Yêu Yêu là kẻ điên cuồng công việc

Nói đến đây, Bàn Hải Âm đi lên trước nói:

- Tôi phải đánh thức cô ấy

Lưu Khiêm Học ngăn cô lại, khẽ nói:

- Cô điên rồi? Cô ấy cần nghỉ ngơi.

Bàng Hải Âm nghiêm túc nhìn Lưu Khiêm Học:

- Sở tiên sinh, Đào Hoa Yêu Yêu là người tổ chức sự kiện chuyên nghiệp, cô ấy không cho phép những thứ mình làm có gì sai sót...
- Đánh thức cô ấy đi. Sở Phi vốn không nói gì đột nhiên ngắt lời Bàng Hải Âm.
- Sở Phi! Lưu Khiêm Học khó hiểu nhìn bạn thân

Sở Phi ngẩng đầu nhìn anh, lẳng lặng nói:

- Bởi vì cô ấy là Đào Hoa Yêu Yêu.

Lưu Khiêm Học há hốc mồm, hồi lâu sau chán nản phủ tay:

- Mình mặc kệ, sao gặp phải ai cũng toàn là kẻ ngu ngốc không muốn sống thế này!

Bàng Hải Âm kinh ngạc nhìn Sở Phi chăm chú sau đó đi vòng qua Lưu Khiêm Học, đến bên Đào Hoa Yêu Yêu lại phát hiện Đào Hoa Yêu Yêu đã tỉnh lại từ bao giờ.

- Yêu Yêu, cậu tỉnh rồi?

Bàng Hải Âm kinh ngạc nhìn vẻ mặt bình thản của Đào Hoa Yêu Yêu, không nhận được thăm hỏi không biết đoạn đối thoại vừa rồi cô nghe được bao nhiêu.

- Ừ.

Đào Hoa Yêu Yêu chậm rãi đứng dậy, xoa cái trán:

- Hải Âm, mình ngủ bao lâu rồi? Bên ngoài vẫn ổn chứ?
- Chắc cũng không lâu, mọi thứ đều ổn

Bàng Hải Âm đưa ly nước trong tay cho cô

- Nước ép táo, bổ sung vitamin.
- Cảm ơn

Đào Hoa Yêu Yêu đón lấy ly nước, một hơi uống hết nửa cốc sau đó đi đến trước mặt Lưu Khiêm Học và Sở Phi, thông dong cười khẽ:

- Vừa rồi khiến Sở tổng và bác sĩ Lưu chê cười rồi.
- Không, cô đúng là cô gái thần kì

Lưu Khiêm Học tán thưởng sự bình tĩnh của cô

- Nhưng tôi vẫn quen cô gọi tôi là lang băm hơn

Lưu Khiêm Học cợt nhả nhắc tới biệt danh năm đó cô gọi anh, lẳng lặng quan sát sắc mặt cô.

- Quá khen

Đào Hoa Yêu Yêu chỉ cười nhẹ, sau đó quay đầu lại, nhìn thẳng vào người đàn ông vẫn yên lặng, khách khí bàn việc chung:

- Sở tổng, sắc mặt ngài không tốt lắm, trước khi yến tiệc chấm dứt còn có một số sự kiện, ngài có thể nghỉ ngơi ở đây một chút. Có cần tôi tìm người đến đánh phấn cho ngài không? Ánh sáng trên sân khấu rất sáng, phấn có thể khiến sắc mặt ngài nhìn đỡ hơn

Sở Phi nhìn cô thật sâu, Đào Hoa Yêu Yêu cũng chỉ thản nhiên nhìn lại anh. Sở Phi chậm rãi chớp mắt nhìn xuống, che hết suy nghĩ trong lòng, thản nhiên nói:

- Không cần, tôi nghỉ ngơi một chút là được
- Chúng tôi không quấy rầy nữa

Nói rồi Đào Hoa Yêu Yêu kéo Bànng Hải Âm rời đi

Sau khi các cô bỏ đi, Sở Phi chậm rãi ngồi xuống chiếc ghế Đào Hoa Yêu Yêu đã nằm. Lưu Khiêm Học khoanh tay trước ngực nhìn ra cửa hồi lâu:

- Sở Phi, cô ấy còn yêu cậu.

Sở Phi lẳng lặng tiếp lời:

- Mình biết
- Cậu cũng biết?

Lưu Khiêm Học khó tin quay đầu lại, kinh ngạc nhìn vẻ bình tĩnh của Sở Phi:

- Cậu biết, vậy lập tức theo đuổi cô ấy đi. Cậu cũng yêu cô ấy còn gì? Cậu...
- Cậu từng gặp Đào Hoa Yêu Yêu không phải là bạn gái của Sở Phi chưa? Sở Phi đột ngột cắt đứt lời Lưu Khiêm Học.
- Cái gì? Lưu Khiêm Học ngạc nhiên.
- Mình đã thấy.

Không đợi Lưu Khiêm Học nói Sở Phi đã trả lời

- Yêu Yêu thích leo núi, thích phiêu lưu, nhảy Bungee, cũng thích đi uống cà phê via hè lúc buổi chiều, cho bò câu ăn. Lúc ở Mỹ cô ấy một mình lái xe xuyên qua mấy bang; nhân lúc nghỉ ngơi chạy đến Ai Cập thám hiểm cổ mộ, ở Nhật Bản từng đánh nhau với người Nhật khi họ xem thường người Hoa kiều. Ở nước Pháp, cô ấy từng ở lại một vườn nho, học làm rượu nho. Ở Ý, từng ngồi ở quảng trường chơi violon, ở trên một con phố ở Rome đã ôm một người xa lạ khiêu vũ. Cho dù là thời điểm khó khăn nhất, chỉ cần có chút kích thích cô ấy lập tức có thể lấy lại tinh thần...

Khi cô thật sự rời đi, anh mới thấy rõ cô có đôi cánh thích bay lượn vô cùng. Qua bốn năm, tư liệu thám tử chuyển về cho anh ghi lại cuộc sống của một Đào Hoa Yêu Yêu không có Sở Phi bên cạnh. Anh thấy cô khóc, thấy cô buồn nhưng sau khi rời khỏi anh cô tự do đến thế. Anh vẫn nghĩ, trước mặt anh là lúc cô ấy dũng cảm, vui vẻ nhất nhưng so với khi rời khỏi anh, Đào Hoa Yêu Yêu còn tự tại hơn nhiều. Thì ra, Đào Hoa Yêu Yêu ở bên cạnh anh đã mất đi đôi cánh của chính mình. Đào Hoa Yêu Yêu thích chạy loạn khắp nơi, thích sáng tạo ngẫu hứng, ở lại bên anh, cô không đi đâu được nữa...

- Sở Phi, cậu...

Sao có thể biết nhiều như vậy! Lưu Khiêm Học khiếp sợ nhìn Sở Phi.

- Cô ấy là Đào Hoa Yêu Yêu tự do tự tại, cô ấy như thế tốt hơn là ở bên mình

Sở Phi khẽ thở hắt ra, ngẩng đầu nhìn trần nhà, tim nhói đau. Không phải là không tiếc nuối...

- Mình đi tìm cô ấy về!

Lưu Khiêm Học bỗng đứng lên, còn chưa đi đến cửa, phía sau truyền đến giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng của Sở Phi, nhẹ nhàng như tiếng thở dài:

- Sau đó để cô ấy chờ chết với mình sao?

Lưu Khiêm Học quay phắt lại, ngạc nhiên nhìn ánh mắt thâm trầm của Sở Phi, bỗng nhiên cảm thấy chột dạ. Anh chớp mắt cười gượng:

- Nói cái gì thế, suy tim đâu phải bệnh không thể chữa
- Còn u não? Sở Phi lẳng lặng nói.
- Cậu...

Lưu Khiêm Học hoảng sợ ngẩng đầu, trừng mắt nhìn Sở Phi, vẻ mặt của anh quá bình tĩnh, bình tĩnh khiến lưng Lưu Khiêm Học toát mồ hôi lạnh

Hồi lâu sau anh mới ấp úng nói:

- Cậu biết từ bao giờ...

Khoảng ba năm trước, có một lần Sở Phi đang làm việc thì té xỉu, đưa đến bệnh viện thì bất ngờ phát hiện trong não Sở Phi có một khối u. Nhưng anh vẫn không biết vì bọn họ giấu diếm rất giỏi...

Sở Phi cười nhạt, cười đến tang thương mà tiêu tụy, lần đầu tiên không hề giấu diếm, trong ánh mắt là sự đau đớn khắc sâu:

- Cho nên mình không thể tiếp cận cô ấy nữa

Đào Hoa Yêu Yêu tự do tự tại như thế với Sở Phi sắp chết, hoàn toàn không xúng...

Hai người yên lặng hồi lâu, Lưu Khiêm Học nhìn bạn thân, cảm xúc trong mắt vô cùng phức tạp. Hồi lâu sau, anh nặng nề vỗ vai Sở Phi:

- U não cũng không phải bệnh không thể chữa. Đào Hoa Yêu Yêu là cô gái kiên cường, mình cảm thấy ít nhất cậu nên để cô ấy có quyền lựa chọn

Lưu Khiêm Học nhớ tới đôi mắt to xinh đẹp của Đào Hoa Yêu Yêu, lúc cô làm việc tinh thần bừng bừng, cả lúc cô đứng phải cột rồi còn mắng Sở Phi, cả khi giọt nước mắt khi cô quay đi. Có lẽ, anh ích kỉ. Nhưng nhiều năm như vậy, sống trong gia đình lạnh lẽo họ Sở, đến khi Liễu Phi chết, mấy năm đau khổ, Sở Phi sống rất mệt mỏi. Anh hi vọng Sở Phi có thể sống thoải mái hơn một chút. Mà Đào Hoa Yêu Yêu hiển nhiên là người duy nhất có thể đem lại ánh sáng cho cuộc đời Sở Phi. Anh thở dài, nhìn bạn thân:

- Sở Phi, cậu nên học cách ích kỉ một chút, bởi vì, cậu cũng cần hạnh phúc...

Sở Phi cúi đầu suy nghĩ, chỉ yên lặng.

Thật ra anh rất ích kỉ, chính vì anh sợ, sợ một khi nói ra, bất luận cô ở lại hay bỏ đi, kết quả nào anh cũng không thể đón nhận...

Thấy anh hồi lâu không nói, Lưu Khiêm Học đang muốn nói gì đó thì Sở Phi đã lắc đầu:

- Chúng ta đi ra ngoài đi.

Nói xong, anh đứng lên, đi ra ngoài, không muốn nghĩ đến chuyện này nữa

Lưu Khiêm Học kinh ngạc nhìn bóng dáng cô chấp của Sở Phi, dậm chân đuổi theo:

- Này này, con lợn đầu gối, mình mặc kệ cậu!

Nhưng Sở Phi vừa ra đến phòng nghỉ thì đứng khựng lại. Lưu Khiêm Học đuổi theo sau cũng suýt nữa đâm vào anh:

- Sao thế

Anh nhìn từ sau lưng Sở Phi, không hiểu vì sao Sở Phi đột nhiên cứng đờ người. Sau đó, cách khoảng một thước, anh thấy Đào Hoa Yêu Yêu đang đứng gần người ở đó, trên mặt vẫn còn vệt nước mắt

- Đào...

Lưu Khiêm Học còn chưa kịp nói tiếp đã nghe đến một tiếng hét chói tai mà thê lương:

- Yêu Yêu! Cẩn thận!

Trong giây lát, mắt Lưu Khiêm Học hoa lên, sau đó, một chiếc đèn lớn rơi thẳng xuống, Lưu Khiêm Học kêu to ——

- Sở Phi!

Chương 28

- Khi này cậu nghe được bao nhiêu?

Ngoài cửa, Bàng Hải Âm nhìn Đào Hoa Yêu Yêu đang khóc thở dài hỏi:

- Chắc anh ấy chẳng nói được gì ngọt ngào đúng không

Đào Hoa Yêu Yêu lấy tay bưng mắt lại nhưng không che được nước mắt đang rơi xuống.

Anh nói, bởi vì cô là Đào Hoa Yêu Yêu...

Vì sao? Nếu từ chối cô thì vì sao lại nói những lời như rất hiểu biết cô?

Bốn năm trước, cô nói với anh cũng nói với chính mình, chỉ chờ anh ba năm. Nhưng suốt bốn năm, mỗi giấc mơ hàng đêm cô lại nhớ đến quãng thời gian ở bên anh. Thật ra, kỉ niệm có thể nhớ lại thật sự ít ỏi đến đáng thương. Có lẽ là vì thế mà mỗi một chi tiết, thậm chí một giây phút cô đều nhớ rất rõ ràng. Giống như chỉ cần quay đầu lại anh sẽ ở sau cô. Nhưng anh sẽ không đến gần cô...

Buổi tối bốn năm trước, cô xách hành lý bước lên máy bay nhưng không ai biết, sau vẻ uy phong lẫm lẫm ấy, cô vô số lần quay đầu, hi vọng nhìn thấy có người đuổi theo, nói với cô một tiếng:

- Yêu Yêu, đừng đi.

Nhưng đến cuối cùng, cô nhìn thấy phía xa xa qua lớp cửa kính bóng dáng quen thuộc của anh, nhưng anh vẫn không nhúc nhích. Anh đến đây, nhưng cũng vẫn không bước tới phía cô

Cho nên, cô bỏ đi

Cô nói với bản thân: Ok, anh đến chứng tỏ anh ấy quan tâm đến mình. Tất cả đều không phải là mình tự mình đa tình. Anh chỉ là cần thời gian mà thôi...

Vì thế, sau đó, cô lặng lẽ chờ đợi. Cô chưa từng nghĩ muốn anh quên Liễu Phi, mỗi người đều có quá khứ không thể quên. Cô chỉ hi vọng anh có thể hiểu rằng Đào Hoa Yêu Yêu không phải Liễu Phi, Sở Phi có thể yêu Liễu Phi không có nghĩa là không thể lại yêu Đào Hoa Yêu Yêu.

Một năm, hai năm, ba năm, bốn năm... Cơ hội duy nhất cô nhìn thấy anh chỉ là ngẫu nhiên trên TV hay tạp chí đưa tin về Sở tiên sinh của tập đoàn Âu Hách. Anh vẫn lạnh băng như thế, lạnh như cách xa ngàn núi vạn sông. Mà ngày khi anh ôm cô nói: “Đào Hoa Yêu Yêu, làm bạn gái của anh được không?” lúc anh sốt cao kéo tay cô chỉ nói “đừng đi” đã xa quá rồi, dần dần trở nên mơ hồ như một giấc mơ chưa từng có thật...

Cô chờ hết năm này qua năm khác nhưng anh vẫn không xuất hiện, vẫn không có... mà cô, cuối cùng cũng không thể quay trở lại làm Đào Hoa Yêu Yêu như trước nữa.

Nhưng không sao, không thể quay về thì còn có thể tiếp tục bước đi, bởi vì cô là Đào Hoa Yêu Yêu có thể cầm cũng có thể buông.

Em chờ anh, chỉ ba năm thôi, qua ba năm em sẽ quên anh

Ba năm không thể quên được thì bốn năm, bốn năm không thể quên được, vậy thì năm năm... chắc chắn sẽ có một ngày cô quên anh, chẳng phải thế sao?

Anh không muốn thoát khỏi bóng ma, anh tình nguyện cả đời sống trong quá khứ đau khổ cũng không cần đến hạnh phúc tương lai 70 năm, đó là anh thích thế.

Mà cô sẽ không cứ chỉ chờ anh, Đào Hoa Yêu Yêu yêu một người không phải không có điều kiện. Cô có thể chờ anh nhưng cũng sẽ không chờ anh cả đời

Cho nên, bốn năm trôi qua cô sẽ không tiếp tục lại chờ đợi. Hơn một nghìn ngày cô đơn một mình là đủ rồi. Cô trở về là vì cô quyết định sẽ quên anh.

Nhưng bây giờ, anh cố tình đứng bên ngoài, dùng ánh mắt buồn bã nhớ nhung đó mà nhìn cô rồi không nói một lời bỏ đi, anh cố tình nói với Lưu Khiêm Học là “đánh thức cô ấy đi, bởi vì cô ấy là Đào Hoa Yêu Yêu”

Sau bốn năm bỏ mặc cô một mình tự sinh tự diệt, anh lại làm ra chuyện như thế, nói những lời như thế, rốt cuộc anh muốn làm gì? Đồ trúng thối đáng chết, đồ nhu nhược, đồ lừa đảo.

Còn nữa, còn càng đã buồn cười nữa là chỉ vì một cái nhìn của anh, một câu nói của anh mà cô không nhịn được khóc òa... cô...

Bàng Hải Âm chỉ lẳng lẳng nhìn Đào Hoa Yêu Yêu lẳng lẽ khóc. Đến khi phát hiện Đào Hoa Yêu Yêu không thể ngừng khóc thì cô đẩy đẩy Đào Hoa Yêu Yêu, mặt không biến sắc:

- Không sao, Sở Phi là cái rắm, cậu còn có mình và Đại Huy, chúng ta có thể 3P.
- ...

Đào Hoa Yêu Yêu cứng ngắc ngắc đầu, trên mặt còn nước mắt trông vô cùng thảm hại nhưng cảm xúc buồn bã nháy mắt như bong bóng xà phòng vỡ tan, nước mắt vẫn rơi xuống.

Một hồi lâu, cô thờ dài:

- Hải Âm, cảm ơn cậu an ủi nhưng sự hài hước của cậu thật khiến mình muốn khóc...

Trò đùa này thật nhảm.

- Cậu đừng xét nét quá

Bàng Hải Âm xoa xoa thắt lưng nhìn cô:

- Có rãnh ở đây đa sầu đa cảm thì không bằng ra ngoài kia mà làm việc
- Đôi lúc mình biểu lộ vẻ nữ tính của mình không được sao

Nói rồi Đào Hoa Yêu Yêu lườm cô một cái, ôm đầu:

- Ông trời ạ, không biết làm sao mà Sven có thể chịu đựng cậu lâu như thế. Nói chuyện với cậu thần kinh luôn bị giằng đứt.
- Mình sẽ chuyển lời khen này cho Sven.

Bàng Hải Âm gật gật đầu, nghiêm trang nói:

- Cho cậu mấy phút ổn định cảm xúc, mình đi lấy nước cho cậu, uống nước xong lại là một hảo hán

Nói những lời lảm nhảm chẳng ra gì rồi cô đi về phía máy lọc nước ở góc nhà nhưng đi chưa được năm thước thì đã nghe thấy một tiếng thét chói tai.

- Yêu Yêu, cẩn thận!

Cô quay đầu lại, hoảng sợ nhìn thấy chiếc đèn trên trần rơi xuống Đào Hoa Yêu Yêu, mà còn nhanh hơn đèn, một người con trai gầy gò lao về phía Đào Hoa Yêu Yêu...

Chương 29 Cách nhau trong gang tấc mà xa xôi nghìn trùng

- Cậu không qua xem anh ấy thế nào sao?
- Chẳng phải không có chuyện gì đấy thôi
- Người ta cứu cậu
- Mình cảm ơn
- Yêu Yêu...
- Làm cái gì! Không thấy mình vội sắp chết sao? Cậu có rảnh thì không bằng giúp mình thu dọn đồ đi
- Mình chỉ định nói cho cậu, cậu đã sắp xếp cái thùng Tiểu Trần đã xếp đến hai lần, còn hai khay đạo cụ thì chưa trang trí.
- Có phải mình rất mất nhân tính không?
- Ừ, có hơi hơi. Bàng Hải Âm vỗ vai cô: - nhưng không sao, dù sao cũng là anh ấy chộc giận cậu trước

Lặng im... Một hồi lâu, Đào Hoa Yêu Yêu nhẹ nhàng hỏi:

- Anh ấy... không sao chứ?

Nín thở...

Bàng Hải Âm thở dài:

- Vừa khéo trước khi đèn rơi xuống anh ấy ôm cậu lăn sang một bên. Mình đã hỏi bác sĩ đi theo anh ấy rồi, nghe nói khi ngã xuống đất bị đau bả vai nhưng sau lễ hội này anh ấy liền đi tham gia tiệc tối đấu giá, chắc không có vấn đề gì
- Vậy là tốt rồi...

Đào Hoa Yêu Yêu ngẩng đầu, nhìn đỉnh đầu, yên lặng trong chốc lát, đột nhiên cảm thấy mình thật buồn cười, sau đó, không nhịn được bật cười

- Hâm? Bàng Hải Âm ngạc nhiên nhìn cô.

Đào Hoa Yêu Yêu nhảy xuống thùng vỗ vỗ bả vai Bàng Hải Âm:

- Thôi, mọi thứ rồi sẽ qua

Đúng vậy, bây giờ còn để ý đến anh ấy nhưng nếu cố gắng nhất định có thể quên được anh.

Bàng Hải Âm nhìn Đào Hoa Yêu Yêu vừa hát bài hát “anh nói em hạnh phúc sao?” vừa cố gắng làm việc mà lòng chua xót. Vừa định ôm cô đã thấy Đào Hoa Yêu Yêu nhận được một cuộc điện thoại lớn. Không đến ba giây, vẻ mặt cô lập tức tỏa sáng, kêu lớn qua điện thoại:

- Mỹ nam, mỹ nam, cậu đúng là mỹ nam đẹp nhất trên đời, mình yêu cậu đến chết mất, được được được, mình chờ cậu đón mình, mình ở XXXX...

Báo qua địa chỉ rồi cúp máy, Đào Hoa Yêu Yêu đắc ý quay đầu nhìn Bàng Hải Âm nói:

- Thấy chưa, tình cảm hạnh phúc, đây mới là tình cảm hạnh phúc

Bàng Hải Âm lườm cô một cái:

- Giả vờ, trước mặt mình mà còn giả vờ, có thích mình lột da cậu không.
- Gì chứ?

Bàng Hải Âm khẽ búng vào khuôn mặt Đào Hoa Yêu Yêu, vừa chạm vào đều chỉ là nước mắt ướt sũng.

Trên sân khấu nhỏ, các dạ tiệc lớp rèm, Sở Phi lẳng lẳng nhìn cô gái bé nhỏ ủa vào lòng một người đàn ông cao lớn, hai người ôm nhau nháy nhót, người đàn ông thân thiết hôn cô, chiều chuộng vuốt tóc cô. Sau đó, hai người cùng ngồi vào chiếc xe thể thao, nhanh chóng mất hút trong màn đêm

Lưu Khiêm Học ở sau anh lắc đầu trào phúng:

- Không trách được anh hùng cứu mỹ nhân cũng không làm động lòng người đẹp

Sở Phi không nói gì.

Lưu Khiêm Học nhắc nhở anh:

- Sở Phi, Đào Hoa Yêu Yêu không phải cô gái bình thường, nếu cậu thật sự không theo đuổi cô ấy thì chỉ sợ không có cơ hội nữa

Khi này, ở sau hậu trường, chiếc đèn lớn rơi xuống, ngay lúc chỉ mảnh buộc chuông, Sở Phi hết sức cứu được Đào Hoa Yêu Yêu nhưng khi anh tiến lên nâng hai người ngã trên đất dậy, anh thấy trong mắt Đào Hoa Yêu Yêu là sự sợ hãi đến vỡ vụn. Nhưng khi cô thấy Sở Phi không bị đèn đập vào thì cứng rắn co tay về, sau đó khách khí cảm ơn Sở Phi một tiếng rồi bỏ đi. Anh nhớ rõ bóng dáng Đào Hoa Yêu Yêu, cô dùng sức nắm chặt tay, hồi lâu sau vẫn kiên quyết bước đi, không quay đầu nhìn Sở Phi đến một lần. Cô gái này, ý chí kiên định đến dọa người.

Sở Phi chỉ lặng lặng nhìn màn đêm đen như mực, một hồi lâu sau mới thản nhiên nói:

- Như vậy tốt lắm.

Lưu Khiêm Học dùng sức lườm anh, tức giận đến quay phắt người bỏ đi. Gỗ mục, gỗ mục, gỗ mục không thể trạm chỗ.

Sở Phi một mình tựa người lên lan can cẩm thạch, nhìn màn đêm trống vắng.

Đó là một đêm vô cùng yên tĩnh, là đêm đầu tiên Đào Hoa Yêu Yêu trở về sau bốn năm. Cuối cùng cô cũng trở về nhưng cũng sắp sửa rời đi mãi mãi...

Chương 30

Đào Hoa Yêu Yêu thật sự quyết định từ nay về sau quên Sở Phi nhưng đôi khi ông trời hay thích trêu ngươi, càng muốn quên lại càng không thể không tới gần, tỷ như hiện tại.

Đào Hoa Yêu Yêu ra sức đập vào chiếc ô tô:

- !

Ở bên cô, một người đàn ông đẹp trai cười cười nhìn cô đá đá ô tô mấy cái rồi mới thùng thảng nói:

- Nghỉ một lát đi, anh đã gọi điện thoại báo cảnh sát kêu xe tải đến
- Đáng chết!

Đào Hoa Yêu Yêu đắm đắm thất lưng. Bởi vì hôm nay là ngày đầu tiên cô đến công ty sau 4 năm bỏ đi, sáng sớm, cô đặc biệt mặc bộ váy công sở xinh đẹp, muốn thật long lanh ra cửa. Để phối hợp với quần áo, thể hiện nữ tính và khí chất quyền

rũ mà còn đi giày cao gót 7 phân. Nhưng xe vừa ra đến đường lớn chưa được 5 phút thì đột nhiên bị hỏng.

Ghê tởm hơn là người đàn ông bên cạnh nhìn được nhưng không dùng được...

- Gối đầu hoa! Cô oán hận trừng mắt nhìn mỹ nam bên cạnh
- Ha ha, tiểu thư, em đừng kì thị chứ, ai quy định là đàn ông thì phải biết sửa xe?

Đào Hoa Yêu Yêu lườm anh đầy coi thường.

- Giờ làm thế nào đây? Mỹ nam nhìn Đào Hoa Yêu Yêu
- Lên cầu vượt rồi thì không được tùy tiện dừng xe, mà cũng không đón taxi được, xem xem có thể đi nhờ xe ai đó không, không được thì cũng chỉ đành xuống cầu đón taxi thôi.

Mỹ nam hiểu:

- Ok! Em bán nhan sắc hay anh đây?

Hai người không hẹn mà cùng xắn tay áo, đồng thanh hét lớn:

- Lá, búa, kéo

Hòa nhau

- Lá, búa, kéo...

Thắng bại còn chưa phân, một chiếc xe màu đen lặng lẽ đến gần rồi dừng lại, kính thủy tinh đen chậm rãi kéo xuống, tiếng nói thản nhiên vang lên phía sau Đào Hoa Yêu Yêu:

- Cần giúp không?
- Cần!
- Không cần!

Anh chàng đẹp trai kia kinh ngạc nhìn Đào Hoa Yêu Yêu một cái:

- Yêu Yêu?

Đào Hoa Yêu Yêu thở sâu một hơi, xoay người lại, nhìn thấy khuôn mặt mà mình quyết định sẽ quên nhưng trái tim đập loạn đến phát đau. Cô nhìn anh, lặng lẽ tự nói với bản thân ba lần: “Ok, Đào Hoa Yêu Yêu, mày có thể”, sau đó khách khí nói:

- Phiên anh rồi

Sở Phi chỉ thản nhiên gật gật đầu, ý bảo lái xe mở cửa cho hai người

Đào Hoa Yêu Yêu kinh ngạc nhìn khuôn mặt trầm tĩnh của Sở Phi dần bị ngăn cách qua lớp kính đen, cảm giác mát mát nói không nên lời dâng lên trong lòng. Anh còn khách khí hơn cô nhiều

Haiz. Cô nghĩ cái gì thế

Đào Hoa Yêu Yêu lắc lắc đầu như để lắc đi cảm xúc đó, cô lấy tinh thần hô:

- Mỹ nam, chạy lấy người

Nói xong, cô quay về xe mình, cầm lấy túi xách rồi lên xe của Sở Phi. Bất ngờ, trên xe, Lưu Khiêm Học cười hiền lành nhìn cô:

- Hi! Tiểu Đào Hoa, lại gặp rồi

Đào Hoa Yêu Yêu ngoài cười nhưng trong không cười:

- Đúng thế, lang băm, lại gặp
- Mọi người quen nhau?

Mỹ nam kinh ngạc nhìn trái nhìn phải.

Đào Hoa Yêu Yêu đóng cửa xe, lườm anh một cái, biết rõ còn cố hỏi!

Theo bản năng tìm chỗ ngồi cách xa Sở Phi nhất có thể rồi ngồi xuống, ngẩng đầu lên thấy Lưu Khiêm Học cười cười, cô làm bộ không thấy. Khóe mắt không cẩn thận nhìn quét qua Sở Phi. Anh như lão tăng nhập định, vẻ mặt thản nhiên.

Cô tự cười trong lòng, có thể cảm thụ hương vị gần nhau gang tấc mà xa cách chân trời.

Xe từ từ khởi động, rất nhanh, vững vàng đi tiếp

Đào Hoa Yêu Yêu ngẩng đầu, đầu tiên vẫn là nhìn sang khuôn mặt cực kì bình tĩnh kia, cô nhìn anh, cố gắng tỏ vẻ bình tĩnh

- Cảm ơn anh cho chúng tôi đi nhờ xe
- Đừng khách sáo. Giọng nói nhẹ nhàng, băng quơ mà khách sáo

Đào Hoa Yêu Yêu bấm ngón tay thật sâu vào lòng bàn tay. Thì ra bình tĩnh là như thế, là một loại biểu tình có thể làm tổn thương người khác

Thình lình một tiếng nói vang lên:

- Không giới thiệu một chút sao?

Ngẩng đầu, nhìn thấy Lưu Khiêm Học đang ung dung nhìn cô.

Đào Hoa Yêu Yêu còn đang do dự, Sở Phi đã vươn tay:

- Triệu Tử Tuấn tiên sinh, ngưỡng mộ đã lâu, tôi là Sở Phi.

Mọi người đều kinh ngạc nhìn anh.

Sở Phi thân nhiên nói:

- Triệu tiên sinh liên tục hai năm qua đạt được nhiều giải thưởng lớn, là nhiếp ảnh gia được chào đón nhất ở Âu Mỹ gần đây
- Sở tiên sinh quá khen.

Triệu Tử Tuấn có chút ngạc nhiên nhưng vẫn khách khí bắt tay Sở Phi

- Tác phẩm Triệu tiên sinh chụp rừng mưa nhiệt đới rất độc đáo

Lúc này, Triệu Tử Tuấn thực sự kinh ngạc, ánh mắt lợi hại lặng lẽ đánh giá Sở Phi. Người đàn ông trước mặt thần sắc như có bệnh mà tái nhợt nhưng ánh mắt tinh nhanh, thần thái bình tĩnh, có khí độ ung dung tao nhã

Mà Đào Hoa Yêu Yêu cũng há hốc mồm, cô chưa bao giờ biết Sở Phi lại biết những thứ này

Triệu Tử Tuấn có chút suy nghĩ nhìn Sở Phi:

- Rất ít người để ý đến tác phẩm này

Rừng mưa nhiệt đới là tác phẩm anh mất 6 tháng thám hiểm rừng Amazone chụp được từ ba năm trước, tốn rất nhiều tâm huyết, là tác phẩm anh hài lòng nhất nhưng lại không có tầm ảnh hưởng như các tác phẩm anh đoạt giải thưởng. Anh không ngờ có người lại chú ý đến nó

- Ít người để ý không phải là không ai để ý. Sở Phi坦然 nói.

Triệu Tử Tuần hơi run lên:

- Rất nhiều người cảm thấy Rừng mưa nhiệt đới không đủ chiều sâu

Sở Phi坦然 nói:

- Tốt quá hoá cùi bắp >_<.
- A? Triệu Tử Tuần nhú mày, mắt chột bùng sáng
- Rừng mưa nhiệt đới bị mang tiếng là phá hoại nhưng con người cũng cần phải sống, so với chụp những bức ảnh cường điệu về sự phá hoại của con người thì chụp những bức ảnh con người và tự nhiên cùng sinh tồn thì còn có ý nghĩa hơn.

Giọng nói Sở Phi lúc nào cũng坦然, không có cường điệu, chẳng xa cách mà cũng không thân thiện.

Không ngờ những lời này của anh vừa nói ra, Triệu Tử Tuần đột nhiên xông lên ôm cổ Sở Phi, vẻ mặt cảm động đến rơi nước mắt:

- Tri âm, tri âm, đúng là tri âm

Không uổng công anh xâm nhập vào rừng mưa, ăn đủ khổ cực suốt mấy tháng, cuối cùng cũng có người hiểu được ý nghĩa và chân lý trong bức ảnh anh chụp. Chủ đề bảo vệ môi trường bây giờ hầu như toàn những hình ảnh về thực tế thiên nhiên bị hủy hoại, khiến con người ta trông mà cảm thấy tuyệt vọng, bí bách, quả thực như đang thúc giục loài người phá hoại mọi thứ... Dù sao nếu đã bị phá hoại thành như thế, có sửa cũng chẳng biết sửa từ đâu? Anh hoàn toàn chán ghét kiểu lên án thực tế máu lệ thế này. Sao cứ nhất thiết rằng ảnh chụp bảo vệ môi trường thì phải chụp những hình ảnh bi thảm? Bảo vệ môi trường và con người sinh tồn không thể cùng tồn tại? Cho nên, mấy tháng đó anh vào sâu trong rừng Amazone, chụp thật nhiều góc độ về cuộc sống đích thực của dân bản xứ. Chụp được mọi cách để sinh tồn của thổ dân, tuy rằng bọn họ không thể không chặt rừng nhưng cũng chỉ trong điều kiện cho phép, bọn họ đều thực sự bảo vệ khu rừng xinh đẹp đó. Mà anh, đưa đi triển lãm hai tác phẩm thì một trong số đó là bức ảnh đặc ý

nhất từ bộ ảnh này. Một cậu bé thổ dân cởi truồng (^) trèo lên cây lớn, cẩn thận đưa con chim nhỏ không may rơi xuống đất về lại tổ của nó. Bối cảnh xử lý là rừng thông. Ở sâu con đường là căn nhà nhỏ bằng gỗ của cậu bé. Chúng ta phải sinh tồn nhưng chúng ta cũng rất yêu thương và bảo vệ khu rừng sinh mạng của chúng ta! Đây là chủ đề anh muốn biểu đạt. Đáng tiếc, nhận được giải thưởng nhưng lại là giải thưởng cho tác phẩm kia chụp ảnh thảm trạng sau chiến tranh. Bị kịch vĩnh viễn dễ lấy lòng mọi người hơn so với hài kịch. Đây là bản tính đáng buồn của con người.

- Very good, very good!

Triệu Tử Tuấn chăm chú nhìn Sở Phi, trong mắt là cơn sóng dạt dào khi gặp người tri âm, thiếu chút nữa thì tuôn đôi dòng lệ để tăng hiệu quả. Cho dù Sở Phi trời sinh lạnh lùng cũng ngẩn ra. Hơn nữa, anh chưa bao giờ bị người xa lạ ôm chầm như thế cho nên thần sắc có chút xấu hổ.

Chỉ riêng Đào Hoa Yêu Yêu vì đã quen biết với Triệu Tử Tuấn từ lâu, sớm quen với tính cách nghệ sĩ của anh, chỉ là vẫn thấy mất mặt nên vươn tay kéo tai Triệu Tử Tuấn lại:

- Con quỷ bốc phét đáng chết này, đừng có làm em mất mặt
- Này, Yêu Yêu, đô la dễ kiếm, tri âm khó cầu.

Triệu Tử Tuấn lưu luyến buông Sở Phi ra.

Đào Hoa Yêu Yêu cười cười gõ đầu Triệu Tử Tuấn:

- Đầu heo, không nhìn ra anh còn học được đối đáp à
- Tiểu nha đầu, dám dạy bảo tiền bối!

Triệu Tử Tuấn vươn tay dùng sức xoa rối tóc Đào Hoa Yêu Yêu.

- Tuổi và chỉ số thông minh không có quan hệ nhiều cho lắm đâu

Đào Hoa Yêu Yêu cười ha hả, chọc chọc cánh tay Triệu Tử Tuấn đang ôm cổ cô:

- Nha đầu chết tiệt kia, em dám đập lên mặt mũi anh?
- Ngu ngốc, phải bảo là leo lên đầu lên cổ, quân bán nước chân ngoài dãi hơn chân trong, vừa khen anh hai câu đã không tìm được hướng Bắc.

Đào Hoa Yêu Yêu bước bình thân thiết dí mũi Triệu Tử Tuấn, hai người toát ra vẻ thân mật, gần gũi vô cùng.

Lưu Khiêm Học kinh ngạc nhìn hai người bọn họ “liếc mắt đưa tình”, sau đó yên lặng liếc nhìn Sở Phi một cái. Sở Phi lại nhắm mắt như lão tăng nhập định.

Rất nhanh, xe dừng lại ở bãi đỗ xe của công ty Thỏa trí sáng tạo, Đào Hoa Yêu Yêu nhảy xuống xe, khách khí nói cảm ơn với Sở Phi, Lưu Khiêm Học thậm chí cả lái xe.

Sở Phi gật gật đầu, nhìn Đào Hoa Yêu Yêu, bỗng nhiên nhẹ nhàng nói:

- Lần sau đừng đón xe trên cầu vượt, không an toàn, chờ xe cảnh sát đến sẽ đưa em xuống cầu

Đào Hoa Yêu Yêu run lên rồi ngang tàn xách túi lên vai, cười mà không cười:

- Cảm ơn Sở tổng chỉ dạy

Nói xong cũng không quay đầu lại, khoác tay Triệu Tử Tuấn, như con chim nhỏ nép vào Triệu Tử Tuấn mà đi về phía thang máy

Sở Phi chỉ lặng lẽ nhìn cô dần khuất xa khỏi tầm mắt

Lưu Khiêm Học ngồi bên vô cùng cao hứng nói mát:

- Thương tâm là nỗi đau nói không nên lời

Sở Phi chỉ lặng lẽ nhìn bóng bọn họ biến mất sau thang máy. Lúc cuối cùng anh thấy cô cười, nụ cười sáng lạn tựa mặt trời

Anh bình tĩnh bảo lái xe:

- Đi thôi

Nói xong quay đầu về phía khác

Yêu Yêu, cô ấy đã rất cố gắng làm cho bản thân được vui vẻ nên anh không thể đến gần cô. Ở xa thôi, chỉ cần ở xa nhìn cô dần dần vui tươi hơn, hạnh phúc hơn là đủ.

Chương 31

Trong thang máy, Triệu Tử Tuấn vỗ vỗ cánh tay Đào Hoa Yêu Yêu đang khoắc tay mình:

- Sở Phi chính là người mà em ngàn dặm tương tư?

Đào Hoa Yêu Yêu mếu máo:

- Em không có mắt nhìn thế sao?

Không đợi đối phương trả lời, cô nhụt chí lắc đầu:

- Thôi đi, thì cứ cho là em chẳng có mắt

Triệu Tử Tuấn vui mừng, thơm Đào Hoa Yêu Yêu chụt một cái:

- Biết ưu điểm lớn nhất của em là gì không? Chính là thành thật và ngây thơ
- Em có phải là quá ngây thơ không?

Cô cười khỏ, nói muốn quên, muốn cố gắng học cách quên nhưng như đã thành bản năng, chỉ cần nhìn thấy vẻ lạnh lùng của anh thì đầu bốc hỏa, không nhịn được muốn thân mật với người đàn ông khác trước mặt anh, sau đó thấy anh thờ ơ lại càng tự khổ sở.

- Ủ, em thật ngây thơ. Triệu Tử Tuấn đáp lời

Đào Hoa Yêu Yêu lườm anh một cái:

- Anh chẳng giỏi an ủi người khác gì cả

Triệu Tử Tuấn nhún nhún vai:

- Lúc này đùa giỡn chẳng phải để em đánh

Hiển nhiên hẳn rất hiểu Đào Hoa Yêu Yêu.

- Cho dựa nhờ một chút

Đào Hoa Yêu Yêu tựa đầu vào lưng Triệu Tử Tuấn, rầu rĩ. Triệu Tử Tuấn không nói gì, để cho cô dựa vào, trong đầu hiện lên đôi mắt lạnh lùng đó. Nếu anh nhớ không nhầm, đôi mắt lạnh lùng đó, tuy rằng ít có cảm xúc dao động nhưng suốt đường đi vẫn như có như không mà nhìn Đào Hoa Yêu Yêu.

Đào Hoa Yêu Yêu vừa vào văn phòng đã bị các đồng nghiệp cũ vây quanh sau đó ngoan ngoãn dâng quà tặng cho mọi người, thần thần bí bí cười với cô

- Mọi người tỏ vẻ thần bí gì thế?

Đi theo sau cô, Triệu Tử Tuần khó hiểu

Đào Hoa Yêu Yêu vừa dẫn anh đi gặp Mike vừa thùng thảng giải thích:

- Nội quy của Thỏa trí sáng tạo là người đi công tác về sẽ phải mua quà cho mọi người, mời mọi người ăn cơm, hát karaoke, không được thiếu gì cả. Đi công tác càng lâu thì ví thùng càng lớn

Triệu Tử Tuần nhìn khuôn mặt thâm đậm của Đào Hoa Yêu Yêu hỏi:

- Hiện giờ, người đi công tác lâu nhất là bao lâu?

Đào Hoa Yêu Yêu mặt không đổi sắc trả lời:

- Bốn năm.
- Đó không phải là...
- Em

Triệu Tử Tuần vui mừng:

- Đáng đời
- Người quân tử không bao giờ vui mừng khi thấy người khác gặp họa
- Chẳng phải em thường nói tiểu nhân sống lâu hơn sao
- ...

Hai người vừa đấu võ mồm vừa đi vào văn phòng của Mike, còn chưa gõ cửa thì cửa đã mở. Mike thấy Đào Hoa Yêu Yêu thì ôm cô:

- Yêu Yêu, tuy đã gặp mặt nhưng vẫn muốn chào mừng em trở về, còn phải cảm ơn em ngày đó cứu nguy công ty.

Đào Hoa Yêu Yêu cười:

- Nói suông không đáng tin, đưa tiền làm bằng chứng
- Yêu Yêu, em là cổ đông công ty. Mike nhắc nhở cô.
- Chia hoa hồng thấp nhất, làm việc như trâu bò. Đào Hoa Yêu Yêu bình thản nói

Mike buông Đào Hoa Yêu Yêu ra, nhìn Triệu Tử Tuấn khoái trá xem diễn, nghiêm trang nói sang chuyện khác:

- Khụ, không giới thiệu một chút sao? Vị này là...

Đào Hoa Yêu Yêu bật cười.

- Vị này là Triệu Tử Tuấn tiên sinh, là nhiếp ảnh gia tốt nhất em gặp được, lão Triệu, đây là ông chủ công ty – Mike

Sau khi hai người khách sáo bắt tay nhau, Đào Hoa Yêu Yêu đi thẳng vào chuyện chính

- Mike, trong điện thoại tôi có đề cập qua về “núi Tuyết Sơn” lần này

Ba người nói chuyện với nhau bất tri bất giác cũng mất một thời gian dài. Thảo luận được kế hoạch ban đầu rồi, ba người đứng dậy, Mike và Triệu Tử Tuấn bắt tay:

- Quan điểm của Triệu tiên sinh rất độc đáo, hi vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.

Triệu Tử Tuấn thản nhiên cười, nhìn Đào Hoa Yêu Yêu một cái:

- Cuối cùng đã biết vì sao con ngựa hoang Đào Hoa Yêu Yêu lại chịu ở quý công ty lâu như vậy, có thể cho cấp dưới không gian sáng tạo thoải mái, ngài đúng là một ông chủ đặc biệt

Đào Hoa Yêu Yêu nhàm chán nhìn bọn họ:

- Nói xong chưa, ca ngợy nịnh nọt nhau chẳng phải là tính tốt đâu

Nói xong ba người không hẹn mà cùng bật cười.

Tiền Triệu Tử Tuấn đi, nhìn cánh cửa thang máy dần khép lại, Mike lặng lẽ hỏi Đào Hoa Yêu Yêu:

- Ừm, ánh mắt của em luôn rất chuẩn, em thực sự chuẩn bị di tình biệt luyện sao?

Đào Hoa Yêu Yêu đăm đăm lưng. Mike thông minh vội giơ tay lên nói:

- Được rồi, ông chủ tốt không can thiệp đời tư của nhân viên.

Đào Hoa Yêu Yêu buồn cười lắc đầu, hai người cùng nhau trở về, Mike nhắc nhở cô:

- Ba ngày sau cổ đông họp lâm thời, đây là lần đầu tiên em tham gia bằng thân phận cổ đông, nhớ đến đúng giờ

Đào Hoa Yêu Yêu gật gật đầu, đẩy cửa văn phòng của mình rồi bước vào.

Mike nhìn cánh cửa khép lại, Đào Hoa Yêu Yêu gần như là một tay anh bồi dưỡng. Năm đó vừa nhìn thấy cô anh đã biết cô sẽ là một mầm non tốt, anh sớm có lòng bồi dưỡng cô nhưng trời sinh tính tình Đào Hoa Yêu Yêu rất cứng rắn không muốn làm nữ cường nhân khiến bản thân mệt mỏi đến chết. Nay, ai ngờ được, chỉ trong bốn năm ngắn ngủi sự nghiệp của cô thăng tiến không ngờ. Sau đó, anh lại nhớ tới một người khác...

Một hồi lâu, anh lắc đầu:

- Thất bại trên tình trường, thương trường được đặc ý, nam hay nữ đều như nhau cả

Chương 32 Hội nghị cổ đông

Đào Hoa Yêu Yêu đi vào phòng họp, nhìn thấy đối diện bàn hội nghị có một người đàn ông ngồi đó, anh ta mặc tây trang màu xám được cắt may khéo léo, chỉ tùy ý ngồi đó mà vẫn toát ra phong phạm tự nhiên đến chói mắt. Cô hơi tròn tròn mắt, mãi đến khi Mike ở đằng sau đẩy cô:

- Yêu Yêu, đừng cản lối

Đào Hoa Yêu Yêu bình tĩnh cười nói xin lỗi với mấy cổ đông quen biết trong phòng rồi kéo Mike ra ngoài hỏi cho ra lẽ

Đứng ở cửa, hai người đối thoại như sau

- Sếp, vừa rồi tôi thấy một người đàn ông kì lạ vào hội nghị cổ đông của chúng ta. Cô nghiêm túc nói.
- Ai? Mike ngạc nhiên
- Sở Phi. Đào Hoa Yêu Yêu trịnh trọng nói
- Sở Phi. Anh ấy có gì kì quái? Mike không hiểu.

- Sao lại không kì quái?! Đào Hoa Yêu Yêu khó tin nhìn Mike: - Đây là hội nghị cổ đông của Thỏa trí sáng tạo mà
- Nhưng anh ấy chính là cổ đông. Mike đáp
- Là cổ đông?

Đào Hoa Yêu Yêu kinh ngạc tròn tròn đôi mắt hạnh:

- Anh ta trở thành cổ đông của công ty ta từ bao giờ?! Chẳng phải là Tổng giám đốc của Âu Hách sao?
- Ba năm trước đây Sở Phi đã bắt đầu đầu tư vào Thỏa trí sáng tạo. Khi ấy Mike còn kinh ngạc hơn cô
- ...
- Lúc ấy còn mở tiệc rất long trọng chiêu đãi kí giả. Anh nhắc nhở cô.
- ...
- Nhờ Âu Hách giúp đỡ thì kế hoạch mở rộng thị trường của Thỏa trí sáng tạo ở Châu Âu mới dễ dàng tiến hành. Lại nhắc nhở.
- ...
- Năm trước, Sở Phi đã từng đến chúc mừng năm mới ở hội nghị cổ đông. Lại nhắc nhở.
- ...
- Ít nhất hàng năm trong báo cáo của công ty đều có tên các cổ đông, cái này chẳng lẽ em không biết? Lại nhắc nhở.

Biết, nhưng chưa bao giờ xem! Đào Hoa Yêu Yêu chỉ có thể giả ngu

- Yêu Yêu. Mike nghiêm túc nói: - Từ giờ trở đi, tôi muốn bồi dưỡng ý thức làm bà chủ của em, đừng quên công ty này em cũng có phần

Đào Hoa Yêu Yêu sờ sờ mũi rồi nói:

- Chúng ta vào đi thôi.

Cô đói bụng.

Sở Phi nhìn Đào Hoa Yêu Yêu ngồi đối diện một tay chống má, vẻ mặt “chăm chú” nghe hai cổ đông đang tranh chấp về một kế hoạch phát triển.

Tuy rằng lúc này cô ngồi đoan đoan chính chính, thoát nhìn vô cùng chăm chú lắng nghe ý kiến của hai cổ đông nhưng vừa thấy bộ dạng này của cô anh đã biết, thật ra là cô đói bụng.

Bốn năm trước, trong lần xử lý chuyện bị nhái của Phong Hoa, rất nhiều lần họp cùng nhau nên anh tương đối hiểu biết, mỗi khi Đào Hoa Yêu Yêu có vẻ mặt này thì chúng tỏ là cô đói đến mức phải dựa vào ảo tưởng để trấn an cái dạ dày đang gào réo. Vẻ mặt tuy chăm chú nhưng cô đang ảo tưởng đến các món ăn ngon, khóe môi thỉnh thoảng cong lên không phải là đồng ý với ý kiến của người phát biểu trong hội nghị mà là nghĩ đến sự tuyệt vời khi được ăn đồ ngon.

Sở Phi cúi đầu nhìn nhìn đồng hồ, vẻ mặt này của cô xuất hiện đã khoảng 25 phút. Nếu nhớ không nhầm, cô chỉ có thể dựa vào ảo giác mà chống đỡ đến 30 phút.

Anh che miệng khê ho một tiếng, bỗng nhiên mở miệng cắt lời hai cổ đông đang tranh luận gay gắt:

- Xin lỗi, có thể cắt ngang một chút không?
- A?

Tranh luận ngừng lại, ánh mắt mọi người tập trung lên người Sở Phi, ngay cả Lưu Khiêm Học chẳng hiểu vì sao cũng nhảy vào phòng họp đang gà gât rút nước dãi cũng kinh ngạc nhìn anh. Bốn năm qua, Sở Phi tuy rằng vẫn đều đặn tham gia hội nghị của Thỏa trí sáng tạo nhưng lại cực hiếm khi nói gì

Anh chậm rãi đứng dậy, tim đập nhanh khiến cho anh thở hên hên. Anh một tay chống bàn rồi áy náy nói:

- Chúng ta có thể nghỉ trước một chút không

Mọi người đều nhìn thấy tay trái anh nhẹ nhàng đặt lên ngực.

Hai cổ đông bị cắt lời hơi run, ngượng ngùng dừng tranh cãi, mọi người lúc này mới phát hiện đã qua giờ ăn cơm.

- Á, Muộn thế này rồi
- Ngại quá, thảo luận đến quên thời gian
- Không bằng trước nghỉ đi, mọi người đi ăn xong rồi quay lại họp tiếp
- ...

Mọi người thương lượng rồi quyết định hôm sau tiếp tục họp, sau đó Mike tuyên bố tan họp. Mọi người tốp năm, tốp ba rời khỏi phòng họp, Đào Hoa Yêu Yêu vừa ra khỏi cửa đã bị Bàn Hải Âm gọi vào phòng. Trên bàn là một suất KFC,

Đào Hoa Yêu Yêu thét chói tai lao đến, cầm một miếng thịt gà cắn đến ngập răng, hàm hàm hồ hồ nói:

- Hải Âm, cậu đúng là cứu tinh của mình, cậu không biết chứ mình đói đến nổi ngực với lưng dính vào nhau rồi
- Ăn cũng không ngậm mồm lại

Bàng Hải Âm đưa giấy cho Đào Hoa Yêu Yêu rồi tò mò hỏi:

- Không phải kế hoạch đầu tư lần này có nhiều mâu thuẫn sao? Sao nhanh như thế đã hợp xong?
- Không liên quan gì đến mình hết. Đào Hoa Yêu Yêu vui đầu cắn cánh gà.

Bàng Hải Âm nhớ tới một người trong đám cổ đông, cô lắc đầu, vỗ vỗ vai Đào Hoa Yêu Yêu:

- Cậu ăn từ từ, mình có việc đi trước

Nói rồi rời khỏi văn phòng của Đào Hoa Yêu Yêu.

Đào Hoa Yêu Yêu chuyên tâm ăn, dùng sức cắn, không thèm nghĩ những gì xảy ra trong phòng hội nghị. Có một người, chỉ ba ngày không gặp mà đã gây đến đáng sợ như thế. Không thèm nghĩ xem vì sao người đó thần sắc yếu ớt như thế, không thèm nghĩ đến việc người đó chỉ đứng dậy thôi mà như đã lấy hết sức lực, vô cùng khó khăn, không thèm nghĩ nữa, không thèm nghĩ cả việc anh ấy cố tình hay vô ý...

Còn chưa ăn xong, điện thoại nội tiếng vang lên, một xe chở đồ trang trí có vấn đề, cô cúp máy, cầm ví chạy về phía thang máy.

Sau đó, ở cửa thang máy cô nhìn thấy... ai, sao vẫn là người này. Đào Hoa Yêu Yêu luôn lạc quan cũng không nhìn được mà muốn oán trời trách đất. Hết lần này đến lần khác gặp nhau, đến bao giờ cô mới có thể quên được người này đây.

Sở Phi cùng Lưu Khiêm Học ra khỏi văn phòng Mike, đi qua trước cửa phòng cô, Lưu Khiêm Học nhắc Sở Phi

- Cô ấy ở ngay bên trong

Sở Phi thân nhiên nói:

- Quay về Âu Hách đi

Lưu Khiêm Học tiếp tục nói:

- Vừa rồi cậu vì cô ấy mới cố ý cắt ngang cuộc họp chứ gì

Anh nhìn qua cửa chớp, bên trong loáng thoáng bóng một cô gái đang vui đùa vào ăn. Sở Phi thoáng yên lặng:

- Mình không muốn nói chuyện này

Lưu Khiêm Học thở dài:

- Sở Phi, căn bản cậu không buông cô ấy được.

Mãi đến khi đến cửa thang máy, ấn nút xuống tầng, nhìn thấy con số dần thay đổi, Sở Phi nhẹ nhàng nói:

- Cô ấy không nên bị mình chôn vùi

Lưu Khiêm Học tựa vào vách tường nhìn anh, đang định nói gì thì bỗng thấy Đào Hoa Yêu Yêu từ phía sau đi tới, anh cười tủm tỉm chào:

- Yêu Yêu, cũng muốn xuống lầu sao?

Vô nghĩa.

Đào Hoa Yêu Yêu bắt đầu nhìn Lưu Khiêm Học đang cọt nhả một cái, không trả lời, chỉ im lặng đứng ở bên cạnh.

Rất nhanh, cửa thang máy mở ra, Đào Hoa Yêu Yêu vội đi vào, ấn nút B1 rồi lạnh lùng đứng lui vào góc

Nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Đào Hoa Yêu Yêu, Sở Phi chỉ yên lặng cúi đầu, lẳng lặng đi vào thang máy. Lưu Khiêm Học đằng sau đột nhiên vỗ đầu rồi nói với Sở Phi một câu:

- A! Chết rồi, mình quên điện thoại trong phòng họp, cậu xuống trước đi, mình sẽ xuống sau

Nói xong, anh vẫy vẫy tay với bọn họ, vẻ như lửa đốt cháy mông mà chạy vào phòng họp.

Tuy rằng chỉ ngẩn ngủ trong một chớp mắt, Đào Hoa Yêu Yêu thấy rõ sự ảo não chột lóc lên trong mắt Sở Phi

Lửa bốc thẳng lên đỉnh đầu cô nhưng lý trí vẫn tỉnh táo, cô và anh chẳng là gì của nhau, vì thế cô cắn răng, nhẫn.

Nhưng mà, Sở Phi lại làm một hành động khác hoàn toàn chọc giận cô. Anh run người lên rồi bước ra ngoài...

Àm!

Một bàn tay thanh tú hung hăng ấn vào nút đóng cửa thang máy, một đôi mắt bị lửa giận thiêu đốt nhìn thẳng vào mắt Sở Phi, cả khẩu khí hung hăng:

- Yên tâm, tôi không phải là loại không biết xấu hổ mà bám theo anh

Đình!

Trong khoảnh khắc thất thần, cửa thang máy đóng lại.

Lần đầu tiên sau bốn năm, chỉ có hai người một chỗ. Trong không gian thang nhỏ hẹp của thang máy, chỉ có số tầng liên tục thay đổi

Đào Hoa Yêu Yêu dựa vào góc thang máy, dùng toàn bộ ý chí mới có thể khắc chế sự xúc động muốn đi ra ngoài. Khi này rốt cuộc cô đã làm gì?

“Yên tâm, tôi không phải là loại không biết xấu hổ mà bám theo anh!”. Nhìn xem, nhìn xem nói cái gì thế. Còn cả “không biết xấu hổ”, quả thực cơ bản là đã chẳng còn mặt mũi nào nữa

Sở Phi làm gì? Bởi vì Lưu Khiêm Học bỏ đi mà ảo não, bởi vì phải ở chung một mình với cô mà ảo não! Đó là tự do của anh ấy! Nhưng cô làm gì? Khi anh định từ chối đi thang máy với cô thì lại bấm nút đóng cửa thang máy, còn dám nói là bỏ được?

Đào Hoa Yêu Yêu, từ bao giờ mà trở nên hẹp hòi như thế? Người đàn ông này chỉ là không muốn ở gần mà thôi, anh ta chẳng nợ gì mà

Nhưng là, thật sự là cô không không chế được, thật sự không không chế được

Xa xa nhìn thấy anh đứng ở cửa thang máy, biết thừa ở hành lang bên kia cũng có thang máy khác, cô không muốn đến gần anh, không muốn, không muốn nhưng chân lại hoàn toàn mất kiểm soát mà đi thẳng tới

Sau đó, thấy anh không muốn ở gần cô thì trong lòng vô cùng tủi thân

Cô không muốn tới gần anh nhưng lại càng không muốn nhìn anh muốn rời khỏi cô.

Cô muốn khắc chế nhưng sự tủi thân như bài sơn đảo hải, cô không khắc chế được. Không lý do gì mà tủi thân, cũng chẳng rõ nguyên nhân nhưng vô cùng tủi thân... dần dần, hốc mắt nóng bừng...

Sở Phi tựa vào vách thang máy, lẳng lặng nhìn phía trước, áp chế lửa giận. Sau khi cô hung hăng nói câu nói kia thì lùi về góc, chẳng nhìn anh lấy một lần. Vẫn khuôn mặt ấy, tính cách ấy, cô không hề thay đổi, bốn năm... lâu như vậy, cô vẫn mãi là Đào Hoa Yêu Yêu thẳng tính trước kia

Anh nhìn đôi mắt quật cường của cô, cơ thể run nhè nhẹ và đôi mắt đỏ bừng đầy tủi hờn mà ngực như có dao chém vào. Có nỗi xúc động dâng lên khiến anh muốn hung hăng ôm chặt cô vào lòng. Trên thực tế, thiếu chút nữa anh đã xông lên ôm lấy cô nhưng đột nhiên đầu đau nhức khiến anh suýt thì rên rỉ

Người không chút sức lực, Sở Phi lẳng lặng tựa sát vào vách thang máy mà cố gắng chống đỡ cơn đau đớn. Anh dần dần nhắm mắt lại, không động đậy. Không thể, anh không thể...

Bỗng nhiên, một cơn chấn động mạnh...

Tiếng còi rú vang

Thang máy vốn đang ổn định, trong nháy mắt thành linh rung lên, đột nhiên phát ra tạp âm kì quái rồi đột nhiên dừng lại.

Đèn tắt, trong thang máy nhất thời chìm trong bóng tối.

Chương 33 Nói cho anh tôi không yêu anh nữa! 1

Trong bóng đêm, Sở Phi giật giật, bởi vì thang máy xóc lên không cẩn thận đụng vào bả vai, chỗ đau ở xương quai xanh khiến anh nhú mày nhưng không kêu

lớn. Anh cố gắng thở khẽ, điều chỉnh hơi thở có chút mất ổn định, sau đó theo trí nhớ đi về phía Đào Hoa Yêu Yêu, cố gắng bình thản nói:

- Yêu Yêu?

Không ai trả lời.

Trong lòng Sở Phi hơi hoảng lên, cố gắng đứng thẳng dậy, anh cao giọng hơn gọi

- Yêu Yêu?

Vẫn không ai trả lời, trong thang máy yên tĩnh không một tiếng động, Sở Phi bắt buộc bản thân phải trấn định. Anh bắt đầu chậm rãi đi theo trí nhớ tới góc Đào Hoa Yêu Yêu đứng. Vừa đi vừa khẽ gọi tên cô, đi qua, chạm đến vách tường lạnh như băng. Anh hơi dừng lại, kiên định sờ sờ xuống phía dưới, đụng ngay tới thân thể đang ngòai cuộn tròn lại

- Dừng động vào tôi

Bỗng nhiên cô xẵng giọng nói

Tay Sở Phi hơi khựng lại, sau một lúc lâu, anh yên lặng rút tay về, nhẹ nhàng hỏi:

- Có bị làm sao không?
- Không cần anh xen vào!

Câu trả lời sắc nhọn như gai của con nhím nhưng giọng nói khẽ run lại tiết lộ ra cô sắp không khống chế được cảm xúc.

Sở Phi hơi run lên rồi yên lặng vươn tay kéo Đào Hoa Yêu Yêu vào lòng, cảm giác trong lòng có tiếng thở khẽ rồi sau đó là sự giãy dụa nhưng anh vẫn chỉ kiên định ôm lấy cô. Cả người cô như con mèo giương nanh múa vuốt cuối cùng cũng vẫn ở trong lòng anh. Anh ôm đầu cô vào ngực mình, nơi có thể nghe tiếng tim anh đập rồi thản nhiên nói:

- Không có việc gì, có anh ở đây

Trong bóng tối, Đào Hoa Yêu Yêu cố gắng chống cự lại cảm giác sợ tối. Cô sợ bóng tối từ nhỏ, cả đêm lúc nào cũng phải bật đèn ngủ mới dám ngủ, nay thang

máy tối om khiến cô sợ hãi run run, chỉ cố gắng chống đỡ mới miễn cưỡng mà không khóc thét lên. Cô biết, Sở Phi ngay tại bên cạnh, trong khoảnh khắc đen tối, anh tiến đến, cô theo bản năng muốn dựa vào nhưng chốc lát cô lại nhớ lại anh thấy cô như thấy người lạ, ngay cả đi cùng thang máy với cô cũng không muốn. Trong lúc nhất thời vừa sợ hãi lại vừa đau lòng nên chưa ngoa đẩy anh ra. Đào Hoa Yêu Yêu mơ hồ nghĩ, ngay cả chẳng có mặt mũi cũng không thể hèn mọn đến thế mà tìm anh để dựa vào... Trong lúc hoảng hốt, lại bỗng nhiên cảm nhận được Sở Phi ôm mình vào lòng. Đào Hoa Yêu Yêu kinh hoàng, theo bản năng muốn kháng cự nhưng đôi bàn tay lạnh lẽo quen thuộc ấy ôm cô vào lòng, vừa ôn nhu lại vừa cứng rắn, ấn đầu cô vào vòm ngực rộng lớn mà quen thuộc ấy. Quen thuộc đến độ khiến cô đau lòng, không đủ sức chống lại. Tiếng tim anh đập thật chân thật khiến cô sụp đổ mọi phòng tuyến.

Hơi thở mang theo mùi thuốc quen thuộc ấy lượn lờ quanh chóp mũi Đào Hoa Yêu Yêu. Anh vững vàng ôm cô, dùng sức mà ôm. Đáng lẽ cô nên hung hăng đẩy anh ra nhưng anh nói, có anh ở đây... Anh đã từng hung hăng vứt bỏ tình yêu của cô lại nói với cô rằng có anh ở đây.

Trong vòng ôm quen thuộc, tim cô đập loạn, trong phút chốc, sự tủi thân mãnh liệt dâng trào, cô thực sự rất nhớ anh, rất nhớ anh...

- Em có bị thương không?

Tiếng nói trầm thấp vang lên từ đỉnh đầu, trong bóng tối, không có sự xa cách như ngày thường, vừa trầm thấp lại rất dịu dàng. Đào Hoa Yêu Yêu hoảng hốt, có thể tưởng tượng, từ khi gặp lại cho đến bây giờ anh luôn lãnh đạm khiến cô không dám nghĩ nhiều. Không dám động đây, nhưng nước mắt đã rơi. Bởi vì, có lẽ, chính là ảo giác...

Sau một lúc lâu, người con gái trong lòng chỉ yên lặng. Thấy cô hồi lâu không trả lời, không giận cũng không phản đối như trước ngược lại càng khiến Sở Phi lo lắng, chẳng lẽ cô thực sự bị thương.

Không nhận được cao giọng hỏi, lời nói chứa đựng tia run rẩy:

- Yêu Yêu, rốt cuộc bị thương ở đâu? Đừng làm anh sợ!

Nói xong vẫn rất lo lắng, đơn giản sờ sờ đầu người con gái trong lòng rồi chậm rãi vuốt xuống dưới. Định rằng nếu cô không nói thì anh phải đích thân xác nhận cô an toàn nhưng cô lại né tránh.

- Tôi không sao...

Cuối cùng Đào Hoa Yêu Yêu cũng run run mở miệng, giọng nói khàn khàn đậm giọng mũi. Cô không sao là tốt rồi. Sự lo lắng trong lòng cuối cùng cũng thoáng lơi lỏng, Sở Phi khẽ, tiếng nức nở be bé truyền vào tai, chỉ một tiếng, như có như không nhưng trong bóng tối lại vô cùng rõ ràng, hung hăng xé nát tim Sở Phi. Anh bất giác ôm chặt người con gái trong lòng hơn.

Cô dựa vào anh, khẽ nói, không còn những mũi nhọn lúc trước nữa mà là sự u buồn sâu sắc:

- Chẳng phải anh không muốn đến gần tôi...

Sở Phi yên lặng, ngay khi cô nghĩ anh sẽ không trả lời thì anh nhẹ nhàng nói:

- Em sợ tôi

Đào Hoa Yêu Yêu kinh ngạc, cô không thể không chế bản thân, thốt lên:

- Nhưng anh vẫn không để ý đến em

Giọng nói quanh quẩn trong không gian yên tĩnh, sự oán hận sâu sắc như vẫn vút không tan.

Ngoài tiếng thở cũng chẳng có lời đáp nào

Trong bóng tối, Đào Hoa Yêu Yêu ngẩng đầu nhìn về phía Sở Phi nhưng trước mắt chỉ là màn đen, bọn họ gần trong gang tấc mà không thể nhìn thấy nhau.

Sau một lúc lâu, Đào Hoa Yêu Yêu cười nhẹ một tiếng, suy sụp ngã vào lòng Sở Phi, như kiệt sức, cô không nói chuyện, lấy tay che mặt, nước mắt chảy qua kẽ tay...

Anh không nói gì... có lẽ đây là câu trả lời tốt nhất

Đủ, đủ rồi.

Sau một lúc lâu, Đào Hoa Yêu Yêu nhẹ nhàng đẩy Sở Phi ra, cô thở sâu một hơi, cố gắng cười thật tươi

- A... xin lỗi

Cô khẽ nói, giọng nói nhẹ nhàng có chút run rẩy. Sau đó, không đợi Sở Phi trả lời, cô nói luôn, cô cần một tiếng trống khiến tinh thần hăng hái:

- Ha ha, xin lỗi nhé, Sở Phi. Gần đây em nghĩ chắc vẫn rất thất thố nhưng anh nên hiểu em là Đào Hoa Yêu Yêu chưa từng gặp thất bại. Lần này bị ngã cú ngã đau như thế vì anh nên khó mà không tức giận. Anh là đàn ông đừng so đo với em

Nói xong còn ngu ngốc mà nắm bả vai Sở Phi, cảm giác anh đột nhiên cứng đờ, dường như hít phải ngụm khí lạnh vậy. Cô cố ý nhú mào:

- Đừng nhỏ mọn như vậy được không? Sở Phi, em biết gần đây em luôn làm cho anh khó xử nhưng anh bỏ em, em làm thế cũng bình thường thôi. Nhưng nể tình anh còn nhớ em sợ tối, chúng ta coi như hòa.

Sở Phi yên lặng, trong bóng đêm nhìn về phía Đào Hoa Yêu Yêu, đau lòng đến khó thở. Ngay tại khoảnh khắc anh không nhịn nổi định ôm cô vào lòng thì thái dương đau đớn như bị kim châm, dần dần, như gáo nước lạnh dội vào đầu, hung hăng đánh thức lí trí của anh. Anh nắm chặt đôi tay đã vươn ra, buông thõng xuống bên người, không nhúc nhích

Anh, không thể...

Nước mắt tuôn rơi trên khuôn mặt tươi cười trong bóng tối. Đào Hoa Yêu Yêu hoàn toàn không biết sự khổ sở trong thoáng chốc đó của Sở Phi, cô chỉ biết là anh vẫn lặng lẽ, cho nên cô chỉ đành vui vẻ, thoải mái nói

- Yên tâm, sau này em sẽ không dây dưa với anh nữa

Vẫn không ai đáp lại

Đào Hoa Yêu Yêu cắn chặt răng mỉm cười, dùng giọng nói hạnh phúc nhất mà cô nghĩ nói:

- Em nói thật đấy, sau khi gặp lại, sợ dĩ vãng vằng vặc như thế chẳng qua vì em nhỏ mọn mà thôi. Em với anh, thật sự chẳng còn gì...

Thở sâu một hơi, cô cười ngọt ngào nhưng càng cười thì nước mắt càng rơi:

- Bởi vì em có bạn trai rồi...

Trong bóng đêm, Sở Phi ngẩn ra, không kịp suy nghĩ vội hỏi

- Bạn trai?!

Cô có bạn trai?! Sự chua xót dâng lên, bất giác anh nắm chặt tay cô

- Đau...

Lực từ tay truyền đến đột ngột khiến cô không kịp phòng bị, khẽ rên lên.

Sở Phi như bừng tỉnh, vội buông tay cô:

- Xin lỗi.

Anh chưa chát nói, cảm giác trong lòng vô cùng hỗn độn.

Đào Hoa Yêu Yêu vẫn cố gắng mỉm cười, nói như không để ý:

- Đúng thế, cho nên anh không cần tức giận, cũng không cần phải tránh em ngàn dặm như thế. Mọi người tốt xấu gì cũng từng quen biết, mua bán không thành nhưng tình nghĩa vẫn còn...

Không diễn nổi nữa... thực sự không diễn nổi nữa...

Dùng sức nắm chặt hai tay đang run, Đào Hoa Yêu Yêu thở sâu một hơi:

- Ai. Không biết thang máy chết tiệt này khi nào mới bình thường lại. Còn nói cái gì mà hệ thống vô cùng hoàn thiện, chỉ mất điện 5 phút sẽ phát ra tín hiệu cảnh báo. Chó má, nhất định phải đi tìm bọn này mắng cho một trận

- Thang máy không còn rung, hẳn là trục trặc bình thường. Vừa rồi anh đã ấn chuông báo nguy hiểm, hẳn sẽ được giải quyết nhanh thôi

Sở Phi nhẹ nhàng giải thích, sau một hồi yên lặng, anh nhẹ nhàng nói:

- Yêu Yêu, xin lỗi

- Không sao, không sao. Dù sao em cũng không ít lần làm anh mất mặt. Yên tâm, bạn trai mới của em chăm sóc em hơn anh nhiều, so với anh ấy, anh chẳng bằng 1 phần mười. Anh ấy rất yêu em, cho nên, cho nên...

Đào Hoa Yêu Yêu hít sâu một hơi, nhẹ nhàng nói:

- Cảm ơn anh khi này đã an ủi em trong bóng đêm

Cảm ơn anh từ chối em nhưng cũng cảm ơn anh đã an ủi em.

Trong bóng đêm, Sở Phi không nhìn được bộ dạng của Đào Hoa Yêu Yêu thế nào, anh biết cô hiểu lầm, nhưng cứ thế đi. Thế này là tốt nhất, hướng chi, cô đã có bạn trai...

Trái tim vô cùng đau đớn nhưng ít nhất cô đã có bạn trai...

Sở Phi tự cười đầy chua xót.

Chương 34 Nói cho anh tôi không yêu anh 2

Sau đó, hai người không ai nói gì nữa, chỉ ngồi trong bóng đêm lẳng lặng mãi đến khi có tiếng động, một ánh sáng đột nhiên chiếu vào khiến trong hai người bắt đầu nhắm mắt lại. Sau đó, cửa thang máy chậm rãi mở ra, ánh sáng và tiếng ồn ào càng lúc càng rõ ràng. Sau đó, người đầu tiên xông vào là Lưu Khiêm Học đang kinh hoàng, sau đó hình như có Mike, Bàng Hải Âm, còn cả Triệu Tử Tuấn... Bọn họ đều gọi tên hai người

- Sở Phi
- Yêu Yêu!
- Hai người không sao chứ?
- Bị dọa sắp chết rồi...
- Có bị thương không?
- ...

Sau trận rối loạn, Đào Hoa Yêu Yêu và Sở Phi đi ra ngoài. Mike và Lưu Khiêm Học đỡ Sở Phi, Lưu Khiêm Học đã liên lạc với bệnh viện, mặc kệ sự từ chối của Sở Phi, kiên trì muốn lập tức kiểm tra cho anh. Thái độ cứng rắn hiếm thấy của anh khiến mọi người hơi kinh ngạc, cuối cùng Sở Phi đành bực bội thoái hiệp. Mike lập tức dẫn hai người vào văn phòng mình cho Sở Phi nghỉ tạm. Đào Hoa Yêu Yêu thì hầu như bị Triệu Tử Tuấn ôm lấy đi về văn phòng mình

Bên trái là văn phòng của Mike, bên phải là của Đào Hoa Yêu Yêu, trước khi mỗi người đi một ngã, Sở Phi đột nhiên dừng bước, anh như có chút do dự rồi vẫn không nhìn được quay đầu nhìn bóng dáng Đào Hoa Yêu Yêu:

- Có thể nói cho tôi biết anh ấy là ai không? Anh nhẹ nhàng hỏi.

Câu hỏi không đầu không đuôi, giọng cũng không lớn nhưng cô nghe được, cũng hiểu được.

Cô dừng bước, hơi ngừng lại rồi mới quay đầu, cười ngọt ngào mà tươi sáng như đang chìm đắm trong vị ngọt tình yêu:

- Anh cũng biết đấy, là anh – Triệu Tử Tuấn.

Nói xong, cô vùi đầu vào vai Triệu Tử Tuấn, ở trước mặt mọi người ngẩn ngơ ánh mắt của Triệu Tử Tuấn, lạnh lùng khế rít:

- Diễn! Bằng không anh ăn đủ đấy

Chỉ cần nhìn một cái, Triệu Tử Tuấn thông minh hiểu vấn đề, vội tỏ vẻ tình cảm, ôm lấy Đào Hoa Yêu Yêu:

- Em yêu, em không sao chứ. Anh lo muốn chết...

Còn chưa nói xong, một bàn tay thon dài vươn tới, nắm lấy tay Đào Hoa Yêu Yêu. Sở Phi kéo Đào Hoa Yêu Yêu ra khỏi vòng tay Triệu Tử Tuấn, kéo cô đi

- Này, Sở tiên sinh, anh... Triệu Tử Tuấn vội ngăn lại
- Anh, anh làm gì... Đào Hoa Yêu Yêu hoảng sợ
- Im mồm!

Tay Đào Hoa Yêu Yêu, tay Sở Phi, tay Triệu Tử Tuấn, ba cánh tay xiết chặt, Sở Phi hơi căng găng, Triệu Tử Tuấn không tự chủ được buông tay ra, để mặc Sở Phi đưa Đào Hoa Yêu Yêu đi

- Anh buông ra, anh buông... Buông ra!

Đào Hoa Yêu Yêu giãy dụa nhưng sức lực trong tay Sở Phi vô cùng lớn, hai người giằng co nhau mãi cho đến khi vào văn phòng của Đào Hoa Yêu Yêu

- Anh buông ra! Đào Hoa Yêu Yêu hung hăng giãy dụa.

Cửa đóng sầm lại, cửa chớp cũng giật xuống thì Sở Phi mới buông tay Đào Hoa Yêu Yêu.

- Rốt cuộc anh định làm gì? Đào Hoa Yêu Yêu xoa cổ tay, bực bội kêu to.
- Đổi người khác! Giọng nói Sở Phi lạnh lùng nhưng mang theo sự tức giận
- Cái gì?! Đào Hoa Yêu Yêu ngây người

- Triệu Tử Tuần không được. Sở Phi lạnh lùng

Đào Hoa Yêu Yêu ngây người, cô ngây ngốc nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Sở Phi một hồi rồi mới lấy lại tinh thần, lửa giận bốc thẳng lên óc:

- Anh ấy không được?
- Đúng thế

Cô giận dữ cười:

- Tuổi không trẻ, đẹp trai, có tài, có tiền, còn yêu tôi đến chết đi sống lại, có gì mà không được

Sở Phi không nói gì, trừng mắt nhìn cô, cố gắng nhẫn nại, nhìn Đào Hoa Yêu Yêu như nhìn đứa trẻ đang đùa nghịch.

Cô vẫn kiêu ngạo vênh mặt, cười lạnh:

- Không được? Sở Phi, anh dựa vào cái gì mà nói những lời này? Anh lấy thân phận gì mà đòi dạy bảo tôi? Anh nghĩ anh là ai? Hai chúng ta vốn chẳng liên quan, tôi yêu ai thích ai anh xen vào làm gì! Tôi nói cho anh, tôi và Triệu Tử Tuần đã chuẩn bị cưới rồi. Anh có thể làm gì...
- Đồng tính luyện ái

Bốn chữ nhẹ nhàng nói ra khiến Đào Hoa Yêu Yêu ngừng bật

- ...

Cô trừng mắt nhìn anh như nhìn một con quái vật.

Sở Phi nhìn Đào Hoa Yêu Yêu ngẩn ngơ, ánh mắt kinh hoàng. Anh bình tĩnh nhìn cô, che dấu đi tình cảm ở sâu trong lòng, khẽ lặp lại

- Anh ấy là người đồng tính

Cuối cùng Đào Hoa Yêu Yêu cũng có phản ứng, cô dần mở to mắt nhìn anh như nhìn con quái vật, lửa giận thù đốt trong mắt dần biến thành nỗi kinh hoàng.

Cô từng bước lùi về phía sau, thật cẩn thận như chỉ chạm vào anh thì sẽ chết. Sự tuyệt vọng trên mặt cô khiến Sở Phi hoảng hốt, anh không tự chủ được bước lên:

- Yêu Yêu...

Quả nhiên cô như con thỏ bị sợ hãi mà bỏ chạy

- Yêu Yêu!

Cửa bật mở, Đào Hoa Yêu Yêu lao thẳng ra ngoài, Sở Phi cũng chạy theo sau cô

- Sở...

Lưu Khiêm Học vẫn chờ ở bên ngoài thấy hai người trước sau đi ra, tiến lên vừa định nói thì Sở Phi đã cắt lời:

- Đừng theo mình

Nói xong, anh đuổi theo Đào Hoa Yêu Yêu

Ở cầu thang thoát hiểm, Đào Hoa Yêu Yêu chạy đến tầng 16 thì bị Sở Phi đuổi kịp

- Buông ra

Cô lạnh lùng nhìn Sở Phi đang đẩy mình vào vách tường

- Yêu Yêu, em đừng như vậy. Sở Phi đau khổ nhìn cô.
- Buông ra. Cô chỉ lặp lại lời này
- Yêu Yêu, em đừng như thế, anh biết là anh có lỗi với em.

Anh cắn răng, vẫn nói tiếp:

- Rời khỏi Triệu Tử Tuấn đi, em đừng tự hủy hoại bản thân...
- Anh dứt đi

Đào Hoa Yêu Yêu lạnh lùng nhìn anh, đột nhiên bắt đầu giãy dụa:

- Đừng động vào tôi, anh tránh ra. Cô thét chói tai.
- Triệu Tử Tuấn căn bản không thể đem lại hạnh phúc cho em, em tội gì dây dưa với anh ta

Cô cắn răng, đôi mắt to quật cường hung hăng nhìn Sở Phi:

- Anh là gì của tôi? Tôi nói cho anh, tôi yêu anh ấy, yêu đến chết, tôi không chỉ muốn theo đuổi anh ấy mà còn muốn đi nói chuyện với bạn trai anh ấy. Đào Hoa Yêu Yêu tôi là ai? Tôi chưa phải chưa theo đuổi ai. Tôi có thể theo đuổi anh bốn năm thì sao không thể đi cướp bạn trai người khác? Đồng tính thì làm sao? Tôi thích anh ấy đấy, dù anh ấy là gay hay có bị Sida tôi cũng muốn theo anh ấy. Cái đó liên quan gì đến anh, tôi thích thể nào chẳng cần anh quản
- Yêu Yêu, em nói gì thế?

Sở Phi lớn tiếng quát, hung hăng kiềm chế cô lại.

Đào Hoa Yêu Yêu mặt tái nhợt, đánh lại, cắn chặt môi không nói câu gì. Cô chỉ giãy dụa nhưng dù giãy dụa thế nào cũng vẫn bị Sở Phi giam cầm trong vòng ôm của anh

- Anh buông ra, họ Sở...
- Vì sao em không tìm người đàn ông tốt hơn mà lại muốn Triệu Tử Tuấn kia...

Sở Phi trừng mắt nhìn cô, không không chế được quát:

- Lừa mình dối người, em biết rõ anh ta là đồng tính luyện ái...
- Chẳng sao, tôi thích. Cô trả lời lại một cách mỉa mai.
- Em căn bản không yêu anh ta

Anh quát lớn, hung hăng trừng mắt nhìn cô, nặng nề thở dốc, sắc mặt tái nhợt như tuyết.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, bọn họ nhìn nhau, chỉ nghe được tiếng thở nặng nề, hỗn loạn của nhau.

Sau đó, rốt cục, Đào Hoa Yêu Yêu không chịu được

- Rốt cuộc anh muốn gì! Sở Phi, rốt cuộc anh muốn gì?!

Đào Hoa Yêu Yêu cuối cùng không giữ được hình tượng, cô không diễn nữa... cô phát điên mà đắm vào ngực, vào vai Sở Phi, khóc kêu:

- Đúng, tôi con mẹ nó bị coi thường, tôi căn bản không yêu anh ấy, thế thì sao? Tôi nói cho anh, anh còn nói thiếu, không chỉ có tôi không yêu anh ấy mà anh ấy cũng chẳng yêu tôi. Giờ anh biết rồi anh vui chưa. Anh ấy

không yêu tôi, anh cũng chẳng yêu tôi, chẳng ai yêu tôi cả, anh vui chứ? Sở Phi, rốt cuộc anh muốn thế nào? Rốt cuộc anh muốn tôi phải thế nào?! Anh không cần tôi, tôi biết. Anh chán ghét tôi bám riết anh thì tôi đi. Tôi đi bốn năm, anh liên lạc với tôi cái rắm cũng chẳng có? Lúc gặp lại anh cũng chẳng vui vẻ nói câu đã lâu không gặp với tôi. Anh ấy căn bản chẳng yêu tôi, anh căn bản chẳng cần tôi còn không cho tôi đi tìm người đàn ông khác sao? Tôi mặc kệ anh ấy là đồng tính hay lưỡng tính, dù sao trước kia, lúc yêu anh, anh chẳng phải cũng yêu người khác. Anh yêu phụ nữ, anh ấy yêu đàn ông, tôi không đâu lại được người đã chết thì tranh với đàn ông được không? Được không?!... Anh không cần tôi thì dựa vào cái gì không cho tôi yêu người khác. Tôi chỉ có chút tự tôn sao anh cũng xé nát nó? Nhìn thấy tôi thần hồn điên đảo vì anh, nhiều năm rồi vẫn mất hồn anh đặc ý lắm đúng không? Tôi nói tôi sẽ không dây dưa với anh nữa anh không tin đúng không? Anh không cho tôi dây dưa với anh, coi tôi như người xa lạ, thái độ luôn lễ độ, nho nhã thì tôi cũng muốn học thái độ đấy của anh được không. Anh chê tôi quẩn quýt lấy anh, được tôi không dây dưa. Thế tôi không yêu người khác thì làm sao, chẳng phải anh hi vọng tôi đừng đeo anh như đĩa bám sao, đừng rình anh như hổ rình mồi sao? Giờ tôi chủ động né tránh anh, tôi lừa lọc anh sao? Chuyện Triệu Tử Tuấn tôi lừa anh thì làm sao? Cái này chẳng phải hợp ý anh còn gì? Anh dựa vào cái gì mà bóc mẽ tôi, dựa vào cái gì mà lấy đi sự tự tôn cuối cùng này của tôi...

Những nắm đấm như mưa trút lên vai, lên ngực Sở Phi. Đào Hoa Yêu Yêu dựa vào lòng Sở Phi khóc lớn, như một đứa trẻ con òa khóc. Nhưng cô đánh anh chẳng chút sức lực, chỉ có sự đau đớn như nện vào lòng Sở Phi. Tiếng khóc của cô, lúc đầu là tức giận, sau đó là tuyệt vọng như nghiền nát trái tim anh. Anh chỉ có thể mặc cho cô đánh mình, trong lòng hận không thể ôm cô vào lòng mà hôn cô, hôn hết những giọt nước mắt, sự đau đớn của cô...

Sở Phi ôm Đào Hoa Yêu Yêu, trong tai là tiếng khóc của Đào Hoa Yêu Yêu, anh chỉ có thể căn răng yên lặng. Vô số lần anh khổng chế bản thân muốn ôm chặt cô, muốn nói những lời anh muốn nhưng lời đến miệng lại cố gắng nuốt lại. Anh không thể... Anh không thể hại cô, anh yêu cô, yêu đến đau lòng nhưng anh không nói thì cô cũng lắm chỉ đau khổ vì lần thất tình này. Nhưng nếu anh nói, có lẽ cô sẽ ở bên anh nhưng cả đời còn lại chìm trong đau khổ, anh không thể, anh không thể

Bỗng nhiên, tiếng khóc ngừng lại. Sở Phi cảm thấy lòng nặng xuống. Anh cả kinh, cúi đầu thấy Đào Hoa Yêu Yêu lặng lẽ ngất xỉu trong lòng mình

- Yêu Yêu

Anh ôm chặt Đào Hoa Yêu Yêu, dùng sức lắc nhưng Đào Hoa Yêu Yêu chỉ yên lặng, nước mắt vẫn rơi, hai mắt nhắm chặt

Cô hôn mê.

Sở Phi lo lắng, anh dùng sức bế Đào Hoa Yêu Yêu lên nhưng vừa muốn bước lên bậc thang thì trước mắt đột nhiên tối sầm, cơn đau đớn kịch liệt xuyên thẳng vào óc. Chân anh lão đảo ngã xuống. Khoảnh khắc ngã xuống đập vào vách tường, anh nghiêng người, dùng toàn bộ lưng đập vào tường khiến Đào Hoa Yêu Yêu không bị tổn hại gì. Nhưng sự đau đớn trong não và trái tim như con rắn độc được dịp phát tác, hung hãn quấn chặt anh. Sở Phi hít một ngụm khí lạnh, anh ôm chặt Đào Hoa Yêu Yêu trong lòng, ép bản thân phải cố gắng chỗ đỡ. Anh rút di động trong túi, ấn con số quen thuộc, sau vài tiếng chuông ngắn thì điện thoại thông, chưa đợi đối phương nói gì anh đã giành lời, ngắn gọn, tiếng suy yếu mà khàn khàn:

- Khiêm Học, đến chỗ cửa thoát hiểm tầng 15... mau lên, Yêu Yêu...

Anh thở sâu, cố gắng chống lại đợt sóng đau đớn muốn ngất đi:

- Té xỉu

Nói xong hai chữ này, anh lảo lảo trượt chân, khoảnh khắc ngã xuống, vô ý xiết chặt vòng tay để bảo vệ người con gái trong lòng.

Chương 35 Em chờ anh 1

Trong phòng bệnh, khi Nguyễn Mạnh Đông và Lưu Khiêm Học đẩy cửa đi vào, Sở Phi vốn đang nhắm mắt tựa vào thành giường nghỉ ngơi lập tức mở mắt ra, yếu ớt nói, giọng nói khàn n khàn mỗi mết, lại không dấu được sầu lo:

- Cô ấy không sao chứ?

Lưu Khiêm Học và Nguyễn Mạnh Đông nhìn nhau, Lưu Khiêm Học mặt không thay đổi nói:

- Nếu đã quan tâm như thế thì sao phải đẩy người ta ra ngàn dặm xa xôi?

Sở Phi không nói lời nào, chỉ lẳng lẳng nhìn anh. Lưu Khiêm Học đành thở dài:

- Yên tâm, cô ấy khỏe lắm, thân thể không đáng ngại, chỉ là cảm xúc quá kích động, hơn nữa tinh thần bị áp lực, trước đó lại thức đêm. Truyền dịch rồi, chỉ cần nghỉ ngơi cho tốt là được. Vừa rồi mình thấy Bằng tiểu thư đang giúp cô ấy làm thủ tục xuất viện.

Cô không sao...

- Cảm ơn

Sở Phi nhẹ nói, lông mày giãn ra nhưng cơn đau đầu ập đến khiến anh hít phải ngụm khí lạnh

- Sở Phi. Nguyễn Mạnh Đông hoảng sợ
- Đừng chạm vào mình.

Sở Phi vội ngăn lại, theo bản năng nắm chặt lấy mép giường, đợi qua cơn đau đớn này thì anh đã toát mồ hôi lạnh, hơi hơi thở dài, anh nhìn sắc mặt lo lắng của Lưu Khiêm Học và Nguyễn Mạnh Đông thì khẽ nói:

- Yên tâm đi, mình không sao
- Có sao hay không là do mình nói chứ không phải cậu

Lưu Khiêm Học hung hăng nhú mày, nhìn Nguyễn Mạnh Đông một cái. Nguyễn Mạnh Đông gật gật đầu, anh cởi áo blu, ngồi trước mặt Sở Phi:

- Sở Phi, mình đã nói với cậu nhiều lần rồi, u não của cậu tuy là u lành nhưng vì quá lớn nên rất nguy hiểm. Nếu không may u vỡ thì thần tiên cũng không thể cứu được. Hơn nữa tim cậu đã có dấu hiệu bị suy nên phải tránh những động tác hay cảm xúc kích động nhưng ngược lại cậu toàn làm việc đến quên ăn quên ngủ, giờ lại làm ra chuyện thế này...

Nói đến đây, Lưu Khiêm Học hơi dừng lại. Thở sâu như đè nén cơn tức giận:

- Cậu có biết không, khi này mạch máu trong não cậu suýt thì bị vỡ. Cậu không muốn sống sao?

Lúc này, Lưu Khiêm Học mắng người, Nguyễn Mạnh Đông không ngăn lại, anh cũng không đồng ý nhìn Sở Phi:

- Sở Phi, cậu rất tùy tiện

Anh vốn đang có cuộc họp quan trọng, nghe điện thoại Lưu Khiêm Học gọi vội bỏ hết mọi thứ mà chạy đến mới biết đã xảy ra chuyện lớn như vậy.

- Mình...

Không đợi Sở Phi nói xong, cửa phòng bệnh mở ra, ba người nhìn ra ngoài, sau đó

- Yêu Yêu?!

Đào Hoa Yêu Yêu đứng ở cửa, lặng lẽ, sắc mặt tái nhợt nhưng rất bình tĩnh, không chút cảm xúc đứng đó. Đôi mắt đen láy nhìn Sở Phi không chớp, cô nhẹ nhàng nói, giọng nói nhàn nhạt không cảm xúc như đang nói một chuyện rất bình thường:

- Thì ra anh bị u não

Không khí yên lặng vây quanh phòng bệnh, yên lặng đến nỗi tiếng kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thật rõ

- Chúng ta nói chuyện được không?

Đào Hoa Yêu Yêu lại hỏi, ánh mắt lẳng lẳng nhìn Sở Phi

Lưu Khiêm Học và Nguyễn Mạnh Đông kinh ngạc nhìn Đào Hoa Yêu Yêu như đột nhiên lấy lại tinh thần, theo bản năng, họ đứng chắn trước giường Sở Phi:

- Khụ, chuyện này, tiểu Hoa Đào...

Lưu Khiêm Học đang nói thì bị Đào Hoa Yêu Yêu nhẹ nhàng cắt ngang.

- Xin lỗi, tôi muốn nói chuyện riêng với Sở Phi được không? Cô lại lặp lại, rất nhẹ, rất kiên định.

Nguyễn Mạnh Đông và Lưu Khiêm Học nhìn nhau một cái, biểu hiện của Đào Hoa Yêu Yêu quá bình tĩnh, bình tĩnh đến bất thường... phản ứng này có chút không đúng. Hai người do dự.

- Yêu Yêu...

Thoáng do dự, Lưu Khiêm Học thử nói:

- Sở Phi... hiện giờ anh ấy...
- Anh yên tâm

Đào Hoa Yêu Yêu chậm rãi đi tới, nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của Lưu Khiêm Học, thân nhiên nói:

- Tôi sẽ không giết chết anh ấy

Lưu Khiêm Học không nói nổi nữa, chỉ có thể há hốc mồm nhìn Đào Hoa Yêu Yêu, sau đó bất lực kéo tay Nguyễn Mạnh Đông:

- Lão Nguyễn...
- Chỉ đùa chút thôi.

Đào Hoa Yêu Yêu nhún nhún vai, lại hỏi:

- Em có thể nói chuyện riêng với anh không?

Cô nhìn Sở Phi, đôi mắt đen láy xinh đẹp như làn nước mùa thu, lại bình tĩnh khiến người ta không rét mà run. Đào Hoa Yêu Yêu tính tình dữ tợn sẽ không có phản ứng này

Chỉ đùa một chút?! Có phải cô tức đến phát điên rồi không... Lưu Khiêm Học và Nguyễn Mạnh Đông không hện mà cũng nghĩ vậy. Khẽ nuốt nước miếng, Nguyễn Mạnh Đông nói:

- Yêu Yêu...

Nhưng người thông minh bình tĩnh như anh, cũng không biết nên nói gì.

Phía sau, Sở Phi bỗng nhẹ nhàng nói:

- Các cậu ra ngoài trước đi

Anh nói với Nguyễn Mạnh Đông và Lưu Khiêm Học nhưng ánh mắt vẫn nhìn Đào Hoa Yêu Yêu. Từ khi cô xuất hiện trước cửa anh vẫn luôn nhìn cô, thật sâu, chưa từng dời mắt.

- Nhưng...

Lưu Khiêm Học lo lắng nhìn Đào Hoa Yêu Yêu vẫn đang “bình thường một cách bất bình thường”, còn cả vẻ khó hiểu của Sở Phi, hoàn toàn không đoán nổi hai người nghĩ gì.

- Các cậu ra ngoài trước đi, không sao đâu. Sở Phi gật đầu nhìn bọn họ
- Nhưng Sở Phi...

Lưu Khiêm Học còn định nói thêm gì đó nhưng lại bị Nguyễn Mạnh Đông kéo kéo. Anh khó hiểu nhìn Nguyễn Mạnh Đông, Nguyễn Mạnh Đông nhìn bầu trời hắt hắt hàm về phía Sở Phi rồi khẽ lắc đầu với anh

Sở Phi vẫn nhìn Đào Hoa Yêu Yêu, ánh mắt bình tĩnh nhưng ẩn sâu trong đó à một tia đau đớn

- Chúng ta ra ngoài đi, hai người bọn họ quả thực cần nói chuyện một chút.

Nguyễn Mạnh Đông nhẹ nhàng nói. Lưu Khiêm Học do dự một chút, như hạ quyết tâm nói:

- Được, bọn mình ra ngoài, hai người từ từ nói chuyện đi.

Đào Hoa Yêu Yêu rốt cục quay đầu lại, cười ngọt ngào với bọn họ khiến hai người dựng tóc gáy

Hai người vội vàng đi ra ngoài, đóng cửa lại sau, tựa vào trên vách tường, Lưu Khiêm Học bắt giắc lau trán, thở phào một hơi, nhìn Nguyễn Mạnh Đông:

- Lão Nguyễn, mình cảm thấy không nên

Chỉ cần nhớ lại trước lúc ra ngoài, Đào Hoa Yêu Yêu cười như thế nào thì cả người toát mồ hôi lạnh. Nguyễn Mạnh Đông tựa vào tường, trầm tư.

- Cậu nói, bọn họ lần này có thể nói thông không

Lưu Khiêm Học thấy Nguyễn Mạnh Đông không nói gì thì không nhịn được đẩy đẩy:

- Nói đi chứ
- Nói cái gì? Chuyện tình cảm người ngoài sao nhúng tay được? Nguyễn Mạnh Đông chậm rãi nói

- Cũng đúng, nói thật chưa bao giờ mình thấy Đào Hoa Yêu Yêu như thế. Lưu Khiêm Học tựa vào vách tường, cảm thấy lo sợ bất an.
- Nhưng ít ra cô ấy đã biết, tốt hơn là không biết gì

Nguyễn Mạnh Đông khoanh tay trước ngực, trầm tư nhìn ra cửa sổ ngoài hành lang.

Thật ra, như vậy cũng tốt. Sở Phi vẫn không chịu cho Đào Hoa Yêu Yêu bệnh tình của mình. Giờ Đào Hoa Yêu Yêu tự biết, dù có ngoài dự tính của bọn họ nhưng ít ra, cô đã biết, có lẽ...

- Cũng đúng

Lưu Khiêm Học đồng ý điều này, dù sao, nếu cứ theo ý Sở Phi thì cả đời, sợ rằng anh ấy thà làm người phụ bạc cũng không muốn Đào Hoa Yêu Yêu biết chân tướng, nhưng...

- Ai, vừa rồi quên không nhắc nhở Đào Hoa Yêu Yêu một chút, Sở Phi giờ không chịu nổi bị đánh đâu...

Cô đã biết, tuy rằng anh cũng không hi vọng!

Sở Phi chống tay ngồi dậy, yên lặng nhìn Đào Hoa Yêu Yêu. Cô đứng ngoài cửa nghe được bọn họ nói chuyện, đây là chuyện không ai ngờ đến. Một câu “thì ra anh bị u não” của cô nói với giọng bình thường như đang tán gẫu, rất bất ngờ, dù là người bình tĩnh như anh cũng nhất thời không biết nên phản ứng thế nào. Nhưng chỉ trong nháy mắt này, anh rõ ràng nhìn được sự phức tạp trong mắt cô. Cô đã biết... một khắc đó, không hiểu vì sao, lòng anh trở nên nhẹ nhàng hơn, anh nhìn vẻ lạnh lùng của cô, chờ đợi cô bùng nổ, thậm chí còn mong cô bùng nổ... Nhưng, cô lại bình tĩnh nói chuyện với Nguyễn Mạnh Đông và Lưu Khiêm Học như vậy, chỉ có câu trả lời sắc nhọn ẩn chứa mùi thuốc nổ. Anh biết, cô đang cố gắng nhẫn nhịn. Cho nên, khi để Nguyễn Mạnh Đông và Lưu Khiêm Học đi rồi, trong phòng bệnh chỉ còn hai người, Sở Phi yên lặng nhắm mắt lại, tay bất giác nắm chặt chăn mỏng hơn. Anh không biết mình chờ mong hay sợ cái gì nhưng bất giác nín thở, chờ cô bùng nổ. Bất luận cô làm gì thì cũng đều vì anh đã nợ cô... Nhưng Đào Hoa Yêu Yêu chưa bao giờ để người khác đoán được bản thân, cô không cãi lộn, không chất vấn hay châm chọc khiêu khích, chỉ đứng lặng lẽ nơi đó.

Đào Hoa Yêu Yêu ngo ngác nhìn Sở Phi, sắc mặt lạnh lẽo khó đoán

Anh. Anh lại làm bộ dạng chờ chết đó, lạnh lùng, nhắm mắt, không nói một câu, yên lặng, ần ần. Rõ ràng là đáng đánh chết nhưng lại khiến người đau lòng, hận không thể xông lên đánh nhưng lại sợ quá đáng... Anh... còn bí mật gì nữa sao?

Trước khi không nhìn được muốn xông lên đánh người, Đào Hoa Yêu Yêu nhắm mắt lại, thở sâu. Anh là Sở Phi; đúng vậy, đúng vậy, anh là Sở Phi...

Chờ tâm tình ổn định lại, Đào Hoa Yêu Yêu mở mắt ra, nhìn gương mặt lạnh lùng, tiêu tụy của Sở Phi. Bỗng nhiên cô muốn cười chính mình. Quả nhiên, bất kể là bốn năm trước hay bây giờ, lần nào cũng vậy, dù đã hạ quyết tâm, tim đau đớn nhưng không thể bỏ được...

Cô vẫn rất yêu anh

Thật ra, khi xe cứu thương trên đường đến bệnh viện cô đã tỉnh lại. Cô chỉ là nhất thời kích động mà hôn mê bất tỉnh. Cho nên, cô biết, là anh cứu cô.

Đến bệnh viện, truyền dịch rồi thì có thể xuất viện nhưng anh lại thật sự phải đưa vào phòng cấp cứu, mãi đến khi cô làm hết mọi thủ tục kiểm tra rồi anh vẫn chưa ra.

Hải Âm nói với cô, ngoài vấn đề bệnh tim, bởi vì lúc té ngã ở cầu thang, Sở Phi đỡ cho cô nên xương quai xanh của anh bị gãy.

Anh lại một lần nữa cứu cô.

Lúc nằm trên giường truyền dịch, có lẽ là thành phần của thuốc làm cho cô bình tĩnh lại, cô bắt đầu nghĩ nhiều chuyện, nghĩ tới suốt bốn năm qua, nghĩ thời gian ngắn ngủi khi gặp lại, những lúc cô như con nhím xù lông hung hăng đâm người.

Nhiều năm như vậy, rốt cục gặp lại, anh ôn hòa mà phá hủy lý trí của cô. Cô oán, cô hận vì thế cô dựng lông nhím, hung hăng làm tổn thương anh và cũng làm tổn thương chính mình.

Sau đó, cô nhớ tới lý do bỏ đi bốn năm trước. Cô nói muốn chờ anh bởi vì cô luôn tin rằng, yêu và không yêu đều là quyền lợi của mỗi người, người khác không có quyền quyết định thay. Lúc đi, cô tin rằng anh yêu cô, tuy rằng cô biết, anh từng coi cô là thể thân của Liễu Phi nhưng cô là Đào Hoa Yêu Yêu cho nên cô nguyện ý chờ anh nghĩ thông. Sau đó chọn yêu cô hay buông tha cho cô.

Nhưng, hiển nhiên là cô đã đánh giá cao bản thân mình hoặc là cô đã xem nhẹ ma lực của tình yêu. Đến nay cô cũng không biết vì sao mình lại yêu Sở Phi nhưng cô vẫn yêu, thậm chí yêu không thể từ bỏ. Bốn năm qua, ngày nào cũng vậy, cô chìm trong mệt mỏi, dần dần bị đau đớn che mờ mắt, cô bắt đầu oán anh để cô đợi lâu như vậy... Chờ lâu như vậy nhưng cũng chẳng cho cô một kết thúc, chờ lâu như vậy mà vẫn chẳng thể tới bên anh...

Cho nên, sau khi trở về, cô như con nhím xù lông, bất kể là gì cũng đều có thể hung hăng đá thương người, đá thương anh. Còn chưa từng nhìn ánh mắt anh ngày càng tiêu tụy, sắc mặt anh ngày càng tái nhợt...

Mãi đến lúc này, cô không thể nhịn nổi nữa, phát tiết xong thì dần tỉnh táo lại. Những cảnh tượng sau ngày gặp lại dần hiện lên. Anh đứng xa xa nhìn cô nhưng không tới gần, khi anh cứu cô tránh khỏi nạn chiếc đèn rơi xuống người lại chẳng nói gì rồi bỏ đi. Anh dọc đường thái độ vẫn luôn lạnh lùng nhưng khi đưa cô đến nơi lại dặn cô không được đón xe trên cầu vượt, khi cô đói đến choáng váng thì anh đề nghị tạm ngừng hợp đúng lúc, trong bóng tối anh dịu dàng ôm cô, anh còn biết rõ Triệu Tử Tuần là người đồng tính, lần đầu tiên nổi cơn tức giận với cô là vì cô nói mình muốn yêu Triệu Tử Tuần...

Cô sao có thể quên, anh là người giỏi yên lặng, giỏi nhẫn nại như thế nào!

Cái gì đó nhói lên khiến tim cô đập mạnh, cô lo sợ, nghi hoặc, cô cần xác định, cô cần cái gì đó cho dù là ảo tưởng cũng được, chỉ cần trấn an trái tim rối loạn của mình, chỉ cần giúp cô hiểu rõ cô không phải là đang si tâm vọng tưởng!

Nhưng anh lại lần nữa khiêu chiến lý trí yếu ớt của cô

Khi cô vội vàng chạy tới phòng bệnh của anh lại nghe thấy tin tức này! Còn chưa kịp tiêu hóa thì đã bị anh nhìn thấy, vẫn bình tĩnh như vậy. Trong nháy mắt, lý trí vất vả lắm mới có được của cô lại bị hỗn loạn, lửa giận khiến cô trở nên gai góc, thậm chí muốn làm tổn thương anh để bảo vệ chính mình. Mãi đến khi Lưu Khiêm Học và Nguyễn Mạnh Đông lo lắng rời đi thì cô mới lấy lại tinh thần.

Chương 36 Em chờ anh 2

Nhìn khuôn mặt không chút thay đổi của Sở Phi, Đào Hoa Yêu Yêu thờ dài, thật ra nhìn vẻ mặt anh cô vẫn không nhìn được cơn tức nhưng mà... thôi đi, nhìn.

Chậm rãi đi tới rồi ngồi xuống bên giường bệnh của Sở Phi, cô chỉ vào cánh tay băng bó của anh, bỗng nhiên nhẹ nhàng nói, giọng nói dịu dàng chưa từng có:

- Hải Âm nói cho em biết, vì cứu anh mà anh bị gãy xương, nghiêm trọng lắm không?

Sở Phi ngẩn ra, bất giác kinh ngạc nhú mày, thật không ngờ câu đầu tiên của cô lại là thế. Ánh mắt anh có chút bắn khoăn lại thêm phần mờ mịt, bởi vì anh thấy sự quan tâm hiện rõ trên nét mặt cô, cả sự ầm áp chưa từng có. Cô...

- Sở Phi? Đào Hoa Yêu Yêu nhẹ nhàng gọi anh.

Sở Phi lấy lại tinh thần, theo bản năng vuốt vuốt tóc, thản nhiên lắc đầu:

- Em không sao là tốt rồi

Đào Hoa Yêu Yêu nghe vậy, dường như hơi chấn động. Cô nhìn anh thật sâu, sắc mặt anh tái nhợt, môi nhợt nhạt không nhìn ra màu sắc, vẫn chỉ là sự lạnh lùng đó.

Sau đó, cô nhẹ nhàng mà thở dài, đúng rồi, chính là cái dạng này, từ rất lâu về trước cô đã nhìn ra vẻ cô đơn, lạnh lùng của anh. Anh cũng như một con nhím từng bị tổn thương, bởi vì tổn thương quá lớn nên cứng rắn mà chống đối mọi thứ. Thật ra, chính anh cũng rất mệt mỏi

Đào Hoa Yêu Yêu lẳng lặng nghĩ, thật là, từ sau khi gặp lại cô bị sự đau đớn che khuất hai mắt mà những chuyện rõ ràng như vậy chẳng nhìn ra.

Chính lúc này, cô không nghĩ còn như vậy, may mắn, cô khôi phục lý trí đúng lúc

- Khi này...

Đào Hoa Yêu Yêu kéo chăn sắp rơi xuống đất cho anh, hơi ngừng lại rồi nói:

- Xin lỗi, em hơi quá đáng.

Sở Phi lắc đầu, anh biết cô ám chỉ những lời khi này nói với Nguyễn Mạnh Đông và Lưu Khiêm Học, dù có chút xin lỗi bạn thân nhưng anh có thể hiểu cô, lại lo lắng vì phản ứng của cô lúc này quá mức bình tĩnh. Anh chân chừ nhìn cô, đáy mắt ẩn chứa sự đau buồn:

- Yêu Yêu, em ổn không?

Cô quá bình tĩnh, trừ lúc ban đầu có phần đánh đá thì cô vẫn luôn bình tĩnh như không hề tức giận. Điều này rất bất thường.

Đào Hoa Yêu Yêu nghe vậy chỉ nhúu mày nhìn anh hồi lâu, đột nhiên hỏi lại thật khê:

- Vậy anh ổn không?

Sở Phi bỗng dưng nhướn mắt lên, bất chợt nhìn thấy ánh mắt bình tĩnh sáng trong của cô thì lại vội né tránh. Ánh mắt của cô quá trong sáng như nhìn thấy hết thấy. Anh nhát gan, sự yếu ớt lại dịu dàng trong mắt cô khiến anh đau đớn, không biết làm sao.

Đào Hoa Yêu Yêu nhìn tia chập vọt lóe qua trong mắt anh, tâm tình đột nhiên tốt hơn nhiều. Cô nhìn anh:

- Em... chưa từng gặp chuyện như thế
- Cái gì? Sở Phi ngẩn ra.
- U nào. Cô nhẹ nhàng nói: Là sự thật... Đúng không?
- ...

Sở Phi yên lặng nhưng không nhịn được nhìn cô một cái. Vẻ mặt cô bình tĩnh khiến anh thật sự không biết phải làm sao. Từ khi vào phòng bệnh, cô vẫn làm anh vô thố.

Một ngón tay mềm mại nhẹ vuốt khóe môi anh, Sở Phi hoảng sợ suýt nhảy dựng lên, ngạc nhiên nhìn Đào Hoa Yêu Yêu.

Đào Hoa Yêu Yêu chỉ nhún nhún vai:

- Mỗi lần anh không muốn nói dối thì khóe môi bên phải sẽ cong cong hơn, cho nên...

Cô nhìn anh:

- Em biết, là thật.

Sở Phi vội nhìn cô một cái, vẫn chẳng nói gì nhưng càng mím chặt môi, sắc mặt càng lạnh, dưới lớp chăn mỏng, bàn tay nắm chặt. Anh lạnh lùng nói:

- Không liên quan đến em

Anh hi vọng có thể dùng cách này để cô bỏ đi. Bốn năm trước, anh dùng cách này đã thành công khiến cô bỏ đi nhưng lúc này dường như đã mất tác dụng.

Đào Hoa Yêu Yêu tựa hồ cũng không thèm để ý, cô vừa điều chỉnh tốc độ truyền dịch cho Sở Phi, vừa nhẹ nhàng tự nói:

- Thật ra, vừa rồi em nghĩ, lẽ ra bây giờ em nên tát anh một cái thật mạnh rồi nhào vào lòng anh mà khóc, vừa khóc vừa gào to cả đời em cũng không rời khỏi anh

Nói xong, không đợi Sở Phi mở miệng, Đào Hoa Yêu Yêu cười rồi lại tiếp tục tự nói:

- Anh yên tâm, em sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như vậy, giờ ngay cả phim truyền hình cũng chẳng diễn như thế.
- ...

Sở Phi vẫn chỉ lạnh lùng trầm mặc.

- Anh yên tâm, em sẽ không quấy lấy anh

Thở dài, Đào Hoa Yêu Yêu nhẹ nhàng đứng dậy, cô nhìn gương mặt Sở Phi, cô nhẹ nhàng mà kiên định nói:

- Sở Phi, em yêu anh, cho nên, em chờ anh

Sở Phi bỗng dừng chân động, anh vội quay đầu lại, vươn tay nắm chặt tay Đào Hoa Yêu Yêu đang chuẩn bị bỏ đi:

- Em...

Anh kinh ngạc nhìn vẻ bình tĩnh của cô, trên mặt cô thậm chí còn có sự dịu dàng bình thản khiến lòng anh căng thẳng nhưng rất nhanh chóng lại bị cơn giận bao phủ. Bàn tay nắm tay Đào Hoa Yêu Yêu bất giác dùng sức bóp chặt:

- Rốt cuộc em nghĩ cái gì?

Lạnh lùng mà giận dữ, anh gạt tay cô ra:

- Sự nhẫn nại của anh có giới hạn

Trong lòng Sở Phi vô cùng tức giận nhưng chỉ có thể lạnh lùng như thế. Bất luận cách gì, chỉ cần làm cô rời xa anh là đủ.

Đào Hoa Yêu Yêu nhìn anh, thở dài:

- Vừa rồi em đã nói, em nghĩ, anh bị u não... thật sự là... chuyện vớ vẩn. Chúng ta sao có thể gặp chuyện cầu huyết mà phim Hàn cũng không buồn diễn này?

Sở Phi trừng mắt với cô, lạnh lùng nói:

- Chẳng ai yêu cầu em gặp, em có thể biến đi!

Lời anh nói vô cùng gay gắt, cực đoan khiến người khác tổn thương nhưng Đào Hoa Yêu Yêu như không nghe thấy. Cô chỉ nhìn anh, thật dịu dàng, thật buồn bã, nhẹ nhàng đặt bàn tay ấm áp của mình lên mu bàn tay lạnh băng của anh, dịu dàng nói:

- Nhưng mà Sở Phi, bởi vì chúng ta gặp phải chuyện cầu huyết này nên anh cũng muốn dùng cách cầu huyết để chúng ta cùng đau khổ sao?

Sở Phi bỗng dừng nín thở, anh chỉ có thể trừng mắt nhìn cô không nói được gì. Nhìn vào mắt cô, vẫn lạnh băng như trước nhưng trong mắt có cả sự kinh hoàng, bất an

Đào Hoa Yêu Yêu rất thật, gần từng tiếng :

- Anh nên biết từ sớm, Đào Hoa Yêu Yêu thực sự mặt rất dày, em tin chắc chắn anh yêu em. Trước em đã nói sẽ chờ anh ba năm nhưng em chờ anh đã bốn năm, lúc này, em không muốn nói phải chờ anh bao lâu bởi vì em không biết, em có thể yêu anh được bao lâu, cho nên em chỉ có thể chờ đến ngày em không còn yêu anh nữa
- Em...

Sở Phi đang định nói lại bị Đào Hoa Yêu Yêu cản lại:

- Anh hãy nghe em nói hết

Đào Hoa Yêu Yêu lại tiếp tục nói

- Sở Phi, em từng chống đối anh, thật sự thử chống đối anh nhưng em không chống được. Trước, anh vì Liễu Phi mà bỏ em, giờ lại vì u não mà bỏ qua em. Anh sợ em không chịu nổi sao? Nhưng anh chưa từng thử qua sao biết được? Đừng quên, em là Đào Hoa Yêu Yêu mạnh mẽ thân kinh cứng hơn thép. Hơn nữa, u não rất đáng sợ sao? Từ lâu rồi ung thư đã chẳng còn là bệnh nan y. Huống chi chẳng ai đoán được ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì. Có lẽ, ngày mai em sẽ yêu người khác, có lẽ ngày mai em bị tai nạn xe cộ sẽ chết...
- Em sẽ không chết

Bàn tay lạnh băng bất giác nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô. Anh nhìn cô, sự lạnh lùng cuối cùng đã bị đánh tan, anh khàn giọng, hung hăng nhìn cô:

- Em sẽ không chết

Đào Hoa Yêu Yêu lại bỗng nhiên cười, cười thật vui vẻ:

- Sở Phi, ít nhất anh có để ý đến em đúng không? Nhưng anh đã phí quá nhiều thời gian. Khi này em còn chưa nói xong, em sẽ chờ anh nhưng em thực sự sẽ không chờ anh mãi được, không chờ anh chết. Tình yêu phải tự mình giành lấy, em cố gắng giành lấy anh vì em yêu anh. Cho nên...

Cô dịu dàng nhìn anh mỉm cười:

- Trước khi em yêu người khác, em chờ anh đến giành lấy em hoặc là rời bỏ em
- Yêu Yêu, em đừng như thế... Sở Phi khó khăn nói
- Em đừng thế nào? Cô lẳng lặng hỏi lại.

Sở Phi đau khổ nhìn nụ cười tươi sáng của Đào Hoa Yêu Yêu, anh bỗng dưng buông tay cô, đứng dậy, đi tới trước cửa sổ, nhìn ra bên ngoài. Hồi lâu sau, anh nhẹ nhàng nói, tiếng nói khàn khàn nhưng như đã bình tĩnh lại được. Anh cúi đầu nói:

- Đừng cố chấp như vậy, chúng ta...

Anh hơi ngừng lại, cắn răng lạnh nhạt nói:

- Không có kết quả.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng đến gần, Đào Hoa Yêu Yêu đứng bên anh, nhìn ra bầu trời xanh bên ngoài, thản nhiên nói:

- Em chưa bao giờ cố chấp... chỉ là, em không muốn dừng lại...

Người Sở Phi chấn động, ngực rất đau, nỗi đau ngọt ngào nhưng cũng thể thương. Anh quay đầu lại, nhìn khuôn mặt trong suốt của Đào Hoa Yêu Yêu dưới ánh mặt trời. Anh không nhìn được vuốt ve mặt cô, khoảnh khắc đầu ngón tay chạm đến hai má mềm mại của cô thì khẽ run lên, sau đó cố sức rút tay về, nắm chặt tay lại, anh nhìn cô nói:

- Yêu Yêu... em... quên anh đi, được không?

Dừng như thế này nữa... anh sẽ lại làm tổn thương em

- Em nói rất nhiều lần rồi, em chưa nói em không thể quên anh

Cô nhìn anh, mắt bỗng nhiên đỏ bừng:

- Nhưng bây giờ thực sự em không quên được...

Cô bỗng nhiên cảm thấy mệt muốn chết nhưng cô không thể nào dối lòng, cũng như trước kia, cô gai góc làm bộ như vô cùng chán ghét anh nhưng kết quả lừa được mọi người cũng không lừa được chính mình.

- Em là người con gái tốt, vì anh, không đáng

Đào Hoa Yêu Yêu sâu kín nhìn anh, cười khỏ:

- Triệu Định Duệ nói em tốt nhưng anh ta một chân hai thuyền, Triệu Tử Tuấn nói em tốt nhưng anh ấy là gay. Anh nói em tốt nhưng cũng vì u não mà bỏ em

Cô cười thật cô đơn, lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt bi thương, bất lực như vậy trước mặt anh:

- Sở Phi, mọi người đều nói em tốt nhưng chẳng ai cần em.

Đào Hoa Yêu Yêu quay đầu lại, nhìn bầu trời xanh ngoài cửa sổ, chậm rãi nói:

- Anh, Triệu Định Duệ, thật ra các anh đều rất ích kỉ, vì thỏa mãn sự ích kỉ của mình mà bỏ qua em

Nói tới đây, cô hơi dừng lại, sau đó cười cười tự giễu

- Nhưng em cũng rất ích kỉ, nếu không ích kỉ, em nên nghe lời anh nói, đi tìm một người đàn ông khác... nhưng Sở Phi, em thật sự đã cố gắng nhưng không làm được, cho nên...

Đào Hoa Yêu Yêu quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt Sở Phi dừng cảm mỉm cười:

- Em chờ anh, chờ anh đến yêu em hoặc bỏ mặc em

Nói xong, không đợi anh trả lời, cô đi ra ngoài, trước khi vươn tay cầm nắm nắm cửa, Đào Hoa Yêu Yêu xoay người nhìn anh, bỗng nhiên nhẹ nhàng cười, ánh mắt lại vô cùng nghiêm túc:

- Không nhận được còn phải tranh thủ cái cho bản thân một chút. Sở Phi, anh có từng nghĩ, có lẽ anh sẽ chết vì suy tim hay u não hoặc có ngày em có chuyện bất trắc... nhưng nếu anh tới tìm em chậm một ngày, có lẽ, sẽ mất đi một ngày anh có thể yêu em. Cho nên, đừng bắt em chờ lâu.

Chương 37 Chúng ta học cách dũng cảm

Cô nói, em chưa từng cố chấp, chỉ là em không dừng lại được... khi ấy, cô thản nhiên cười.

Cô nói, em chờ anh, chờ anh đến yêu em hoặc là rời bỏ em... khi ấy, cô cũng chỉ thản nhiên cười.

Cô nói, nếu anh tới tìm em muộn một ngày, có lẽ sẽ mất đi một ngày anh có thể yêu em... khi đó, cô vẫn chỉ thản nhiên cười.

Tiếng đóng cửa nhẹ nhàng mà lại như một chùy mạnh nện vào lòng Sở Phi. Trước mắt chỉ có nụ cười với hốc mắt đỏ bừng của cô. Hai tay gắt gao nắm chặt, như đang tự thôi miên, tự lặp đi lặp lại trong lòng, anh phải khắc chế... bất luận có ý nghĩ gì, có xúc động gì, anh phải khắc chế.

Anh không thể làm...Không thể mềm lòng, không thể quay đầu, không thể gọi cô.

Anh, tuyệt đối sẽ không đi tìm cô, tuyệt đối không thể!

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc mặt tái nhợt, từ chỗ này có thể nhìn ra cửa lớn, chỉ cần cô bỏ đi, mọi thứ đã xong

- Cô ấy đi rồi

Không biết từ khi nào, Nguyễn Mạnh Đông bước vào, nhẹ nhàng nói với anh

- Mình biết

Sở Phi mặt không chút biến đổi, bởi vì cố gắng ức chế bản thân nên có ánh lệ ẩn chứa

- Cô ấy nhờ mình chuyển lời đến cậu, nói đây là lời cuối

Nguyễn Mạnh Đông chăm chú nhìn vẻ mặt Sở Phi. Nhìn biểu hiện của Sở Phi, Nguyễn Mạnh Đông gần từng tiếng nói:

- Cô ấy nhờ mình hỏi cậu, chẳng lẽ, cậu không muốn tình yêu của cô ấy sao?

Một câu này như giọt nước tràn ly, hung hăng đánh thẳng vào tim Sở Phi, anh bỗng dung mở bừng mắt, lão đảo tựa vào tường, thân hình gầy yếu lung lay sắp ngã.

Anh kinh ngạc nhìn Nguyễn Mạnh Đông, trước mắt lại chỉ hiện ra nụ cười trong nước mắt của người con gái ấy.

Anh không muốn có tình yêu của em sao... không hề muốn sao...

Anh muốn!

Đào Hoa Yêu Yêu, cô gái vô cùng thông minh này, cái gì cô cũng biết, cái gì cũng biết!

Anh muốn, anh vẫn luôn muốn! Vẫn đau khổ dè dặt không dám nói, không dám làm, không dám đối mặt thậm chí anh đã làm nhiều chuyện khiến cô bị tổn thương cũng chỉ vì kháng cự lại cô. Nhưng cho dù ngày mai sẽ chết ngay lập tức anh vẫn muốn tình yêu của cô, muốn cô yêu anh, muốn đến sắp phát cuồng!

Cuối cùng, sợi dây đàn đó cũng bị đứt tung

Sở Phi nhắm mắt lại, hồi lâu mới không chế sự kích động trong lòng, mở to mắt ra, giống như đã hạ quyết tâm, nhẹ nhàng mà kiên định nói:

- Mạnh Đông, phiền cậu một việc

- Việc gì
- Giúp mình chuẩn bị xe, mình muốn xuất viện.

Chiếc xe màu xanh lam đỗ dưới nhà trọ của Đào Hoa Yêu Yêu, Đào Hoa Yêu Yêu nói với Bàng Hải Âm:

- Đến công viên nhỏ bên kia ngòi đi, mình mời cậu uống rượu

Bàng Hải Âm cười cười nói:

- Ok

Cất xe vào gara, hai người đến cửa hàng tiện lợi gần đó mua hai chai bia, đi bộ đến công viên gần nhà. Ngồi trên thảm cỏ xanh rì, Đào Hoa Yêu Yêu bật lon bia ra uống, cảm nhận chất lỏng lạnh buốt xuyên qua người rồi cháy bùng bùng trong dạ dày. Cô khẽ thở phào, ngẩng đầu nhìn những đám mây trắng lướt qua trên bầu trời, nhẹ nhàng nói:

- Hải Âm, mình quyết định sẽ chờ anh ấy
- Ừ.

Cô chậm rãi nghĩ, làm thế nào để biểu đạt được chỗ quan trọng:

- Mình không biết vì sao mình yêu anh ấy, nhưng lúc mình gặp anh ấy, trong đầu thật sự chỉ nghĩ được một câu thật cầu huyết: “anh quá gầy, gầy rất nhiều, tiêu tụy đi rất nhiều”

Cô quay đầu nhìn Bàng Hải Âm cười

- Hải Âm, có phải mình chẳng có cốt cách gì không? Nhưng mà vừa nhìn thấy ánh mắt của anh ấy thì tim cũng bắt đầu đau. Mình vẫn còn yêu anh ấy...
- Cũng chính anh ấy thảm rồi. Bàng Hải Âm gật gật đầu.

Đào Hoa Yêu Yêu nhăn mặt:

- Mình thử quên anh ấy nhưng tiếc là thất bại. Cô bĩu môi tự giễu: - Mình không thể tự lừa dối bản thân được
- Mình thấy thời gian trước cậu lừa mình dối người rất đáng bực, Bàng Hải Âm nhắc nhở cô, không có ý tốt

- Nào có, chính vì lừa mình dối người lâu như vậy mới phát hiện không lừa được thôi.
- Cái đó, thật ra... có mệt không?

Bàng Hải Âm lắc lắc chai bia, nghiêng đầu nhìn cô

- Mệt, sao lại không mệt. Mình mệt sắp chết rồi. Đào Hoa Yêu Yêu thở dài, nằm xuống bãi cỏ
- À
- À?!

Đào Hoa Yêu Yêu khó tin lặp lại một lần.

- Chỉ có một chữ này
- Nếu không cậu muốn nghe cái gì?

Bàng Hải Âm uống một ngụm bia, lườm cô một cái

- Chẳng lẽ cậu không thể vì sự si tình của mình mà cảm thán một chút sao, hoặc là thương tiếc sự cuồng dại của mình?

Bàng Hải Âm nhún nhún vai:

- Tự làm vậy, ai thương
- Cậu thật biết đã kích người khác

Đào Hoa Yêu Yêu nằm phịch xuống, nhìn trời xanh hồi lâu, cô đột nhiên bịt mắt, thì thào:

- Hải Âm, mình khóc này...
- Chẳng sao, mặt trời thế kia khóc thì khô nhanh thôi

Bàng Hải Âm xoa xoa đầu Đào Hoa Yêu Yêu. Hồi lâu không nói, bỗng nhiên, Đào Hoa Yêu Yêu mở miệng:

- Cậu nói xem, vạn nhất anh ấy không tới tìm mình thì làm thế nào?
- Ngày nào mình cũng sẽ giới thiệu một anh chàng tốt cho cậu, cho anh ấy tức chết
- Vạn nhất tất cả đàn ông anh ấy chẳng quan tâm?
- Thế thì mình li hôn, Girl Love với cậu
- Oa. Cậu hại người đấy à.

Đào Hoa Yêu Yêu ngồi dậy:

- Sven nhà cậu còn chẳng bấm mình ra chín chín tám mốt mảnh

Bàng Hải Âm nhìn cô:

- Thế chẳng phải vừa khéo làm anh ấy tiếc nuối sao

Đào Hoa Yêu Yêu nhướn mắt, trò đùa rất nhạt. Lặng lẽ lại nằm xuống bãi cỏ, sau hồi lâu cô khẽ nói:

- Hải Âm, cảm ơn cậu.

Bàng Hải Âm cười nhẹ:

- Mời mình ăn KFC một tuần là được
- Nhân lúc cháy nhà hôi đồ

Đào Hoa Yêu Yêu lườm cô, hai người trợn mắt nhìn nhau rồi cùng phì cười. Uống bia xong, hai người thong thả đi về, đứng dưới lầu, Bàng Hải Âm nói với Đào Hoa Yêu Yêu:

- Mình đến ở cùng cậu mấy ngày nhé?

Đào Hoa Yêu Yêu cười cười:

- Không cần.
- Vậy có việc gì thì gọi điện cho mình

Bàng Hải Âm gật gật đầu, ngồi vào ô tô, trước khi lái xe đi thì thò đầu ra gọi:

- Yêu Yêu
- Gì thế?
- Cậu luôn tự tin bởi vì cậu biết mình muốn gì, cho nên.

Bàng Hải Âm nhìn cô thật sâu rồi gào:

- Cố lên!

Đào Hoa Yêu Yêu trong lòng ấm áp, gật gật đầu:

- Mình biết rồi!

Bàng Hải Âm nhìn cô thật sâu rồi lái xe rời đi.

Nhìn xe của Bàng Hải Âm biến mất trên con đường nhỏ, Đào Hoa Yêu Yêu ngẩng đầu nhìn đám mây lãng đãng trôi trên bầu trời, ánh mặt trời vẫn thật ấm áp, rạng rỡ. Cô bỗng nhiên cảm thấy tràn đầy hi vọng. Vươn vai, cô nghĩ, không phải là kháng chiến lâu dài sao, ngày mai ở trong văn phòng sẽ lập kế hoạch trường chinh, mỗi ngày đọc một lần.

Cả người hùng hực khí thể bước vào thang máy, Đào Hoa Yêu Yêu vừa đi vừa hát: “chết cũng phải dính là sức mạnh, mệt cũng phải đánh là năng lượng. Năng lượng này là đá, sức mạnh này là sắt, thậm chí còn cứng hơn sắt, mạnh hơn đá, nổ súng thẳng về phía con trâu Sở Phi...”

Khoảnh khắc bước ra thang máy, cô ngừng bật không hát nổi.

Chương 38 Chúng ta học cách dũng cảm 2

Hành lang rộng rãi có chút ánh sáng, có một người lẳng lặng đứng trước cửa nhà cô. Anh thật gầy yếu, thật tiều tụy, một bên tay còn bị băng bó, nhưng bóng người cao gầy như ngọc thụ lâm phong. Anh lẳng lặng nhìn cô, dường như anh đã chờ cô từ rất lâu rồi nhưng vẫn chỉ kiên nhẫn đứng đó chờ.

Anh đến đây, không chỉ đến đây mà thôi!

Đào Hoa Yêu Yêu nhìn Sở Phi bên tay còn lành lặn của Sở Phi, chậu hoa “bồn cầu” quen thuộc, cả con thỏ Mashimaro có cái tên Jark thần tiên, trên đầu con thỏ còn đội chiếc mũ buồn cười nữa. Bốn năm qua, thường những lúc cô cô đơn nhất, cảm giác khó khăn nhất thì con thỏ này đột nhiên sẽ xuất hiện trước cửa phòng cô. Chỉ có một điểm khác lạ là trước kia, chỉ có Mashimaro lẳng lặng ngồi trước cửa, chờ đợi để làm cô cười, cô vui vẻ.

Cô ngơ ngác nhìn Sở Phi, nhìn con thỏ đang cười kia, trong lòng kinh hoàng, một suy nghĩ dâng lên khiến cô rơi nước mắt. Suy nghĩ của cô hỗn độn... không, cô không dám nghĩ gì cả.

Tay có chút run run, cô dùng sức nắm chặt tay lại, để móng tay đâm thật sâu vào lòng bàn tay. Rất đau, rất đau. Nhưng tốt lắm, người trước mặt không biến mất.

Anh đứng trước mặt cô. Cô cố gắng mỉm cười:

- Anh đến nhanh thật

Sở Phi cẩn thận nhìn Đào Hoa Yêu Yêu, đôi mắt của cô đen láy, khẽ mỉm cười nhưng không nhìn ra được cảm xúc. Anh bỗng nhiên có chút lo lắng, thậm chí là sợ hãi, bất giác chớp mắt nhìn xuống, tránh ánh mắt của cô. Anh hơi yên lặng rồi nhẹ nhàng nói:

- Ừm.

Rất nhẹ nhàng nhưng cũng rất kiên định.

Tim càng đập mạnh. Đào Hoa Yêu Yêu cố gắng khắc chế bản thân. Cô đút tay vào túi áo, cố ý làm ra vẻ thật bình tĩnh, thậm chí còn hơi cười:

- Anh có gì muốn nói với em không?

Bàn tay nhỏ trong túi áo ướt đầm mồ hôi.

Giọng nói thật bình tĩnh, không hề có sự kích động, Sở Phi có chút thất vọng, thậm chí là hối hận vì cơn xúc động của mình. Anh đột nhiên muốn bỏ chạy. Nhưng bỗng nhiên, anh nghe thấy cô gọi anh:

- Sở Phi? Cô khẽ gọi

Một tiếng Sở Phi này thật dịu dàng như trong mộng, tràn ngập tình cảm ngọt ngào khiến cho Sở Phi không tự chủ được ngẩng đầu. Sau đó, anh nhìn thấy đôi mắt cô thật bình tĩnh nhưng rất ấm áp, tràn ngập chờ mong và sự cổ vũ.

Lòng Sở Phi hơi rung động, thiên ngôn vạn ngữ mãnh liệt dâng trào nhưng lại bị nghẹn ở yết hầu không nói nên lời. Do dự một lát, anh nhẹ nhàng đưa con thỏ Mashimaro đến trước mặt cô, ngại ngùng khẽ nói:

- Anh đến tặng em cái này.

Anh nhìn cô, tim đập nhanh hơn nhưng không hề đau đớn, ngược lại có chút vui vàng, ánh mắt bất giác ánh lên tia chờ mong.

Đào Hoa Yêu Yêu không nhận con thỏ, cô vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve tai con thỏ, cảm giác mượt mà truyền đến, kích thích tuyến lệ. Hồi lâu sau, cô run rẩy, thỏa mãn thở dài:

- Quả nhiên là anh

- Ừ...
- Bốn năm...

Đào Hoa Yêu Yêu thở sâu một hơi, giọng run run:

- Đều là anh
- Ừ...

Bí mật che dấu suốt bốn năm cuối cùng được sáng tỏ, Sở Phi như nín thở thật lâu, nhìn Đào Hoa Yêu Yêu đang cúi xuống vuốt ve con thỏ, bàn tay trắng nõn run run, trong lòng bỗng nhiên có mấy phần bất định. Cô... sẽ phản ứng thế nào.

Nhưng hồi lâu sau, Đào Hoa Yêu Yêu chỉ yên lặng, sau đó, cô đột nhiên nhẹ nhàng nói một câu chẳng liên quan. Nhưng đang nói với anh mà cũng như đang tự lầu bầu:

- Jack thần tiên, tên này thật sự rất chuối
- ...

Sở Phi hơi ngượng ngùng, quẩn đến tai đỏ bừng lên nhưng sự vương bận trong lòng khiến anh không nhìn thấu Đào Hoa Yêu Yêu rốt cuộc đang nghĩ gì, chỉ có thể bất an nhìn cô, vẻ mặt quẩn bách

Đào Hoa Yêu Yêu thở sâu một hơi, ngẩng đầu, ánh mắt đẹp chuyển động, cô nhìn anh mỉm cười:

- Thế này chứng tỏ anh đã chuẩn bị sẵn sàng đúng không?

Lòng Sở Phi căng thẳng, chớp mắt nhìn xuống, nhẹ giọng nói:

- Nếu... em đồng ý với điều anh nói...

Thở sâu vào, Đào Hoa Yêu Yêu oa oa nói:

- Nơi này chỉ có đến không có về, bước vào rồi không đi được

Cô khiêu khích nhìn anh, cố gắng để nước mắt không rơi:

- Anh nghĩ kĩ chưa

Sở Phi do dự một chút, hơi hơi cúi đầu:

- Anh không biết anh có thể làm được không...

Anh không chú ý tới sắc mặt Đào Hoa Yêu Yêu khẽ biến mà nói tiếp:

- Anh không dám chắc chắn nhưng...

Sở Phi hơi ngừng lại, bỗng nhiên tiến lên một chút như muốn nắm tay cô nhưng do dự hồi lâu lại buông tay xuống. Anh nhìn Đào Hoa Yêu Yêu một cái, hơi run lên, trong nháy mắt đôi mắt cô hiện lên tia thất vọng, anh lập tức nhớ tới sự cô đơn mà khoan dung của cô. Lòng Sở Phi chợt động, bỗng nhiên như được tiếp thêm sức mạnh. Anh nhẹ nhàng nắm bả vai cô, khẽ nói, giọng nói chân thật mà thành khẩn:

- Yêu Yêu, anh rất ích kỉ... vẫn luôn ích kỉ, hơn nữa cũng rất yếu đuối. Anh nói với mọi người rằng không muốn liên lụy đến em nhưng thật ra anh sợ mất đi em

Nói tới đây, anh hơi dừng lại, khẽ cười rồi hồ thẹn nói:

- Thật ra bây giờ anh cũng vẫn sợ, sợ anh không thể cho em hạnh phúc, càng sợ có ngày em sẽ phiền chán anh mà bỏ đi...

Nói tới đây, Sở Phi dừng lại, trong mắt có một chút bi ai. Anh... chưa bao giờ là người may mắn, cho tới bây giờ đều không giữ lại được người con gái anh yêu

Một bàn tay mềm mại nhỏ bé xoa hai má gầy của anh, giọng nói dịu dàng:

- Nhưng anh chưa thử thì sao mà biết được?
- Không. Yêu Yêu, em không hiểu

Sở Phi thống khổ nhìn cô, nhìn đôi mắt đẹp đầy khoan dung của cô khiến anh càng thấy bản thân ích kỉ, tự thấy xấu hổ:

- Vạn nhất có một ngày anh không thể chịu nổi nữa, có lẽ sẽ chết! Cho dù là thế, em cũng nguyện ý thử cùng anh không? Anh không biết có thể vượt qua không nhưng anh muốn thử một lần, nhưng như vậy lại không công bằng với em...

Nói đến chỗ máu chột, Sở Phi như bị kích động mà nói năng lộn xộn.

Đào Hoa Yêu Yêu thương yêu vỗ về hai má anh, ngón tay khẽ vuốt ve khuôn mặt gầy gầy của anh, cô nhẹ nhàng nói:

- Em cũng có vài điều kiện

Sở Phi nao nao:

- Điều kiện?
- Đúng vậy, điều kiện.

Đào Hoa Yêu Yêu mỉm cười:

- Để tránh cho anh cảm thấy không công bằng với em, đột nhiên lại lùi về mai rùa của anh, bỏ em mà chạy trốn, anh phải đồng ý với em hai điều kiện
- Điều kiện gì?

Sở Phi khó hiểu nhìn cô, cô luôn đưa ra những chủ ý cổ quái

- Thứ nhất, nếu anh muốn chạy cũng không thể đợi đến khi em 50 tuổi, hai em không còn kịp kiếm chồng. Thứ hai, anh muốn đá em cũng được, nhưng phải chuẩn bị sẵn rùa vàng cho em. Con rùa vàng đó phải tính tình cổ quái, tính cách mất tự nhiên, trông đẹp trai nhưng lạnh lùng. Rõ ràng có bệnh nhưng còn ghét uống thuốc và đến bệnh viện, luôn khiến bác sĩ tư của anh ấy tức chết. À, đúng rồi, bác sĩ tư của anh ta còn phải là lang băm Lưu Khiêm Học ...

Sở Phi nhìn Đào Hoa Yêu Yêu đang nghiêm túc nói, đếm điều kiện. Điều kiện rất khó... ngực nóng bừng lên, ngọt ngào cay đắng dâng đầy khóe mắt nhưng tâm tình như ánh mặt trời, tràn ngập hi vọng. Anh không thể mà cũng không muốn lừa gạt chính mình. Anh từng làm tổn thương cô sâu sắc, anh không biết có lập tức chết không nhưng anh như không hề thử cố gắng bất kì điều gì, thử yêu cô, chẳng sợ chỉ được một ngày

Anh nhắm mắt lại rồi lại nhìn cô, ánh mắt trong sáng. Anh nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay cô đang vuốt ve má mình, thản nhiên cười:

- Thì ra anh tệ đến thế sao?
- Cũng không hẳn thế

Cô cười, ánh mắt có chút mơ hồ nhưng vẫn nhìn không để nước mắt rơi xuống. Phải cười chứ

- Vậy em có muốn không?

Anh nhú mày, tâm tình càng lúc càng lơ lửng

- Vậy anh đã nghĩ kỹ chưa?

Cô học cách nhú mày của anh, rất khiêu khích nhưng giọng nói đã run run. Anh vuốt ve tóc cô, nói nhỏ:

- Nếu em đồng ý
- Vậy... đã định rồi nhé! Cô nhìn anh
- Chắc chắn rồi. Anh gật đầu.
- Em muốn khóc quá...

Nói xong, không đợi anh trả lời, Đào Hoa Yêu Yêu bỗng nhiên đặt mông ngồi xuống đất khóc oa oa. (Đỡ đi... ai đỡ hộ bà cô này với)

Cô cứ thế mà ngồi xuống, khóc thật sự lớn, khóc như không thể dừng, chẳng có chút hình tượng nào, khóc đến độ cả hành lang chỉ toàn tiếng khóc thê thảm của cô

Sở Phi nhìn trái nhìn phải, may xung quanh không có ai ra xem. Anh ngồi xuống, bất đắc dĩ mà đau lòng dỗ Đào Hoa Yêu Yêu. Có chút xấu hổ, khẽ nói:

- Giờ anh không bế em được, cho nên đưa chìa khóa cho anh, anh mở cửa cho em được không?

Cô không để ý tới anh, ngồi dưới đất vẫn khóc lớn

Sở Phi nhẹ nhàng kéo cô:

- Yêu Yêu... bị người khác cười đấy
- Em vui, anh đừng xen vào...

Cô ra sức lườm anh, trong ánh mắt vẫn đầy nước, cô than thở rồi đứng lên, hơn nữa còn rất tiện tay quăng chìa khóa nhà cho anh.

Sở Phi đón lấy chìa khóa, trước khi mở cửa, đột nhiên quay đầu lại, muốn nói lại thôi:

- Yêu Yêu...
- Sao?

Cô lấy áo khoác của anh lên lau nước mũi. (Giống mình vại☺))

- Giờ anh chỉ có thể thử một lần, em cũng có thể không chờ...

Anh vẫn không xác định nhìn cô, tâm tình luôn lo được lo mất

- Anh có yên đi không.

Cô vừa bực mình vừa buồn cười nhìn anh

- Chỉ là anh sợ em sẽ hối hận...

Câu nói thì thảo bị đôi môi mềm cản lại. Cô vừa khóc vừa cười ôm anh:

- Anh là đồ hỗn đản, em phạt anh bốn năm anh còn muốn tăng thêm nữa à...

Ôm Đào Hoa Yêu Yêu vào lòng, cảm nhận được độ ấm và hương thơm của cô. Sở Phi tựa đầu vào mái tóc cô, hít sâu một hơi. Thế mới biết được, từ trước đến giờ, anh nghĩ chỉ cần lặng lẽ yêu cô là đủ rồi, anh không dám mong có tình yêu của cô. Anh thực tế, anh yêu cô, anh càng mong được cô yêu. Anh không dám mong nhưng lại rất mong muốn, mong muốn đến phát điên!

Nghĩ đến đây, anh không tự chủ được mà xiết chặt hơn, ôm người con gái trong lòng càng chặt.

Hồi lâu sau ——

- Yêu Yêu? Sở Phi nhẹ nhàng gọi
- Sao thế? Giọng nói khàn khàn trong ngực truyền ra
- Em ôm chặt thế, anh không mở được cửa

Anh cúi đầu nhìn người con gái trong lòng, cô hơi quẫn, tai nóng bừng lên, xấu hổ giật giật nhưng lại càng ôm anh chặt hơn.

Đào Hoa Yêu Yêu dựa vào lòng anh, hai tay vẫn ôm chặt thắt lưng anh, hồi lâu mới chậm rãi vòng qua sau, ôm anh từ đằng sau, chôn mặt trên vai anh, cả người vẫn dính chặt lấy anh, giống như con gấu nhỏ:

- Em không buông tay đâu

Sở Phi có chút sững sờ nhìn động tác của cô, trong lòng như có trăm ngàn cảm xúc giao tạp vừa đau đớn lại vừa ngọt ngào.

Bàn tay lạnh khế nắm bàn tay nhỏ quăn quanh hông, độ ấm của cô truyền đến lòng anh, Sở Phi cúi đầu, nhẹ nói:

- Yêu Yêu?
- Vâng.

Cô đã ngừng khóc, chỉ còn tiếng thút thít

- Xin lỗi...
- Xin lỗi cái gì?
- Xin lỗi đã bắt em phải chờ lâu như thế
- Vậy anh đền em năm mươi năm là được...
- Yêu Yêu.
- Lại định làm gì?
- Anh yêu em
- Hihi...oa oa oa...

Chương 39 Mật Ngọt

...

Không đợi Đào Hoa Yêu Yêu nói gì, Lưu Khiêm Học đã cướp lời

- Chẳng phải thế, qua sông rút ván

Anh khinh thường bữu môi:

- Nếu không phải tôi với lão Nguyễn tạo cơ hội thì tám trăm năm sau cô cũng dừng hồng ở bên Sở Phi.

Đào Hoa Yêu Yêu bữu môi:

- Thôi đi, chỉ dựa vào hai người ngốc nghếch như các anh thì tôi mới chẳng có cơ hội. Căn bản là tôi tự dựa vào sức tôi giành được Sở Phi!
- Được rồi! Hai người có phải có thù từ kiếp trước không? Vừa gặp mặt đã cãi cọ. Sở Phi bắt đắc dĩ lắc đầu.

Đào Hoa Yêu Yêu bữu môi, tỏ vẻ khinh thường:

- Ai thèm so đo với anh ta. Không biết tự lượng sức mình. Còn kém xa lắm

Lưu Khiêm Học làm mặt quỷ:

- Quân tử không đấu với nữ nhân
- Con heo đất

Đào Hoa Yêu Yêu nhe răng cười:

- Ngày nào cũng lấy cớ đến kiểm tra cho Sở Phi chẳng qua chỉ để lừa ăn uống. Nói thực ra, lang băm như anh, rốt cuộc có tí tài năng nào không? Mỗi ngày nhìn anh cho Sở Phi uống bao nhiêu là thuốc, động một tí là cầm vào người anh ấy bao nhiêu dụng cụ. Chẳng thấy anh ấy khỏe lên, không khỏe cũng thôi, nếu có gì sai sót, cẩn thận tôi ném loại lang băm nhà anh cho chó ăn
- Mầu da xoa, cẩn thận tôi xúi giục Sở Phi bỏ cô
- Thế thì tôi tới bảo bác Lưu rằng tôi muốn lấy anh! Đào Hoa Yêu Yêu làm ngoáo ộp.
- Oa! Cô không thể thất đức như thế được. Lưu Khiêm Học hoảng sợ
- Được rồi, hai người...

Sở Phi đau đầu can:

- Yêu Yêu, đồ uống hết rồi, em mau đi lấy cho mọi người đi. Khiêm Học, không phải cậu đến làm kiểm tra cho mình, chúng ta vào phòng đi
- Hừ! Chỉ có tiểu nhân là khó dạy. Đào Hoa Yêu Yêu bĩu môi, quay đầu nhìn Sở Phi: - có cần em ở bên không?

Sở Phi cười nhẹ:

- Chỉ là kiểm tra theo lệ thôi, em đi cùng Hải Âm đi!

Hôm nay vừa khéo ngày nghỉ, Bàng Hải Âm đến thăm Đào Hoa Yêu Yêu mà Lưu Khiêm Học đến làm kiểm tra định kì cho Sở Phi.

Đào Hoa Yêu Yêu lườm Lưu Khiêm Học hồi lâu, gật gật đầu:

- Được rồi, em ra ngoài trước
- Không đánh mà chạy chẳng phải anh hùng hảo hán. Lưu Khiêm Học nhìn bóng lưng cô kêu

- Có chịu để yên không? Chẳng biết lượng sức gì cả. Sở Phi cười cười trừng mắt nhìn Lưu Khiêm Học.
- Mình nhầm chán thôi. Lưu Khiêm Học nhún nhún vai, theo Sở Phi đi vào phòng ngủ.

Nằm xuống giường, Sở Phi buồn cười nhìn vẻ mặt của Lưu Khiêm Học:

- Hai người các cậu, đúng là oan gia kiếp trước
- Khó mà gặp loại điều nữ như thế, không nhận được.

Lưu Khiêm Học cười hì hì rồi lấy trong túi đựng đồ ra ống nghe, máy đo huyết áp bắt đầu kiểm tra cho Sở Phi.

Sở Phi lắc đầu, Đào Hoa Yêu Yêu luôn luôn nhanh mồm nhanh miệng, mà Lưu Khiêm Học cũng là dạng ba hoa. Hai người gặp nhau đúng là kì phùng địch thủ. Hơn nữa, từ khi anh và Đào Hoa Yêu Yêu ở bên nhau, cơ hội hai người gặp nhau tăng cao, đấu võ mồm thành chuyện cơm bữa.

Chỉ chốc lát sau, Lưu Khiêm Học bỏ ống nghe xuống:

- Cũng không tệ lắm, tim đập chậm hơn trước rồi, huyết áp bình thường, xem ra gần đây cậu nghỉ ngơi rất tốt

Sở Phi cười nhẹ:

- Cô ấy quản rất chặt

Lưu Khiêm Học gật gật đầu. Nhìn mặt mày Sở Phi dù vẫn tái nhợt nhưng tinh thần rõ ràng đã khá lên rất nhiều, trong lòng cũng biết, công của Đào Hoa Yêu Yêu không nhỏ. Anh vươn tay, ấn lên vài chỗ trên đầu Sở Phi:

- Gần đầu có hay đau đầu không?

Sở Phi lắc đầu:

- Đau ít hơn nhưng mỗi lần thì có vẻ như kéo dài hơn, hơn nữa...
- Còn gì nữa?

Sở Phi thoáng do dự, chần chờ nói:

- Gần đây nhìn đồ vật có chút mơ hồ.

Lưu Khiêm Học nghe vậy, trong lòng hơi trầm xuống.

Sở Phi nhìn anh, nhẹ nhàng hỏi:

- Nghiêm trọng , đúng không?

Lưu Khiêm học gật đầu lại lắc đầu:

- Khó mà nói được nhưng cậu cố gắng bỏ chút thời gian đi kiểm tra đi

Anh lấy thuốc tiêm vào cánh tay Sở Phi rồi kiểm tra thêm một số thứ khác, thản nhiên nói:

- Cậu đừng nghĩ ngợi nhiều, khối u trong đầu cậu là vì vị trí của nó nên ảnh hưởng đến thị lực, là chuyện bình thường thôi. U não của cậu là u lành, chỉ cần cắt đi là được. Mọi thủ tục phẫu thuật cho cậu đã chuẩn bị xong rồi, chỉ chờ cơ thể cậu ổn định là có thể tiến hành phẫu thuật
- Ủ! Sở Phi gật gật đầu.

Lưu Khiêm Học nhìn anh:

- Cậu không nói cho cô ấy biết sao?

Âm chỉ Đào Hoa Yêu Yêu.

Sở Phi hơi yên lặng rồi nhẹ nhàng nói:

- Sẽ nói sau!

Ngoài phòng, Bàn Hải Âm và Đào Hoa Yêu Yêu ngồi dưới tán dù, hai người vừa uống nước vừa tán gẫu.

- Các cậu giờ thế nào?

Bàn Hải Âm uống một ngụm nước trái cây rồi quay đầu nhìn Đào Hoa Yêu Yêu, vẻ mặt ngưỡng mộ:

- Kể chuyện tình yêu cuồng nhiệt đi

Đào Hoa Yêu Yêu cười nhạo:

- Đừng có nói như kiểu cậu là hoàng hoa khuê nữ chưa từng yêu đương thế

- Lâu quá rồi, không tránh khỏi đã quên. Chia xẻ chút đi. Bàng Hải Âm chớp chớp mắt: - Cô gái đang đắm chìm trong tình yêu?

Đào Hoa Yêu Yêu cúi đầu cười yếu ớt:

- Anh ấy tốt với mình lắm.

Ngày đó, Sở Phi đến chỗ cô ở tìm cô, hai người lại một lần nữa sống chung. Vì để tiện chăm sóc anh, hôm đó cô liền chuyển đến nhà Sở Phi. Hai người lại bắt đầu quãng thời gian sống chung. Thời gian qua nhanh, chớp mắt cũng được một tháng. Trong thời gian này, qua bốn năm, Sở Phi dần dần gỡ bỏ gánh nặng trong lòng, bắt đầu học hưởng thụ tình yêu, cũng học cách yêu cô:

- Nhưng mà...
- Nhưng mà sao? Bàng Hải Âm nhú mày.

Đào Hoa Yêu Yêu cười cười:

- Cũng không có gì, tám năm kháng chiến, sao mà dễ dàng đánh thắng được, tằm ăn cũng phải ăn từ từ

Bàng Hải Âm ngẩn ra:

- Là sao? Không phải đã ở chung?

Đào Hoa Yêu Yêu gật gật đầu:

- Đúng là ở chung nhưng mọi thứ đều phải từ từ, anh ấy suy nghĩ nhiều lắm

Ngẩng đầu nhìn lên trời cao, Đào Hoa Yêu Yêu nhớ lại khi nãy nói chuyện với Sở Phi. Cô biết, anh vẫn lảng tránh khi nhắc đến một số vấn đề, tỷ như bệnh tim, tỷ như u não, anh không muốn cô biết bệnh tình của mình.

Cho nên, cô không hỏi, cô hi vọng có một ngày, anh có thể tự mình nói với cô

Bàng Hải Âm như có chút suy nghĩ:

- Anh ấy không muốn cậu lo lắng thôi

Đào Hoa Yêu Yêu gật đầu:

- Hải Âm, mình không muốn ép anh ấy, anh ấy tâm tư luôn nặng nề, có thể làm đến thế này đã không dễ dàng gì. Ít nhất, giờ bọn mình đã ở chung. Mình sẽ chờ anh ấy bước thêm bước thứ hai, thứ ba. Mình nhớ rõ, có quyển sách từng nói: Dừng khí không phải một phút một chốc mà có được mười phần. Con người để có dũng cảm đối mặt với mọi thứ phải có một quá trình.

Nói tới đây, cô cười cười, quay đầu nhìn Bàn Hải Âm:

- Thật ra, mình cũng vậy. Sau khi về nước, có thời gian mình hận anh ấy đến chết, hận đến không nhìn thấy những biểu hiện của anh ấy. Để thấy được những điều này, mình cũng mất không ít thời gian.

Bàn Hải Âm gật gật đầu:

- Từ từ thôi, đừng có gấp
- Cũng không hẳn thế

Đào Hoa Yêu Yêu mỉm cười. Hai người đang muốn nói tiếp thì nhìn qua cửa sổ thấy bên kia, Sở Phi và Lưu Khiêm Học đang đi ra ngoài. Cô vỗ vỗ vai Bàn Hải Âm:

- Đi vào đi!

Chương 40

- Mình nghe Lưu Khiêm Học nói gần đây cậu như cá gặp nước

Sau khi đi công tác nửa tháng, Nguyễn Mạnh Đông lập tức chạy đến văn phòng Sở Phi hỏi.

- Chẳng phải cậu biết hết rồi sao?

Sở Phi trào phúng cười, thật sự không tin nổi kẻ miệng rộng như Lưu Khiêm Học có thể giấu diếm được chuyện gì

- Nhưng không giống, nghe đương sự kể còn kích động lòng người hơn. Nguyễn Mạnh Đông thân nhiên nói.
- Có phải các cậu rất nhàm chán không? Sở Phi thân nhiên liếc anh một cái.
- Cũng không phải thế

Nguyễn Mạnh Đông lắc lắc đầu, chậm rãi đi đến bên quầy bar, tự rót cho mình một ly rượu vang:

- Bọn mình chỉ là quan tâm cậu thôi
- Cảm ơn

Sở Phi lườm anh một cái:

- Nếu vẻ mặt cậu không tò mò như thế thì độ tin cậy cao hơn nhiều

Nguyễn Mạnh Đông cười, vừa định nói gì thì đột nhiên trừng to mắt:

- Cái này là cái gì thế?

Anh nhìn bàn làm việc của Sở Phi, trên đó có đặt một chậu hoa sứ men xanh, bên trong có một con rùa ngô nghĩnh lắc lư, miệng phun phì phì

Sở Phi thản nhiên nói:

- Yêu Yêu đưa

Nguyễn Mạnh Đông ngẩng đầu, nhìn Sở Phi hỏi:

- Yêu Yêu đưa ?
- Ừ. Sở Phi gật gật đầu.
- Được rồi, hàm lượng đặc biệt trong người bạn gái cậu thực sự là rất nhiều

Anh hơi nghĩ nghĩ rồi đưa ra kết luận

Đặc biệt sao? Sở Phi cười khỏ. Nhớ tới một tuần trước, khi mình bỗng dưng bị đau đầu té xỉu, hôm sau, Đào Hoa Yêu Yêu cười cười đưa món đồ chơi này đến văn phòng anh...

- Anh chàng đẹp trai, tặng cho anh này

Món đồ chơi được đặt trên bàn làm việc. Đôi mắt nhỏ như hạt đậu đen của con ba ba xoay tròn, như đánh giá anh.

Anh lặng yên nhìn con rùa kia rồi nhìn người con gái cười tủm tỉm trước mặt, chậm rãi nhướng mày.

- Anh có nghe câu nói xem sách sử có thể biết hưng suy không?

Đào Hoa Yêu Yêu nghiêm trang nói:

- Ý của nó là, người hiện giờ đọc sách sử thì có thể tìm ra quy luật hưng suy của sử sách mà tham khảo, đồng thời cũng để cho chúng ta không phạm phải những sai lầm cũ. Anh xem, đây là một con rùa, chúng ta nhìn nó cũng sẽ rút ra bài học cho chính mình, nhắc mình đừng giống như rùa...
- Yêu Yêu... Anh nhẹ nhàng cắt lời cô đang thao thao bất tuyệt.
- Cái gì? Cô nhìn anh
- Lời ít ý nhiều. Anh nhắc nhở.
- Ak... được rồi. Cô vuốt vuốt mũi: - Chuyện là thế này, hôm qua anh té xỉu.
- Ừ. Anh dừng một chút, gật gật đầu.
- Anh đã đồng ý với em là sẽ cố gắng đổi mặt, không vì một số chuyện nhỏ mà bỏ em đi
- Rồi sao? Anh nhú mày.
- Em sợ anh quên...
- Tiếp đi...

Anh hơi hơi ngạc nhiên sau, đẩy mắt hiểu ra, sau đó có phần dở khóc dở cười.

- Đề phòng trước mọi việc là thứ em luôn làm
- Nói trọng điểm đi. Sắc mặt Sở Phi có chút khó coi.
- Cho nên, khụ khụ...

Đào Hoa Yêu Yêu chỉ về con rùa trên bàn:

- Em mong...

Cô hắng giọng:

- Ừm. Em hi vọng anh nhìn con rùa này mà tự nhắc nhở mình, đừng vì một lần té xỉu mà lại lùi bước, vứt bỏ em, bắt em đuổi theo anh một lần nữa. Rất vất vả.
- ...

Lúc này Sở Phi mới chậm rãi ngồi dậy, xoa xoa huyết thái dương đau đớn, trước mắt bỗng nhiên mờ bỗng nhiên rõ khiến cho anh vô cùng phiền chán. Tình hình này gần đây càng lúc càng thường xuyên xuất hiện, bởi vì u lớn nên nếu tiếp tục thế này anh sẽ bị ảnh hưởng đến các giác quan, thậm chí là khả năng hoạt động. Lưu Khiêm Học đã thúc giục anh tiến hành phẫu thuật nhưng... Thở dài, bộ dáng nghiêm trang của Đào Hoa Yêu Yêu khi mang con rùa này tới lại hiện lên trước

mắt, Sở Phi không nhìn được cười khở. Cô gái đó, thật sự là... ánh mắt sắc bén dọa người...

Nghĩ đến đây, Sở Phi lắc đầu, anh nghĩ không nói chuyện này cho Nguyễn Mạnh Đông là điều sáng suốt, vì thế quyết định yên lặng.

- Này, món quà này có nguyên nhân gì đặc biệt à?

Sở Phi hơi hơi cứng người, chậm rãi ngẩng đầu:

- Giờ cậu không bận sao?
- OK, OK, không cần thẹn quá thành giận.

Nguyễn Mạnh Đông giơ tay lên nói:

- Mình biết Đào Hoa Yêu Yêu đã hạ lệnh truy nã với chủ tịch, vì cam đoan tâm tình của sếp Sở luôn luôn được thoải mái nên tuyệt đối không được làm Sở đại tiên sinh tức giận...

Anh đang nói thì điện thoại nội tuyến đột nhiên đổ chuông. Giọng nữ thư ký ngọt ngào vang lên trong văn phòng:

- Sếp tổng, Đào tiểu thư gọi điện nói, cô nói muốn chuyển lời đến ngài, bảo ngài không cần đến đón cô, cô sẽ tự mình đến dự yến hội ở Hà thị

Không đợi Sở Phi trả lời, Nguyễn Mạnh Đông đã liên tiếp à à à lớn tiếng

- Tôi biết rồi

Sở Phi trả lời thư ký rồi mới ngẩng đầu, thản nhiên nhìn Nguyễn Mạnh Đông:

- Chừng nào thì cậu học được thói ba hoa của Lưu Khiêm Học.
- Khi cậu học được cách yêu. Nguyễn Mạnh Đông nghiêm trang nói.

Sở Phi bật cười, buông trong tay bút, nhìn bạn thân:

- Cậu đến đây là để cười mình sao?

Nhìn nụ cười thản nhiên của Sở Phi, Nguyễn Mạnh Đông hơi run lên, bỗng nhiên cười:

- Đã hơn bốn năm rồi cậu mới có tâm tình tốt thế này đi!

Sở Phi trừng mắt nhìn anh

- Nguyễn Mạnh Đông. Anh cảnh cáo nói.
- OK, OK, thật ra cũng không có gì

Nguyễn Mạnh Đông nói tiếp:

- Chỉ là đến thăm cậu, tiện thể thông báo hợp đồng ở bên Đức đã kí kết xong xuôi

Anh đưa hợp đồng cho Sở Phi.

- Vất vả rồi

Sở Phi đón lấy hợp đồng, tiện tay đặt lên bàn:

- Cứ nghỉ ngơi mấy ngày đi

Nguyễn Mạnh Đông đứng dậy, trước khi ra ngoài, đột nhiên nhớ tới một chuyện, quay đầu nói:

- Đúng rồi, cậu thật sự định dẫn Yêu Yêu đến tham dự tiệc chúc mừng 50 thành lập của tập đoàn tài chính Hà thị?

Sở Phi có biết điều này có ý nghĩa gì không?

Sở Phi thản nhiên nói:

- Hà thị nhiều năm qua đầu tư cho chúng ta không ít, đi một chuyến là nên.

Nguyễn Mạnh Đông nhú mày:

- Chỉ đơn giản thế thôi?

Sở Phi nhẹ cười:

- Cậu không cần quanh co. Thực ra mình cũng nghĩ nhân dịp này giới thiệu Yêu Yêu cho mọi người.

Quan trọng là, mượn cơ hội này cho mọi người biết Đào Hoa Yêu Yêu. Bốn năm trước, anh chưa từng đưa Đào Hoa Yêu Yêu đến những bữa tiệc như vậy, giờ, anh hi vọng thân phận của cô ai cũng biết.

- Vậy thì mình tình nguyện bớt chút thời giờ vàng ngọc đi cùng mọi người

Nguyễn Mạnh Đông nói như đang làm ơn làm phúc

- Cậu đúng là nhàm chán. Sở Phi cười mắng.

Chương 41: Bởi vì bên nhau, chúng ta phải dũng cảm 1

- Sở Phi. Không nhất thiết phải đi. Mình gọi cho Đào Hoa Yêu Yêu, bảo cô ấy đi ra

Nguyễn Mạnh Đông dừng xe, lo lắng nhìn sắc mặt Sở Phi tái nhợt ở ghế bên.

Sở Phi lắc đầu:

- Dù sao lão Hà cũng là người có tiếng trong giới thương trường, thế nào cũng phải đến
- Cậu đừng giả mạnh.

Nguyễn Mạnh Đông nhú mào, trước khi dự tiệc, hai người ở văn phòng thảo luận về một hạng mục đầu tư ở Indonesia thì Sở Phi đột nhiên té xỉu. May mà anh bình thường có học lớn được của Lưu Khiêm Học mấy chiêu nên mới không bị xuống, cứu tỉnh Sở Phi. Vốn định bảo anh đến bệnh viện kiểm tra một chút nhưng Sở Phi lại cố chấp mà bảo mình không sao, kiên quyết muốn đến dạ hội

Nguyễn Mạnh Đông nhìn Sở Phi có vẻ như thực sự không sao thì mới không gọi cho Lưu Khiêm Học nhưng vẫn lo lắng mà đi cùng Sở Phi

Dọc đường đi, anh lái xe, Sở Phi tựa vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi

- Thật chẳng biết cậu nghĩ gì nữa

Lắc lắc đầu nhìn sắc mặt tái nhợt của Sở Phi, Nguyễn Mạnh Đông lại nói:

- Thật sự không sao?

Sở Phi nhàm chán nói:

- Cùng lắm thì có chuyện

Day day huyết thái dương đau đau đốn, Sở Phi mở mắt, đợi cho tầm nhìn lại trở nên rõ ràng thì mới nói:

- Đừng nói cho Yêu Yêu biết

Nguyễn Mạnh Đông đang mở cửa xe hơi ngừng lại:

- Sao phải thế?

Sở Phi thoáng yên lặng rồi khẽ nói:

- Giờ mình ở bên cô ấy đã là có lỗi với cô ấy, tội gì bắt cô ấy phải lo lắng thêm

Nguyễn Mạnh Đông hơi sững sốt nhưng không nói gì, vồ vồ vai Sở Phi, hai người một trước một sau rời đi, sóng vai đi về phía hội trường.

Đào Hoa Yêu Yêu lặng lẽ đứng ở một góc yên hội. Khi này Sở Phi vừa gọi điện cho cô, nói công ty có chút việc sẽ đến chậm một chút, cô đồng ý rằng sẽ ngoan ngoãn chờ anh nhưng cô biết, thực ra bệnh của anh lại tái phát.

Lần này, lại ở bên nhau, Sở Phi thay đổi rất nhiều. Anh không hề ngại biểu hiện tình yêu của mình nhưng vẫn có những điều anh dấu giếm, trốn tránh cô. Giống như, anh chưa từng cho cô nhìn thấy anh bị phát bệnh.

Đào Hoa Yêu Yêu cầm một chiếc ly chân dài trong tay, chăm chú nhìn chăm chăm ánh sáng chiếu qua ly rượu, mỗi lần Sở Phi “có chuyện” mà đến chậm, sau khi anh cúp máy, cô có thói quen chuyên chú nhìn cái gì đó để dời đi sự chú ý của bản thân.

Cô biết, anh không muốn mình thấy anh phát bệnh, cô cũng biết, bản thân mỗi nhận được điện thoại lùi lịch hẹn của anh thì sẽ lại lo âu, bất an nhưng bọn họ vất vả lắm mới có thể bắt đầu. Lúc này, cô không thể ép buộc anh, dọa anh chạy trốn chết được.

Cô biết chuyện đó rất gian nan, rất mất thời gian. Cô thường thường có cảm giác muốn chạy đến, lớn tiếng mắng, hận không thể bỏ đầu anh ra mà vứt sạch sự lo lắng của anh đi. Trong mắt cô, tình yêu vốn thực sự rất đơn giản, yêu chỉ là yêu

Nhưng cô càng biết anh còn khổ hơn cô nhiều. Anh vất vả lắm mới lấy được chút dũng khí, nguyện ý đối mặt với bản thân, chịu thừa nhận rằng anh cần cô, cần tình yêu của cô. Nhưng dũng khí của anh còn rất yếu ớt, đoạn quá khứ với Liễu Phi như một bóng ma để lại nỗi sợ hãi lớn trong lòng anh, nó khiến cho anh

có khát vọng yêu mà không dám thừa nhận, thậm chí anh còn không tin rằng mình có thể có được tình yêu.

Những năm qua, cô từng thử làm loạn, thử tức giận, thử hận anh nhưng cuối cùng cô phát hiện, nếu thực sự muốn anh mở lòng để đón nhận tình yêu thì chỉ có từ bản thân anh mà thôi, không có ai có thể tác động được. Cô chỉ có thể tin tưởng và chờ đợi anh mà thôi.

Cho nên, tuy rằng sẽ lo lắng nhưng cô chỉ có thể lựa chọn chờ đợi, anh không nói, cô sẽ không hỏi; anh không muốn cô biết, cô sẽ làm bộ như không biết.

Đào Hoa Yêu Yêu lắc đầu cười khổ, nhưng hiểu thì hiểu, thực sự phải làm thì mới thấy nó quá gian nan...

- Yêu Yêu.

Một giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau khiến cô đang nhập tâm bị dọa hoảng sợ. Theo phản xạ, cô đứng thẳng dậy:

- Hi, chào anh...

Tươi cười theo lệ thường, cô đột nhiên sững sốt, kinh ngạc tròn tròn mắt:

- Triệu Định Duệ?!

Trong nháy mắt Đào Hoa Yêu Yêu quay đầu lại, trong mắt Triệu Định Duệ hiện lên một ánh sáng kinh diễm rồi lập tức mất tối sầm lại.

Hôm nay, Đào Hoa Yêu Yêu mặc váy dạ hội màu đỏ hở lưng, vải tơ lụa khiến da dẻ cô càng trắng nõn, dáng người yếu điệu, khuôn mặt trang điểm nhẹ, tóc dài như nước buông xõa tự nhiên, bỗng dưng quay đầu, tóc đen mượt mà, vô cùng quyết rũ. Vài năm không gặp, cô đẹp hơn rất nhiều.

- Đã lâu không gặp

Triệu Định Duệ chậm rãi đi tới, ánh mắt sắc bén nhìn Đào Hoa Yêu Yêu một lượt, thân nhiên nói:

- Hôm nay em rất đẹp
- Cảm ơn

Đào Hoa Yêu Yêu nhú mào, cười nhẹ, tuy rằng bất ngờ gặp anh ta ở đây nhưng vẫn lễ phép nâng chén với Triệu Định Duệ.

Triệu Định Duệ bất mãn với sự khách khí của cô, anh ta cũng nâng chén, rồi nhấp một ngụm rượu, thủng thẳng nói:

- Người cũ gặp mặt, chẳng nhẽ không hỏi qua một chút về nhau sao?

Đào Hoa Yêu Yêu ngạc nhiên. Triệu Định Duệ cũng ý thức được mình thất thố, anh ta bấu môi, cười nói:

- Chỉ đùa một chút thôi.

Đào Hoa Yêu Yêu không nói chuyện, chỉ thản nhiên gật gật đầu.

Đào Hoa Yêu Yêu nhìn Triệu Định Duệ, vài năm không gặp, thoát nhìn anh ta trông phong độ lên nhiều, Âu phục cắt may khéo léo khiến dáng người càng đẹp, ánh mắt thêm mấy phần hăng hái, chắc hẳn mấy năm nay sự nghiệp thăng tiến nhiều. Nhưng trong ánh mắt lại có điều gì đó dường như không tốt nên cô cũng chỉ lạnh nhạt, không nói gì.

Triệu Định Duệ nhìn sự xa cách của cô thì trong lòng càng thêm khó chịu, cô trông rất tốt.

- Trông em cũng rất ổn

Anh ta thản nhiên nói, nhìn nụ cười thản nhiên của cô, trong lòng có cảm xúc khó hiểu dâng lên.

- Đúng thế, cũng không quá tệ. Đào Hoa Yêu Yêu thản nhiên đáp.

Triệu Định Duệ nhấp rượu, tỏ vẻ thản nhiên:

- Em tự đến?

Đào Hoa Yêu Yêu do dự một chút, vẫn gật gật đầu, cô thật ra đang do dự có nên tìm cơ hội chuồn êm không, nói không chừng về sẽ gặp Sở Phi. Vì cô biết, nếu không phải vô cùng khó chịu thì anh sẽ chẳng bỏ mặc cô nên vẫn muốn tìm cơ về xem thử cho an lòng.

Triệu Định Duệ lại tưởng sự chần chừ của cô có ý nghĩa khác, trong lòng bỗng nhiên dâng lên sự vui mừng khó hiểu. Anh ta nhìn cô, bỗng nhiên mỉm cười:

- Anh kết hôn rồi

Nói xong, anh quay đầu lại nhìn rồi cười nói:

- Tuyết Nhi, lại đây một chút.

Nói xong, anh quay đầu nhìn Đào Hoa Yêu Yêu, trong ánh mắt ẩn chứa nụ cười ác ý:

- Vợ anh, em cũng biết

Đào Hoa Yêu Yêu sững sốt, nhìn ý khiêu khích trong mắt anh ta rồi lại nhìn một cô gái yếu ớt đang đi đến, bỗng nhiên hiểu ra điều gì đó. Trong lòng Đào Hoa Yêu Yêu cảm thấy nực cười với tình cảnh này nhưng cô vẫn mỉm cười chờ cô gái kia đi đến rồi bối rối nhìn Đào Hoa Yêu Yêu và Triệu Định Duệ.

Triệu Định Duệ ôm Âu Tuyết Nhi vào lòng, thân mật hôn cô ta rồi ngẩng đầu khiêu khích nhìn Đào Hoa Yêu Yêu:

- Em không chúc mừng bọn anh sao?

Anh ta chậm rãi nói, ánh mắt gắt gao nhìn kỹ vẻ mặt của Đào Hoa Yêu Yêu, hi vọng tìm được từ cô một tia đổ kị nhưng không hề có, một chút cũng không có. Phát hiện này khiến một ngọn lửa tức giận từ trong lòng bùng phát.

Mà Âu Tuyết Nhi trong lòng anh ta vừa thấy cô đã chột dạ thủy chung không dám nhìn thẳng ánh mắt cô, ngập ngừng nửa ngày mới khẽ nói:

- Yêu... Yêu Yêu...

Đào Hoa Yêu Yêu cảm thấy vô cùng buồn cười nhưng vẫn thuận theo ý Triệu Định Duệ, hào phóng vươn tay:

- Chúc mừng hai người nhé!

Đào Hoa Yêu Yêu hôm nay không đeo nhiều trang sức, cô đeo chiếc dây chuyền vàng mặt đỏ về sau gáy, cổ tay đeo hai chiếc vòng bảo thạch, giờ tay nhắc chân, tiếng vòng chạm vào nhau tạo ra tiếng động thanh thúy, ánh sáng long lanh khiến cô càng thêm gợi cảm. Đào Hoa Yêu Yêu dáng vẻ vừa tự tin lại vừa quyến rũ, sáng rõ hoàn toàn đối lập với Âu Tuyết Nhi khiếp đảm nhu nhược khiến cho

Triệu Định Duệ cảm giác như bị làm nhục. Anh ta tức tối, sắc mặt lúc xanh lúc trắng. Ánh mắt nhìn thoáng qua chiếc vòng tay của cô, cười lạnh trào phúng:

- Mấy năm không gặp, thâm mỹ của em cao lên nhiều đó

Anh ta nắm lấy tay cô, gần giọng nói:

- Sợ là quen biết không ít rùa vàng rồi.

Lời này có chút thất lễ, Đào Hoa Yêu Yêu sắc mặt càng lạnh nhạt, rút tay lại, thân nhiên nói:

- Chẳng liên quan đến anh
- Em...

Sắc mặt Triệu Định Duệ bỗng dưng đỏ bừng, anh ta buông Âu Tuyết Nhi trong lòng, nắm chặt tay Đào Hoa Yêu Yêu:

- Em lại đây, anh có chuyện muốn nói với em

Dứt lời, không để Đào Hoa Yêu Yêu nói gì đã kéo cô ra một góc tối.

- Anh...

Đồ thổ phỉ. Đào Hoa Yêu Yêu không thể ngờ Triệu Định Duệ lại quá đáng như thế, cô há hốc mồm, bị anh ta kéo ra tận cửa mới nhớ là phải chống cự.

- Buông tay... anh buông tay!

Mấy lần dùng sức, cuối cùng cũng giã được ra khỏi tay Triệu Định Duệ, hung hăng gạt tay Triệu Định Duệ, Đào Hoa Yêu Yêu đỏ mặt lên, nhíu mày, nén giận nói:

- Triệu Định Duệ, anh tôn trọng người khác một chút đi

Triệu Định Duệ kéo Đào Hoa Yêu Yêu ra thẳng bên ngoài. Đào Hoa Yêu Yêu liều mạng giãy dụa, thờ dốc. Ánh đèn chiếu qua cửa sổ cùng ánh trăng bên ngoài phủ lên những bụi cây sơn trà trắng càng khiến da cô trắng như tuyết, đôi môi hồng phơn phớt, khuôn mặt đẹp như tranh vẽ. Lòng đố kỵ của Triệu Định Duệ càng dâng cao, khí huyết sôi trào lại bị Đào Hoa Yêu Yêu kháng cự, anh ta nhìn cô chằm chằm nửa ngày, Đào Hoa Yêu Yêu cũng trừng mắt nhìn lại, vẻ mặt thách thức.

Triệu Định Duệ bỗng nhiên gầm lên một tiếng, nhào tới dùng sức cắn môi cô, liều mạng cắn hút, hận không thể nuốt cô vào lòng, vừa hôn vừa gấp gáp kêu:

- Yêu Yêu, Yêu Yêu, anh yêu em, anh yêu em, em là của anh...

Đào Hoa Yêu Yêu sống chết giãy dụa, dùng sức nắm chặt tóc anh ta, hung hăng véo tai anh ta, thừa dịp anh ta không để ý, hung hăng cắn vào lưỡi Triệu Định Duệ.

Triệu Định Duệ kêu thảm một tiếng, lão đảo lùi vài bước, dưới ánh trăng, khóe miệng có mấy vết máu ẩn hiện khiến vẻ mặt vốn tuấn lãng thêm mấy phần dữ tợn, dục vọng chưa tan.

Bốp!

Một tiếng thanh thúy vang lên khiến Triệu Định Duệ ngây ngẩn rồi như đột nhiên tỉnh táo lại. Triệu Định Duệ cắn răng trừng mắt nhìn Đào Hoa Yêu Yêu, ánh mắt như hận không thể ăn sạch cô. Anh ta vừa định mở miệng thì Đào Hoa Yêu Yêu đã cướp lời rống lớn:

- Vương bát đản, anh là đồ cầm thú! Cút xa tôi ra. Về sau đừng để tôi nhìn thấy anh nếu không tôi cho anh thành thái giám.

Hung hăng mắng xong, Đào Hoa Yêu Yêu nổi giận ùng ùng chạy đi.

Trong lúc hai người giằng co không để ý đến cách đó không xa, có một đôi mắt đẹp đã theo dõi tất cả, từ đầu đến cuối chăm chú nhìn bọn họ. Ánh mắt từ ngạc nhiên đến đổ kị rồi tức giận, âm trầm.

Chương 42

Đào Hoa Yêu Yêu chạy vào nhà vệ sinh, mở vòi nước, ra sức rửa miệng, vừa lau vừa nguyên rửa:

- Con mẹ nó, mặt người dạ thú, lòng lang dạ sói! Dám mưu chiếm tiện nghi của lão nương! Tám trăm năm trước không đánh mày thì mày còn lần cần. Lấy vợ rồi còn không biết dừng, ăn trong bát còn muốn nhìn trong nồi. Mày đi mà làm đại lão gia phong lưu của mình. Cần thận bệnh giang mai quần vào cho giò bọ đầy người... Đúng thật là thôi, còn thôi hơn shit... bản muốn chết, buồn nôn...

Đào Hoa Yêu Yêu vừa mắng vừa khóc, tức giận đến run người, để vòi nước xả mạnh nhất, hận không thể gội sạch những gì khi này, hoàn toàn không biết cửa phòng vệ sinh đã mở ra từ bao giờ

Ngay khi Đào Hoa Yêu Yêu rửa đến sung vêu môi đứng thẳng lên thì mới thở dốc, chống tay lên bồn rửa mặt, nhắm mắt thở sâu mới ngẩng đầu. Sau đó, nhìn vào gương, phía sau cô là một khuôn mặt âm trầm, tái nhợt đứng đó từ bao giờ khiến cô không khỏi hét lớn.

Đào Hoa Yêu Yêu vội quay đầu lại, nhìn cô gái trẻ mặc váy dạ hội màu tím, vô cùng xinh đẹp nhưng lạnh lùng nhìn cô chằm chằm, ánh mắt khiến người ta sợ hãi. Đào Hoa Yêu Yêu ngẩn ngơ:

- Á... cô...

Bốp!

Một tiếng thanh thúy vang lên quanh quần trong căn phòng, cắt đứt lời Đào Hoa Yêu Yêu.

Đào Hoa Yêu Yêu ngây ngốc sờ sờ mặt, nóng bừng như lửa đốt, đau đớn... Cô ngẩng đầu, mờ mịt nhìn đối phương, đối phương hiển nhiên còn hoảng sợ hơn cô, đôi mắt đẹp bất an kinh hồn nhìn cô không chớp

Hai người nhìn nhau nửa ngày, Đào Hoa Yêu Yêu ngây ngốc lên án:

- Cô... cô đánh tôi

Trong nháy mắt, đối phương hiện lên vẻ khiếp đảm nhưng lập tức hận ý dâng lên, lạnh lùng ngẩng đầu nói

- Đúng thế, tôi đánh cô đó.
- Cô dựa vào cái gì mà đánh tôi?

Đào Hoa Yêu Yêu kêu to, vẻ mặt tủi thân, cô ta không phải bị thần kinh chứ...

Hôm nay cô dính vận gì thế? Tránh ở góc nhỏ uống rượu thì vị hôn phu cũ từ tám trăm năm trước, người đã từng phản bội cô nổi cơn ghen tuông, kéo cô ra ngoài khinh bạc cô thì cũng thôi, giờ ngay cả tránh trong nhà vệ sinh rửa mặt cũng vô duyên vô cớ bị ăn tát. Cô trêu chọc ai thế hả giờ...

Càng nghĩ càng cáu, Đào Hoa Yêu Yêu chống tay lên nạnh, rất có dáng kiêu nếu cô không nói rõ ràng thì tôi đánh chết cô

Đối phương hiển nhiên cũng bị vẻ mặt dữ tợn của cô dọa sợ, theo bản năng lùi về phía sau mấy bước, vẻ mặt có chút e ngại nhưng lập tức ưỡn ngực bước lên, lấp bắp chỉ trích:

- Cô... cô không xứng với Sở Phi!

Hả?!... Đào Hoa Yêu Yêu vốn đang định nắm tay đánh người há hốc mồm nhìn mỹ nữ hoảng sợ mà vẫn kiên trì trước mặt, híp mắt lại, bỗng cảm thấy cô gái này có phần quen quen. Trí nhớ trôi nhanh rồi dừng lại ở rất nhiều năm về trước, đảo Bali.. sân bay... người đẹp tát Sở Phi...

Đào Hoa Yêu Yêu bật thốt lên:

- Người đẹp Bali

Đối phương sửng sốt.

Đào Hoa Yêu Yêu vỗ tay nói:

- Năm năm trước, ở đảo Bali, cô và Sở Phi cho nhau một cái tát, là gì nhỉ. A, đúng! Liễu Tiệp! Cô là Liễu Tiệp đúng không?

Người đẹp mảnh mai hiển nhiên không ngờ bị nhận ra, không khỏi hơi kinh ngạc, trong mắt hiện lên tia xấu hổ kinh hoàng.

- Nhưng sao cô lại đánh tôi

Nhận ra rồi, Đào Hoa Yêu Yêu chống nạnh trừng mắt nhìn:

- Tôi nói trước, đừng nói cái gì tôi đoạt đàn ông của cô, Sở Phi là của tôi!

Người đẹp vừa nghe những lời này thì tỉnh táo lại, mắt đẹp rung rung ánh lệ, oán hận nhìn cô:

- Sở Phi? Cô còn không biết xấu hổ nói những lời này! Cô đột nhiên nói đi là đi, có biết Sở Phi đau khổ thế nào không? Anh ấy vì cô, âm thầm chờ cô suốt bốn, năm năm, ngay cả Sở thị, Liễu thị đều...

Người đẹp nói một nửa đột nhiên ngừng bật, dường như cố kìm điều gì đó mà không dám nói ra. Cô hơi dừng lại rồi nói tiếp:

- Sở Phi vì cô mà trả giá nhiều như thế nhưng cô lại làm ra chuyện...

Người đẹp quả nhiên là người đẹp, mặt đỏ lên nửa ngày mới phun ra một câu:

- Chuyện xấu xa như vậy, chẳng khiến Sở Phi thất vọng!

Liễu Tiệp trừng mắt nhìn Đào Hoa Yêu Yêu dù chặt vật nhưng vẫn xinh đẹp, trong mắt hiện lên sự ghen ghét, bị thương, thê lương. Người con gái trước mắt này, tin báo về bên thám tử cô đều xem qua. Suốt bốn năm, từ đêm Đào Hoa Yêu Yêu ra nước ngoài, Sở Phi đã thuê thám tử theo dõi hành tung của Đào Hoa Yêu Yêu, mà cô, luôn âm thầm chú ý nhất cử nhất động của Sở Phi. Cô thấy rõ, Đào Hoa Yêu Yêu dần dần vui vẻ, xinh đẹp còn Sở Phi cũng dần dần tiều tụy.

Trong giây phút ngắn ngủi, lòng Liễu Tiệp bộn bề trăm mối, mà Đào Hoa Yêu Yêu lại nghe ra trong đồng hồ độn được mấy từ mấu chốt

- Tôi ...xấu xa?

Đào Hoa Yêu Yêu chỉ vào mũi mình:

- Tôi xấu xa cái gì..

Cô bị oan mà, từ xấu xa không thể dùng loạn, với cô mà nói đây chính là một sự vũ nhục

- Tôi chính mắt thấy. Liễu Tiệp cười lạnh.
- Cô thấy cái gì? Đào Hoa Yêu Yêu hồ đồ không hiểu

Đào Hoa Yêu Yêu lại còn hỏi cô thấy gì?

Liễu Tiệp trừng mắt nhìn Đào Hoa Yêu Yêu, hận không thể xé rách vẻ mặt vô tội của cô, sao cô có thể tỏ vẻ vô tội như thế. Liễu Tiệp khó tin nhìn chằm chằm Đào Hoa Yêu Yêu:

- Chẳng lẽ cô không cảm thấy xấu hổ sao?
- Tôi... tôi có gì mà phải xấu hổ. Đào Hoa Yêu Yêu vô tội kêu to. Nói cái gì thế nữa

- Khi này tôi thấy cô và một người đàn ông! Cô... cô không biết xấu hổ! Liễu Tiệp thét chói tai.
- Khi này... Đào Hoa Yêu Yêu hơi ngậy người ra rồi chột hiệu: À, đó là...
- Cô câm mồm

Liễu Tiệp còn kêu lớn hơn cô, hơn nữa không khỏi gào lên:

- Cô là đồ đàn bà không có tính người, cô có biết không, ngay một khắc cô bước lên máy bay, Sở Phi đã luôn theo sau cô! Để phòng mất thông tin về cô, Sở Phi đã thuê đội thám tử theo sát cô, bảo vệ cô

Liễu Tiệp điên cuồng gào thét, trừng mắt nhìn Đào Hoa Yêu Yêu giống như khi nhìn những bức ảnh của thám tử gửi về. Bức ảnh nào cũng vậy, Đào Hoa Yêu Yêu luôn tràn ngập sức sống, còn Sở Phi thì dần dần tiêu tụy khiến cô đau lòng vô cùng, mắt như nhỏ máu, cô bước tới gần Đào Hoa Yêu Yêu:

- Cô có biết không, mỗi khi cô thoải mái đi nước này nước khác, Sở Phi đều ở xa lảng lảng nhìn cô từ đằng sau? Bất luận khi nào, dù bệnh nặng cỡ nào, chỉ cần cô sang một nước mới thì anh nhất định phải đến đó nhìn cô một lần, xác định cô an toàn đến nơi. Bình thường chỉ cần sức khỏe cho phép anh sẽ bay đến nhìn cô, ngày lễ ngày tết, anh đều nhất định ở đâu đó gần để theo sát cô. Cô có biết không, anh ấy luôn theo dõi cô từ xa, âm thầm giúp đỡ nhưng không dám đến gần cô. Anh ấy với cô như thế, còn cô thì sao? Cô đáp lại anh ấy cái gì?
- Tôi...

Tôi làm sao mà biết... Đào Hoa Yêu Yêu lui dần về phía sau, cảm thấy thật oan uổng nhưng cũng không dám đối chọi với cô gái điên trước mặt này.

Mà Liễu Tiệp như bị áp lực quá lớn đã tìm được chỗ phát tiết, dần bước lên, ánh mắt có sự điên cuồng:

- Cô là tiện nhân. Cô vì sao không biết quý trọng anh ấy, vì sao còn muốn làm tổn thương anh ấy. Nếu đã ra nước ngoài làm loạn nơi nơi thì sao còn về? Về rồi nếu không yêu thì sao còn lảng nhảng qua lại, hại anh ấy liên tiếp bị thương?

Liễu Tiệp nhìn Đào Hoa Yêu Yêu, nhớ lại tin thám tử báo về chuyện gần đây Sở Phi nhập viện nhưng dù là thế Sở Phi cũng chỉ lặng lẽ chấp nhận. Điều này làm cô đố kị phát cuồng, hận đến muốn đánh chết Đào Hoa Yêu Yêu.

- Thua ở trong tay Liễu Phi tôi nhận nhưng còn cô? Tôi kém cô chỗ nào? Tôi kém cô điểm nào? Vì sao Sở Phi không cần tôi? Vì sao? Vì sao?

Ánh mắt Liễu Tiệp cuồng loạn, dùng sức bóp vai Đào Hoa Yêu Yêu. Cô không cam lòng, cô không cam lòng! Nhiều năm như vậy, cô vừa gặp Sở Phi lần đầu đã yêu thương anh nhưng đã 30 năm qua, Sở Phi chưa bao giờ nhìn cô. Chưa bao giờ? Còn cô, bất luận cô cố gắng thế nào cũng vô dụng. Thủy chung chỉ có thể chạy theo Sở Phi, từ xa nhìn anh, âm thầm đau đớn. Mắt thấy trong lòng Sở Phi chỉ quan tâm đến người phụ nữ khác... Rất nhiều năm trước kia, cô đã yêu Sở Phi, yêu đến đau lòng. Nhưng từ khi gặp em gái cô là Liễu Phi, Sở Phi sẽ không để ý đến cô. Khi Liễu Phi chết, cô nghĩ, cô giống Liễu Phi như đúc có lẽ sẽ có cơ hội... nhưng là, chính là người con gái trước mặt này! Người con gái này vứt bỏ người đàn ông cô yêu ra chín tầng mây. Cô ta vui vẻ chơi bời khắp nơi, bỏ mặt Sở Phi bảo vệ mình, chơi quên ngày tháng, sự nghiệp phát triển nhưng cũng quên Sở Phi. Sau khi về nước, hai Sở Phi liên tiếp bị thương, giờ còn sau lưng Sở Phi làm ra chuyện dơ bẩn như thế, quả thực không thể tha thứ!

Liễu Tiệp bỗng nhiên dừng lại nhưng ánh mắt lại càng điên cuồng, cô hung tợn nhìn chằm chằm Đào Hoa Yêu Yêu, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Chính là cô, vì sự xuất hiện của cô đã cướp đi Sở Phi, cô là tiện nhân, tiện nhân

Bất giác Liễu Tiệp bước lên, dùng sức lay Đào Hoa Yêu Yêu, trong đầu nhớ lại ánh mắt Sở Phi đầy chân tình, nhớ mong, áy náy thậm chí là bất đắc dĩ, dờ khóc dờ cười chỉ vì Đào Hoa Yêu Yêu. Suốt bốn năm, cô thấy ánh mắt Sở Phi càng lúc càng bám chặt vào Đào Hoa Yêu Yêu. Mà lúc này đây, Sở Phi bảo vệ cô vô cùng tốt, thậm chí vì cô mà không tiếc bỏ qua lời hứa kiếp này sẽ không động vào Liễu thị với Liễu Phi, tức giận mà hung hăng đả kích Liễu gia, thậm chí cả Sở gia để phòng ngừa bọn họ hại cô. Khi đó, Liễu Tiệp biết cô đã hết hi vọng. Nhưng khát vọng cả đời cô không có được lại bị một người con gái xấu xa như vậy chiếm đoạt, cô rất hận, rất hận!

Đào Hoa Yêu Yêu bị cô ép lui dần về phía sau, chỉ đành tựa vào vách tường, ngây người nhìn Liễu Tiệp. Tuy rằng Liễu Tiệp nói những chuyện này khiến cô kinh ngạc nhưng đó là chuyện giữa cô và Sở Phi, liên quan gì đến cô ta?

Lúc trước cô còn có lòng đồng cảm mà nghe Liễu Tiệp kể lể nhưng cô ta lúc thì nói xấu xa, lúc thì mắng vô liêm sỉ, giờ còn thành cả tiện nhân khiến Đào Hoa Yêu Yêu muốn nhìn cũng không được nhưng người con gái trước mặt hiển nhiên đã rơi vào trạng thái điên cuồng.

Đào Hoa Yêu Yêu nghĩ rồi thở sâu một hơi, nhả thẳng cánh tay trần của Liễu Tiệp mà cắn

- Á!!!!!!!!!!!!

Tiếng hô đau đến chói tai của Liễu Tiệp đã hãm cơn điên của cô lại. Tuy rằng khiến lỗ tai Đào Hoa Yêu Yêu búng nhùng nhưng cũng làm cô gái trước mặt tỉnh táo lại. Đào Hoa Yêu Yêu nhìn ánh mắt Liễu Tiệp vốn cuồng loạn giờ đã tỉnh táo lại đang ôm cánh tay nhìn chăm chăm Đào Hoa Yêu Yêu. Ánh mắt vừa sợ vừa giận nhưng ít ra đã chịu im miệng.

Đào Hoa Yêu Yêu thở hổn hển, xoa xoa tay bị nắm, nhìn Liễu Tiệp thở dài:

- Được rồi, tôi rất bất ngờ khi biết Sở Phi làm cho tôi nhiều việc như thế, tôi cũng rất cảm động.
- Sao cô có thể bình tĩnh nói như thế

Liễu Tiệp hoảng sợ nhưng nhìn dấu răng trên tay nên không dám làm loạn, chỉ đành oán hận nhìn Đào Hoa Yêu Yêu.

- Bởi vì đó là Sở Phi tự nguyện, Đào Hoa Yêu Yêu lẳng lặng nói.

Đó là Sở Phi tự nguyện!

Câu nói của Đào Hoa Yêu Yêu khiến Liễu Tiệp chấn động, nhất thời, trong lòng như có ngàn vạn lời nói lại không thể nói ra. Cô không nói nổi một lời, chỉ có thể đứng yên, ngơ ngác nhìn Đào Hoa Yêu Yêu.

Đào Hoa Yêu Yêu nhìn bộ dáng bị đả kích của Liễu Tiệp, thở dài:

- Mà những chuyện này, là chuyện của tôi và Sở Phi, không liên quan đến cô đúng không?

Liễu Tiệp nhìn ánh mắt trong sáng của Đào Hoa Yêu Yêu, cảm giác như một cọng cỏ cuối cùng đặt lên lưng lạc đà khiến mọi thứ hoàn toàn sụp đổ

Cô như mất đi toàn bộ sức lực, ngã xuống đất, cuối cùng không nhin được mà ôm mặt khóc:

- Vì sao? Vì sao?...

Đào Hoa Yêu Yêu cũng rất bất đắc dĩ:

- Tôi làm sao mà biết được vì sao...
- Nhưng dựa vào cái gì cô có được tình yêu của anh ấy, dựa vào cái gì cô may mắn như thế, dựa vào cái gì...

Lúc này, Liễu Tiệp đã không còn khí thế như trước, ngược lại giống như đứa trẻ bị mất đồ chơi yêu thích mà khóc lớn

Cái này đúng là... Rồi tỉnh rồi mù, loạn thất bát tao! Đào Hoa Yêu Yêu đau đầu nhìn Liễu Tiệp khóc mất sạch sự tao nhã, rất muốn bỏ đi nhưng lại cảm thấy hần nên nói gì đó. Cô do dự một lát rồi thở dài, coi mình như gà mẹ, đi đến trước mặt Liễu Tiệp, ngồi xuống nhìn Liễu Tiệp đang khóc:

- Tuy rằng tôi không nghĩ rằng tôi phải giải thích với cô nhưng vẫn muốn nói rõ với cô một chút. Khi này, tôi không hề dây dưa với người kia, trên thực tế, tôi nghĩ, theo góc độ pháp lí mà nói thì tôi bị quấy rối tình dục thì đúng hơn

Liễu Tiệp đang khóc bù lu bù loa nghe vậy ngẩn ra, ngơ ngác ngẩng đầu nhìn Đào Hoa Yêu Yêu, nói không nên lời.

Đào Hoa Yêu Yêu bất đắc dĩ cười:

- Không hiểu sao? Ý là tôi bị anh ta sàm sỡ!

Chạm vào mặt đau đau, đúng là tai bay vạ gió, oan uổng quá

- Cô...

Liễu Tiệp nhìn Đào Hoa Yêu Yêu, vẻ mặt phức tạp.

Đào Hoa Yêu Yêu nhún nhún vai:

- Rồi, nói sang vấn đề thứ hai

Cô vuốt vuốt tóc:

- Tôi nghĩ Sở Phi yêu hay không yêu tôi là vấn đề của anh ấy, tôi có yêu anh ấy không là vấn đề của tôi, mà chuyện chúng tôi yêu nhau hay không là vấn đề của chúng tôi. Những cái này, không liên quan đến cô (Đau☺)))
- Cô...

Liều Tiệp bị những lời của Đào Hoa Yêu Yêu làm cho xấu hổ, giận dữ, vừa định phát tác lại thấy Đào Hoa Yêu Yêu đang chỉ vào cánh tay mình thì không tự giác được co rúm lại, thoáng yên lặng.

Đào Hoa Yêu Yêu cười:

- Những lời này nghe qua khiến người ta hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng nhưng là thật, cô cần thận nghĩ lại đi
- Cuối cùng, những chuyện cô nói về việc Sở Phi làm cho tôi, tôi rất vui cũng rất cảm động nhưng tôi không biết vì thế mà tôi nợ anh ấy cái gì? Anh ấy lựa chọn cách thức gì để yêu tôi là chuyện của anh ấy, cũng như tôi chọn cách gì để yêu Sở Phi vậy. Nhưng tôi cũng cảm ơn cô đã nói cho tôi biết những gì anh ấy hi sinh vì tôi.

Nói xong, Đào Hoa Yêu Yêu đứng lên, lúc tính rời đi, bị Liều Tiệp gọi lại:

- Bốn năm qua, vì sao cô hẹn hò với nhiều đàn ông như thế? Chẳng lẽ cô không yêu Sở Phi?

Đào Hoa Yêu Yêu lắc đầu:

- Tôi yêu anh ấy nhưng nếu cô vẫn luôn theo dõi chúng tôi... hẳn là biết nguyên nhân bốn năm trước chúng tôi tách ra là vì em gái của cô – Liều Phi.

Đào Hoa Yêu Yêu khẽ thở dài:

- Liều Phi có ảnh hưởng rất lớn đến Sở Phi.
- Chẳng lẽ vì thế mà cô từ bỏ?

Không còn điên cuồng nhưng giọng nói vẫn rất bất bình

Cô căn bản không hiểu được!

Đào Hoa Yêu Yêu lắc đầu, tuy rằng cảm thấy giải thích cũng chẳng để làm gì nhưng vẫn nói:

- Không phải là tôi từ bỏ anh ấy mà là tôi cho anh ấy thời gian, cũng tự cho mình thời gian để nghĩ ngợi xem nên đối mặt với tình yêu như thế nào.

Liều Tiệp ngẩng đầu, mờ mịt nhìn Đào Hoa Yêu Yêu:

- Tôi không hiểu...

Đào Hoa Yêu Yêu thở dài:

- Nói đơn giản, tôi cho anh ấy thời gian nghĩ xem có nên “phản bội” Liễu Phi để yêu tôi không. Tuy rằng tôi không cho đó là sự phản bội vì tình yêu của mỗi người không vì người kia chết mà cũng chết, đồng thời, tôi cũng không muốn giậm chân tại chỗ, bởi vì tôi luôn là người hướng tới tương lai. Như vậy, sau này tôi và Sở Phi có thể gặp lại hay không tôi cũng không chắc, đáng tiếc...

Cô có chút tiếc nuối lắc đầu:

- Bốn năm sau, tôi vẫn yêu anh ấy, hơn nữa còn càng yêu anh ấy hơn cho nên tôi cũng đánh mất chính mình, làm tổn thương anh ấy cũng làm tổn thương chính mình...

Nói tới đây, Đào Hoa Yêu Yêu dừng lại một chút, càng nói càng cảm thấy những tháng vừa qua đầu óc mình như bị úng nước. Cô lắc lắc đầu, quyết định quên sạch những chuyện đó, lại lẩm bẩm:

- Nhưng tôi rất thông minh, nhanh chóng nghĩ thông nên cũng không tính là quá muộn đúng không? Ha ha...
- Cô...

Liễu Tiệp ngạc nhiên nhìn Đào Hoa Yêu Yêu vừa tự nói vừa cười, cảm giác kinh ngạc. Cô gái trước mặt này có sự tự tin chiếu sáng, có thể làm theo ý mình, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi bất kì ai. Trong lòng Liễu Tiệp dâng lên cảm giác chua xót, cảm giác vô cùng hâm mộ. Có lẽ chính bởi vì cô ấy đặc biệt như thế nên Sở Phi mới thương yêu cô như vậy. Cô không tự chủ được hỏi:

- Rồi cuộc cô có ma lực gì khiến Sở Phi yêu cô như vậy.

Đào Hoa Yêu Yêu nghe vậy thì hơi sửng sốt, lắc đầu, nhẹ giọng nói:

- Tôi không biết vì sao anh ấy yêu tôi nhưng nếu tôi đoán không sai thì là vì tôi biết yêu anh ấy cũng biết tự yêu bản thân. Tôi hi vọng có được tình yêu của anh ấy nhưng cũng hi vọng anh có thể tự yêu bản thân mình

Đào Hoa Yêu Yêu đang nói, bỗng nhiên từ chiếc xác tay be bé truyền đến tiếng hát:

- Tôi đang thi đấu, đi đến mua đồ ăn. Đậu dũa 6 tiền, cà tím một đồng, tôi đang thi đấu, đi đến mua đồ ăn...

Tiếng hát quý dị khiến Liễu Tiệp hoàn toàn ngây người. Cô chỉ có thể nhìn Đào Hoa Yêu Yêu luống cuống lấy di động ra, nhận điện thoại, khoanh khắc kết nối được, rõ ràng thấy được khuôn mặt Đào Hoa Yêu Yêu vốn chật vật hiện lên thần thái sáng rỡ:

- Sở Phi? Anh đến rồi? Em, à em đang ở nhà vệ sinh, em ra ngay đây, anh chờ em...

Nói xong, cô đã vội vàng đẩy cửa ra, vẻ mặt hưng phấn chạy đi, hoàn toàn quên mất dáng vẻ thảm hại của mình.

Chương 43

Sở Phi cùng Nguyễn Mạnh Đông đi vào hội trường rồi vẫn không nhìn thấy Đào Hoa Yêu Yêu. Sau khi gặp gỡ một số nhân vật quan trọng trên thương trường thì Sở Phi vội chạy ra một góc kín gọi điện thoại cho Đào Hoa Yêu Yêu. Chỉ chốc lát sau đã nhìn thấy phía sau rèm có một cái đầu đang ra dẫu với bọn họ. Hai người đi qua đã thấy bộ dạng thảm hại của Đào Hoa Yêu Yêu

- Á. Nguyễn Mạnh Đông bất giác kêu lớn lại bị Đào Hoa Yêu Yêu bưng miệng lại
- Hư...
- Em ... làm chuyện gì xấu! Nguyễn Mạnh Đông trừng mắt

Chỉ thấy một bên má Đào Hoa Yêu Yêu vừa đỏ vừa sưng, đôi mắt to đỏ bừng, trông vô cùng tội nghiệp

Đào Hoa Yêu Yêu lườm Nguyễn Mạnh Đông rồi nhanh trí nhìn Sở Phi, ánh mắt long lanh đầy nước mắt:

- Sở Phi... oa oa...

Cả người dính chặt vào Sở Phi. Khóc trước nói sau.

Sở Phi chỉ nhẹ nhàng ôm lấy cô nhưng từ khi thấy bộ dạng tội nghiệp của Đào Hoa Yêu Yêu thì sắc mặt đã dần tái nhợt. Anh ôm cô, khẽ gọi, giọng nói lạnh lùng:

- Sao lại thế này?

Đào Hoa Yêu Yêu cũng không đáp, khóc hồi lâu, cảm thấy trên mặt hết đau mới ngừng khóc nhưng vẫn không chịu buông Sở Phi. Cô nũng nịu nói:

- Em không muốn đi vào để dọa người, chúng ta về nhà được không?

Sở Phi do dự một chút, gật gật đầu, nhẹ giọng nói với Nguyễn Mạnh Đông:

- Mạnh Đông, giúp mình nói với ông chủ Hà một tiếng, mình đưa Yêu Yêu về trước. Lúc về cậu gọi lái xe đến đón nhé

Nói rồi cởi áo vest choàng lên người Đào Hoa Yêu Yêu, ôm cô vào lòng rồi cùng đi ra ngoài. Từ đầu đến cuối bọn họ đều không nhìn thấy, cách bọn họ không xa, có một cô gái mặc váy dạ hội màu tím, nước mắt lưng trong, si ngốc nhìn bọn họ đi thật xa. Hồi lâu sau, cô chớp mắt, hai giọt nước mắt trong suốt rơi xuống. Cuối cùng cô đã hiểu, thì ra... nhân vật chính chưa bao giờ là mình.

Về nhà, Đào Hoa Yêu Yêu xử lý qua miệng vết thương rồi sau đó đi ra ngoài đã thấy Sở Phi tắm rửa xong đang ngồi trên sofa, thậm chí còn pha xong cho cô một ly trà táo đỏ cô thích nhất. Thấy cô ra, anh vỗ vỗ vị trí bên cạnh nói:

- Lại đây ngồi

Đào Hoa Yêu Yêu lách tách nhảy qua, hai tay bung ly trà táo đỏ, thoải mái ủa vào lòng Sở Phi, thoải mái thở phào một hơi.

Sở Phi nhìn cô uống trà xong mới vỗ vỗ đầu cô:

- Giờ nói cho anh biết được chưa?
- Nếu anh cam đoan không tức giận

Đào Hoa Yêu Yêu nháy mắt mấy cái, sờ dĩ dọc đường đi không chịu nói, về nhà lại lẩn chần nửa ngày là vì sợ anh tức giận, làm chuyện gì thì cũng chẳng sao nhưng nếu để tức giận hại thân mới là vấn đề lớn

Sở Phi làm sao không rõ tâm tư của cô, chỉ cười nhẹ:

- Anh sẽ xem xét

Đào Hoa Yêu Yêu bĩu môi:

- Thế thì em không nói

Sở Phi nhú mày:

- Chẳng nhẽ anh không biết tự điều tra
- Anh... xâm phạm riêng tư. Cô lên án.

Sở Phi nhún nhún vai:

- Em có thể kiện

Đào Hoa Yêu Yêu thiếu chút nữa giơ chân:

- Sao em không biết là anh lại gian trá thế này
- Anh là thương nhân

Một câu này đã nói lên tất cả

Đào Hoa Yêu Yêu bấu môi, gãi gãi đầu, vẫn kể qua mọi chuyện một chút

Nói đến khi Triệu Định Duệ sàm sỡ cô, Đào Hoa Yêu Yêu cảm nhận rõ người bên cạnh cứng đờ. Cô không nhịn được cười:

- Em còn tưởng anh sẽ không biết ghen, anh tứ đại giai không...

Cô lấy những lời anh từ đem ra từ chối cô nói lại.

Sở Phi cười khỏ:

- Anh cũng chỉ là một người đàn ông nhưng anh càng lo em có thể bị thương hay không thôi

Đào Hoa Yêu Yêu tựa đầu vào ngực anh, nhẹ nói:

- Em biết, nhưng đừng vì em mà trả thù. So với chuyện đó, em mong anh có thể sống thoải mái hơn

Cô nhớ tới lời Liễu Tiệp, vì cô, anh từng chèn ép Liễu gia, Sở gia đến sụp đổ.

- Anh biết em tốt với anh

Sở Phi khẽ hôn lên tóc cô:

- Nói tiếp đi

Đào Hoa Yêu Yêu gật gật đầu, lại tiếp tục nói chuyện Liễu Tiệp

Lúc này, Sở Phi không tức giận, anh chỉ yên lặng

- Sao anh không nói gì? Đào Hoa Yêu Yêu tò mò nhìn Sở Phi.

Sở Phi lắc đầu:

- Cô ấy quản nhiều việc quá

Chuyện của anh, chưa bao giờ liên quan đến Liễu Tiệp

Đào Hoa Yêu Yêu gật gật đầu, đồng ý quan điểm này nhưng nhớ lại lúc rời đi, Liễu Tiệp trông có vẻ vẫn không tỉnh ngộ thì lắc lắc đầu:

- Cô ấy quá cố chấp

Sở Phi cúi đầu nhìn cô, tuy rằng đã bôi thuốc nhưng má vẫn sưng, nhìn vẫn rất đang thương. Anh cẩn thận vuốt nhẹ:

- Còn đau đúng không?

Đào Hoa Yêu Yêu đảo mắt:

- Có thể mượn nó để lừa anh nghỉ phép một ngày cùng em, tính ra thì rất lời

Nhân lúc vết thương chưa xử lý, mặt vừa bần vừa sung dọa người, cô đã cứng rắn ép anh ngày mai nghỉ phép ở nhà với cô.

Sở Phi cúi đầu khẽ cười, dịu dàng hôn lên trán cô:

- Cô ngốc

Mỗi lần cô đều cố gắng tìm lí do bắt anh ở cùng với cô nhưng lần nào cô cũng có việc bận, còn anh thì lười nhác nằm không nửa ngày. Nghĩ anh không biết sao

Đào Hoa Yêu Yêu cười hì hì, chui vào lòng Sở Phi. Hai người tựa vào nhau, lắng nghe tiếng tim đập. Hồi lâu sau, Đào Hoa Yêu Yêu đột nhiên nhớ ra chuyện gì, nghiêng đầu nhìn Sở Phi, ánh mắt không có ý tốt:

- Đây, cô ấy còn nói, anh làm rất nhiều chuyện cho em...

- À. Thật à?

Sở Phi không nhúc nhích, đôi mắt anh tuần hơi nhúu lại trông không có hứng thú.

- À. Thật à?

Đào Hoa Yêu Yêu nhại lại anh rồi trêu:

- Anh nói thật nhẹ nhàng. Có cần em nhắc lại nhưng lời Liễu Tiệp nói cho anh nghe không?

Cô cười giả tạo nhìn anh, thấy anh không động đậy thì khẽ giật tóc anh nói:

- Em cảm động lắm đấy...

Sở Phi bất đắc dĩ mở mắt, nhìn về mặt buồng bình của cô, đổi tư thế ngồi, cười khổ nói:

- Thì em biết hết rồi đấy thôi
- Nhưng sao anh không nói cho em

Cô ai oán nhìn cô nhưng ý cười ở đuôi mắt lại như con hồ ly đáng yêu

- Sau đó lại thêm một lí do nữa để em kích động anh chứ gì

Anh khẽ cười, ngón tay thon dài khẽ vuốt lọn tóc trước ngực của cô.

- Hừ, coi như anh hiểu em.

Đào Hoa Yêu Yêu cười lớn, lại nằm lại trong lòng Sở Phi nhưng vẫn không nhận được nhìn anh:

- Lén lút bảo vệ người ta, thật là buồn cười.

Sở Phi nhìn cô cười khẽ, trong lòng hơi đông, anh chống tay, khẽ hôn trán cô cười nói:

- Em cứ phải trêu chọc anh thế sao?

Lòng Đào Hoa Yêu Yêu mềm nhũn, le lưỡi, đột nhiên cô hôn lên môi anh, liếm liếm, anh vừa uống thuốc, có hơi đắng nhưng cũng có chút ngọt. Cô chớp mắt:

- Tuy không quá ngốc nhưng mà em rất yêu anh

Nói tới đây, cô cười rồi lại hôn anh:

- Hơn nữa, hi vọng, sau này anh đừng ngốc như thế nữa

Cô nháy mắt mấy cái với Sở Phi

Sở Phi lại bỗng nhiên yên lặng

Không khí yên lặng tràn ngập cả căn phòng

Nửa ngày, Đào Hoa Yêu Yêu bấu môi:

- Được rồi được rồi, em không ép anh nữa

Cô khẽ thở dài. Còn tưởng lần này sẽ dụ anh buông lỏng sự lo lắng trong lòng

- Cảm ơn em. Sở Phi thở phào

Đào Hoa Yêu Yêu lườm anh một cái, cố ý thở dài rồi hát rống lên:

- Anh nói em thoải mái sao, kiếp trước nợ anh...

Dưới ánh đèn mờ ảo, Sở Phi nhìn vẻ mặt vừa quỷ quyết vừa đáng yêu của Đào Hoa Yêu Yêu, trong lòng đột nhiên lo sợ, xúc động ôm chặt cô, vùi đầu vào mái tóc dài của cô:

- Yêu Yêu...

Anh rất luyến tiếc cô.

Đào Hoa Yêu Yêu dường như hiểu sự sợ hãi trong lòng anh nhưng cũng không nói gì, chỉ dịu dàng ôm lấy dáng người gầy gò của anh, khẽ nói:

- Em không biết vì sao em có được tình yêu của anh, cũng không biết đó là chuyện may mắn cỡ nào bởi vì em cảm thấy, so với anh, em cũng không tệ. Nhưng mà, yêu anh là chuyện thật hạnh phúc, bởi vì chúng ta yêu nhau. Cho nên, Sở Phi, em chờ anh.

Đào Hoa Yêu Yêu nói được thì làm được.

Cô biết, tuy rằng Sở Phi đã chịu mở rộng lòng, đón nhận chuyện hai người yêu nhau nhưng trong lòng anh, bệnh tình của anh vẫn là một rào cản chắn giữa hai người. Theo bản năng, anh luôn lảng tránh chuyện này, không muốn cho cô nhìn thấy, không muốn để cô biết

Thực ra cô cũng rất lo lắng, mắt thấy anh ngày một suy nhược, dù cô nghĩ mọi cách, hầm canh bồi bổ, ép anh nghỉ ngơi nhưng vẫn cứ ngày một gầy yếu, Vô số lần anh lấy cớ “công ty có việc” về muộn, cô thậm chí còn lên chạy đến bệnh viện nhưng chỉ dám đứng ngoài cửa. Không phải cô không thể vào nhưng cô đã đồng ý với anh nên cô không vào. Mỗi lần như vậy đều khóc rồi sau đó tự lau nước mắt, quay về nhà tươi cười chờ đón anh “tặng ca về muộn”

Trước kia, cô cũng từng nghĩ, nếu anh cứ như thế, vạn nhất có một ngày... nhưng cứ nghĩ đến đó cô lại ép bản thân dừng lại, không được nghĩ tiếp

Cô tự nhủ với chính mình. Ok, mày phải tin tưởng anh ấy, phải tin tưởng. Bởi vì cô có thể cảm nhận được, từ ngày ở chung, Sở Phi dần dần trở nên bất an. Có đôi khi, anh đột nhiên xúc động ôm chầm lấy cô. Cô có thể cảm nhận rõ ràng anh sẽ nói điều gì đó nhưng đến cuối cùng anh đều lùi bước, chuyển đề tài.

Sau đó, cô chỉ có thể tự nói với mình. Từ từ sẽ đến, từ từ sẽ đến.

Vì thế, tình cảnh đó lặp đi lặp lại, ngày qua ngày cứ thế trôi qua

Cô thật sự làm được, anh không nói, cô cũng không hỏi. Nhưng, cô không hỏi, anh không nói không có nghĩa là chuyện sẽ không xảy ra.

Chương 44

Ba tháng sau khi hai người ở chung, Đào Hoa Yêu Yêu lần đầu tiên chứng kiến Sở Phi phát bệnh

Tháng 10, trời cuối thu, mùa đông chớm đến, khí hậu tuy vẫn còn chút sự thanh sáng của mùa thu nhưng cũng dần se se lạnh

Mùa đông là mùa khó khăn nhất với những người bệnh tim. Mấy năm qua, Sở Phi đã bị suy nhược quá độ, nay còn thêm u não. Vốn dĩ, Lưu Khiêm Học đã vì Sở

Phi mà xếp sẵn lịch phẫu thuật nhưng giữa đêm đó, đột nhiên bệnh thận của Sở Phi lại phát tác, phải nằm viện nửa tháng. Qua sự cố đó khiến cơ thể càng thêm bị hao tổn, vốn dĩ đã chuẩn bị sẵn sàng để phẫu thuật cũng đành phải hoãn lại. Vì để giúp anh bồi bổ cơ thể, nâng cao thể chất để có thể chống đỡ được qua lần phẫu thuật ư nữa nên Nguyễn Mạnh Đông, Lưu Khiêm Học và Đào Hoa Yêu Yêu liên hợp giúp công, hơn nữa vì Đào Hoa Yêu Yêu và Sở Phi cuối cùng đã kết thúc trò chơi trốn tìm, khát vọng sống của Sở Phi vô cùng lớn nên ba người bọn họ cuối cùng cũng được như ý. Sở Phi đồng ý giao tất cả công việc cho Nguyễn Mạnh Đông, Sở Phi nghỉ phép ba tháng. Sau đó, anh và Đào Hoa Yêu Yêu tìm một thị trấn nhỏ có thời tiết ôn hòa để nghỉ ngơi. Hai người chọn lựa hồi lâu, trong lúc vô ý, Đào Hoa Yêu Yêu nói rất thích hoa Tulip nên Sở Phi đã quyết định hai người sẽ đến Hà Lan.

Xác định điểm đến, hai người bắt đầu thu dọn hành lý.

Hôm đó, tinh thần của Sở Phi rất thoải mái, lại đúng lúc ngày đẹp trời, vừa vặn còn mấy món đồ Đào Hoa Yêu Yêu cần vẫn thiếu, hai người quyết định đi dạo phố tiện thể mua đồ.

Đào Hoa Yêu Yêu mặc một bộ váy màu lông chuột, bên trong là áo sơ mi màu trắng cao cổ, giày cao gót màu đồng, thắt lưng màu nude. Lúc ra khỏi phòng đã thấy Sở Phi mặc chiếc áo sơ mi cao cổ màu trắng và áo khoác màu lông chuột đang đứng ở cửa chờ cô. Đào Hoa Yêu Yêu nhìn anh bỗng nhiên mỉm cười, thấy Sở Phi nhíu mày nhìn mình, cô đi lên sửa cổ áo cho anh, giọng nói có chút hoài niệm

- Em nhớ bốn năm trước, khi đột nhiên anh đến công ty, giúp em giải quyết chuyện rắc rối cũng mặc như thế này.

Sở Phi cười nhẹ:

- Thời gian trôi quá nhanh
- Cũng không hẳn thế

Đào Hoa Yêu Yêu khẽ cười, vùi đầu vào lòng Sở Phi, hít sâu mùi thuốc trên người anh:

- Chúng ta ở bên nhau, thật tốt

Tim Sở Phi hơi nhói lên, anh hôn phớt lên trán cô rồi dịu dàng nói:

- Đi thôi!

Đào Hoa Yêu Yêu cười dịu dàng, hai người tay nắm tay đi ra phố. Rất nhanh đã mua hết những đồ cần mua. Sở Phi nói thời tiết thoải mái, muốn đi dạo một chút nên bảo lái xe đi thẳng đến Bắc Hải. Bởi vì Sở Phi nói, có lần nghe Đào Hoa Yêu Yêu kể lúc học bài thì thường đến một ngã tư lớn nên đi tới đó, đến trạm xe điện ngầm, hai người xuống xe. Đào Hoa Yêu Yêu cùng Sở Phi chậm rãi đi dạo, cô còn dẫn anh đến quán nhỏ cô hay đến khi còn đi học. Không ngờ, qua bao nhiêu năm, cửa hàng đó vẫn còn đó. Tìm được 8 đồng tiền lẻ mua đôi vòng tay tình nhân bên thủ công, Sở Phi vui vẻ nhìn nửa ngày. Hai người chia ra đeo vào tay rồi tay trong tay rời khỏi cửa hàng.

Giữa trưa, Đào Hoa Yêu Yêu dẫn Sở Phi đến trước một quán bán xiu mại. Vốn dĩ Đào Hoa Yêu Yêu sợ gian chính nhiều người ẩm ỹ nên định đặt một phòng riêng nhưng Sở Phi lại hứng thú nhìn gian chính náo nhiệt. Cuối cùng, hai người chọn một góc ở gian chính, chọn mấy loại xiu mại và cháo ăn sáng. Đồ ăn sáng khá ngon, Sở Phi ăn được nhiều, còn lại xiu mại thì chủ yếu là vào bụng Đào Hoa Yêu Yêu. Ăn xong, Đào Hoa Yêu Yêu sợ Sở Phi mệt mỏi, định dẹp đường về phủ. Thế nhưng hôm đó Sở Phi lại vô cùng hào hứng, anh xuất thân trong gia đình giàu có, từ nhỏ sống trong nhung lụa, hiếm có khi thấy được cuộc sống bình dị của người thường. Đào Hoa Yêu Yêu thấy rõ, Sở Phi rất có hứng với cuộc sống xung quanh, cô trêu đùa nói là mình làm hướng dẫn viên du lịch cho “đại thiếu gia”. Dù sao bên đường có nhiều taxi, Sở Phi bảo lái xe về trước, lái nửa ngày nghỉ.

Buổi chiều, bởi vì Sở Phi luôn nói còn chưa đến Hậu Hải nên hai người lại đi bộ đến đó. Trên đường đi, Đào Hoa Yêu Yêu vào một cửa hàng tiện lợi ven đường mua chút đồ ăn khô cho mèo. Sở Phi tò mò hỏi thì cô cười giải thích, từ khi đi học, các cô thường hay tới Hậu Hải tụ tập, chỗ này có rất nhiều mèo hoang, không biết từ bao giờ đã thành thói quen, chỉ cần đến Hậu Hải thì sẽ mang theo chút thức ăn cho mèo, tiện đường cho mèo con đi lạc ăn. Hai người đi đường nói nói cười cười, đi một đoạn thấy mệt thì sẽ nghỉ tạm đâu đó, khoảng hơn một tiếng, Sở Phi bỗng nói muốn đến Tây Giao ngắm cảnh. Đào Hoa Yêu Yêu có chút khinh bỉ nhìn anh rồi vẫn gọi xe. Hai người đi đến đó, trên đường đi, có một dãy phố toàn những ảnh viện áo cưới khiến hai người bị thu hút. Lại xuống xe đi dạo quanh. Đào Hoa Yêu Yêu tuy rằng mù thẩm mỹ trang sức nhưng chung quy cũng học về nghệ thuật mà Sở Phi thì từ nhỏ đã được rèn giữa nên gu thẩm mỹ rất cao. Hơn nữa, Sở Phi dù ít nói nhưng câu nào câu nấy đều một kim thấy máu, Đào Hoa Yêu Yêu thì lại nhanh mồm nhanh miệng. Hai người tùy tiện vào cửa hàng nào đó, chọn lên chọn xuống, đả kích không ít con buôn. Sau đó, đến một ảnh viện cảnh trí thú vị thì nổi hứng chụp ảnh tình nhân.

Hai người không chịu trang điểm cũng không chịu thay quần áo, chỉ lo soi xét khắp nơi trong cửa hàng, từ máy ảnh đến đạo cụ, trang phục, chỗ nào cũng không bỏ sót. Nhiếp ảnh gia cũng là người có tiếng, chẳng bình luận gì về hai người, chỉ ôm máy ảnh chụp phía sau hai người. Chờ hai người chơi xong thì tự động đi tới giao biên lai cho hai người, bên trong ghi rõ ngày đến lấy ảnh. Sở Phi và Đào Hoa Yêu Yêu thanh toán tiền đặt cọc rồi vui vẻ rời đi.

Rời khỏi ảnh viện, sắc trời đã tối mới phát hiện bất giác đã ra ngoài cả một ngày. Đào Hoa Yêu Yêu thấy sắc mặt Sở Phi có vẻ mệt nên kéo anh vậy taxi, đẹp đường về phủ.

Buổi tối, ăn uống đơn giản rồi nghỉ ngơi một lát, Sở Phi đi tắm. Đào Hoa Yêu Yêu nghĩ đi dạo một ngày, sợ Sở Phi mỗi một nên mang tinh dầu đến, định chờ anh tắm xong rồi giúp anh mát xa. Ai ngờ lúc cô đang chuẩn bị bỗng nhiên nghe trong phòng tắm có tiếng “ầm” lớn. Đào Hoa Yêu Yêu hoảng hốt, vội đập cửa, gọi tên Sở Phi nhưng không thấy anh đáp lại. Lòng cô chợt lạnh toát, may mà Sở Phi không có thói quen khóa cửa. Cô mở cửa, phòng tắm mờ mịt hơi nước, Sở Phi ngã vào bồn tắm, trên trán có vết máu...

Tim Đào Hoa Yêu Yêu trong nháy mắt như ngừng đập, cô hung hăng tự tát mình, nhào tới. Cô thấy ánh mắt Sở Phi khẽ run run thì vội cúi xuống, khẽ gọi anh:

- Sở Phi... Sở Phi?

Hồi lâu sau, cơn đau đớn kéo đến khiến thần trí Sở Phi tỉnh táo lại một chút, anh khẽ mở mắt, nhìn thấy Đào Hoa Yêu Yêu đang ở bên cạnh khẽ gọi tên mình, khuôn mặt vô cùng lo lắng nhưng vẫn cố trấn tĩnh, lúc thấy anh mở mắt thậm chí còn cố miễn cưỡng cười:

- Sở Phi, anh thấy chỗ nào không ổn? Khiêm Học không cho em tự tiện đưa anh đi đâu, anh ấy sắp đến rồi, anh cố lên, một chút thôi...

Quả nhiên, rất nhanh Lưu Khiêm Học đã đưa xe cứu thương đến. Sau khi kiểm tra cấp tốc, Sở Phi được đưa lên xe cứu thương. Đào Hoa Yêu Yêu đi theo bên cạnh, nắm chặt tay Sở Phi:

- Anh không sao đâu... sẽ không sao đâu...

Sở Phi vẫn cố gắng chống đỡ không dám ngủ, lúc này nghe Đào Hoa Yêu Yêu nói vậy trong lòng lo lắng, định nói với cô rằng không cần lo lắng, anh chỉ bị

trượt chân mà thôi nhưng lại đau đến há miệng. Theo bản năng, anh nắm chặt lấy tay Đào Hoa Yêu Yêu nhưng cơn sóng đau đón tràn tới khiến mắt anh tối sầm, cơ hồ chết ngất.

Đào Hoa Yêu Yêu thấy Sở Phi dần nhắm mắt lại, cô vội lay anh:

- Sở Phi, Sở Phi, anh nghe em nói, đừng ngủ nữa, chúng ta nói chuyện được không?

Cô gấp đến độ muốn khóc, nhưng lại sợ Sở Phi nhìn mà khó chịu nên cố gắng không chế bản thân, nhẹ nhàng kéo tay Sở Phi, liên miêng gọi:

- Sở Phi, Sở Phi?

Sở Phi miễn cưỡng mở to mắt, nhìn Đào Hoa Yêu Yêu muốn khóc mà không dám khóc, cố gắng nắm tay cô, khẽ nói:

- Lần đầu anh thấy em xấu như thế này

Đào Hoa Yêu Yêu chỉ rơi một giọt nước mắt đã lại cố gắng nhin lại, run rẩy cười:

- Em còn nhiều mặt xấu xí lắm, anh đừng ngủ, em biểu diễn cho mà xem...

Sở Phi cố hết sức cười nhưng trong lòng lại đau đớn vô cùng, chỉ có thể khẽ nói:

- Ừ, được...

Câu nói tiếp theo giọng càng lúc càng yếu, Đào Hoa Yêu Yêu dán lỗ tai bên miệng anh cũng không nghe rõ. Một cơn đau lại kéo tới khiến Sở Phi nặng nề ngất xỉu.

Bên ngoài phòng cấp cứu vô cùng yên tĩnh, Đào Hoa Yêu Yêu thất thần nhìn cánh cửa trắng và đèn đỏ nhấp nháy

Nguyễn Mạnh Đông nhìn bộ dáng mất hồn của Đào Hoa Yêu Yêu, không nhìn được tiến lên nhẹ vỗ vai cô:

- Yêu Yêu, em không sai

Đào Hoa Yêu Yêu nói nhỏ:

- Không, là lỗi của em...

Cô dần trượt người xuống từ vách tường, nước mắt từng giọt rơi xuống rồi như suối chảy. Cô hung hăng nhắm mắt lại nhưng nước mắt vẫn tuôn rơi, cô vừa khóc vừa khăn khăn nói:

- Đều là lỗi của em... em nên chú ý một chút, đều tại em, biết rõ anh ấy không khỏe mà vẫn...
- Yêu Yêu, đó không phải là lỗi của em. Nguyễn Mạnh Đông đau lòng ôm bà vai đang run lên của Đào Hoa Yêu Yêu.
- Không, là lỗi của em...

Đào Hoa Yêu Yêu để mặc Nguyễn Mạnh Đông ôm, chỉ như con rối gỗ nhìn chăm vào tay mình, người run rẩy, thì thào lặp đi lặp lại:

- Em nên ngăn anh ấy lại, anh ấy không khỏe, đi dạo cả một ngày rất mệt, nhưng em lại nghe lời anh ấy... nghe lời anh ấy...

Nguyễn Mạnh Đông nhìn hai mắt Đào Hoa Yêu Yêu vô hồn, lăm bắm tự trách, gọi thế nào cũng không nghe. Anh khẽ cắn môi, tát mạnh Đào Hoa Yêu Yêu một cái

Bốp

Một tiếng giòn vang, làm cho Đào Hoa Yêu Yêu ngậy người.

Nguyễn Mạnh Đông đau đón mắg:

- Yêu Yêu, em đừng như thế! Sở Phi còn có bác sĩ đang cứu, nó còn chưa chế!

Đào Hoa Yêu Yêu kinh ngạc nhìn Nguyễn Mạnh Đông một hồi lâu, ánh mắt đại ra dần chuyển hướng nhìn về phía cửa phòng, hồi lâu sau òa lên khóc

Nguyễn Mạnh Đông thấy Đào Hoa Yêu Yêu khóc thì lại thở phào một hơi. Anh ngồi xuống, chờ Đào Hoa Yêu Yêu khóc xong thì mới nhẹ nhàng nắm bà vai cô, khẽ nói:

- Yêu Yêu, lúc em và Sở Phi đi dạo nhất định rất vui vẻ, hạnh phúc, thế là đủ rồi. Cho nên em phải tin vào chính mình, đúng chưa?

Đào Hoa Yêu Yêu nức nở, nước mắt lại rơi xuống

- Từ rất lâu rồi, ngay cả Liễu Phi cũng không thể khiến Sở Phi vui cười, chỉ có em làm được điều đó

Nguyễn Mạnh Đông nhìn cánh cửa đóng chặt, nhẹ nhàng nói:

- Yêu Yêu, Sở Phi đã mang quá nhiều gánh nặng, khó khăn lắm mới có dũng khí ở bên em cho nên em nhất định phải cố gắng, nếu không nó sẽ lại quay về thế giới của nó

Nói tới đây, Nguyễn Mạnh Đông quay đầu, yên lặng nhìn Đào Hoa Yêu Yêu, gần từng tiếng:

- Em cũng không mong nó như thế đúng không? Bởi vì chúng ta đều biết, nếu nó lùi bước thì sẽ chỉ còn đường chết

Đào Hoa Yêu Yêu kinh ngạc nhìn Nguyễn Mạnh Đông hồi lâu, cô chậm rãi quay đầu nhìn cánh cửa nặng nề khép kín kia rồi lại nhìn chiếc vòng tay bện bằng chỉ hồng. Chiều hôm đó, Sở Phi tự tay đeo chiếc vòng vào cổ tay cô, cô cũng đeo chiếc vòng còn lại vào tay Sở Phi... Đào Hoa Yêu Yêu nhắm mắt lại, thở sâu rồi chậm rãi mở to mắt. Tuy rằng trong mắt vẫn còn ánh lệ nhưng đã vô cùng kiên định, cô nhẹ nhàng nói:

- Em sẽ không để anh ấy cô độc đâu!

Chương 45

Một lần ngủ thiếp đi, Sở Phi hôn mê suốt hai ngày mới dần tỉnh táo lại

Lúc anh tỉnh lại, ngón tay vừa cử động thì một khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức nhìn anh cười nói, giọng nói khàn khàn tràn ngập bên tai:

- Cảm ơn trời đất, suốt hai ngày hai đêm, anh cuối cùng cũng tỉnh.

Sở Phi kinh ngạc nhìn Đào Hoa Yêu Yêu, mới chỉ hai ngày, mắt cô vừa to vừa đầy tơ máu, hốc mắt lõm sâu xuống mang theo vết đen không che dấu nổi, khuôn mặt nhỏ nhắn vàng như nền, tiêu tụy đầy mệt mỏi. Sau khi thấy anh tỉnh lại, cô thở phào một hơi khiến lòng anh như bị cái gì đó hung hăng nện vào. Trong đầu anh nhớ lại cảnh ngày ấy anh ngất đi, sự kinh hoàng hiện rõ trong mắt cô và cả khuôn mặt tươi cười nhịn khóc

Sở Phi chậm rãi nhắm mắt lại, anh sai lầm rồi...

Đào Hoa Yêu Yêu lẳng lặng nhìn thần sắc biến hóa trong nháy mắt của Sở Phi nhìn anh chậm rãi nhắm mắt lại, mặt dần dần hiện vẻ xa cách.

Sau đó, cô nghe được anh suy yếu mà lãnh đạm nói

- Em đi đi

Nửa ngày, không hề có động tĩnh, Sở Phi không khỏi mở to mắt nhìn thấy Đào Hoa Yêu Yêu vẫn không nhúc nhích ngồi ở bên giường, phụng phịu. Anh cố ý trầm giọng:

- Sao em còn chưa đi...

Còn chưa nói xong, Đào Hoa Yêu Yêu đột nhiên vươn tay, hai ngón tay thanh tú như hai gọng kìm, dùng sức kéo má Sở Phi

Cảm giác đau làm Sở Phi bỗng dưng muốn né, may mà Đào Hoa Yêu Yêu không cố cưỡng chế nên anh dễ dàng gạt đi hai chiếc kìm thanh tú kia. Sở Phi nhất thời kinh sợ đang muốn mở miệng, lại bỗng nhiên nhìn thấy khuôn mặt Đào Hoa Yêu Yêu vốn phụng phịu giờ lại cười vô cùng ngọt ngào, anh không khỏi giật mình:

- Em...
- Em cái gì?

Đào Hoa Yêu Yêu tức giận lườm anh một cái, một cái liếc mắt mang theo sự tức giận và tình cảm dạt dào khiến lòng Sở Phi căng thẳng:

- Anh... Ánh mắt Sở Phi buồn bã
- Anh cái gì?

Đào Hoa Yêu Yêu nhú mày, không đợi anh nói cô bỗng nhiên nhẹ nhàng cầm bàn tay lạnh như băng của anh, dịu dàng gọi tên anh:

- Sở Phi...

Sở Phi cắn răng, nhẹ giọng nói:

- Yêu Yêu, anh đổi ý rồi, cho nên, em đi đi...

Tim đau đớn vô cùng, cảm giác đau như muốn chết

Đào Hoa Yêu Yêu thở dài, nhẹ nhàng vuốt ve lòng bàn tay anh, thấp giọng nói:

- Anh lại muốn rút cổ vào mai rùa của mình sao? Không sao, mai em sẽ lại mua một con ba ba đến nhắc nhở anh là được.

Nghe vậy, Sở Phi hơi hơi chấn động, nhưng vẫn rút tay về, nắm chặt tay lại

Đào Hoa Yêu Yêu cũng không nói gì, chỉ là khi hai bàn tay kia nắm lại cô nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay run rẩy của anh, khẽ nói:

- Sở Phi, em vốn định nói cho anh rằng em không sợ nhưng thật ra, lúc anh phát bệnh, em rất sợ

Cảm thấy bàn tay của anh cứng lại, Đào Hoa Yêu Yêu cười nhẹ:

- Nhưng em không bị dọa mà chạy, đúng chưa?

Cô nhẹ nhàng mà ngồi xuống bên giường, bàn tay nhỏ bé, ấm áp vuốt khuôn mặt gầy gò của Sở Phi, khi anh trừng mắt nhìn thì hôn lên đôi môi lạnh giá của Sở Phi:

- Em rất sợ nhưng em không bị gục ngã, ngược lại, nó càng khiến em phải biết quý trọng những ngày được ở bên anh. Thêm một ngày ở bên anh, em có thể yêu anh thêm một ngày, cũng được anh yêu thêm một ngày, chẳng lẽ anh đã quên?

Cô nhẹ nhàng nỉ non, dịu dàng như mật:

- Sở Phi, em muốn được anh yêu, anh yêu em thêm một ngày có được không?

Một giọt nước mắt ấm áp lẳng lặng rơi trên má Sở Phi rồi rơi xuống khoe môi, cắn cổ...

Sở Phi nhắm nhin. Mãi nửa ngày sau, ngón tay lạnh băng khẽ run run, xoa hai má ướt lạnh của Đào Hoa Yêu Yêu. Cuối cùng anh cũng chịu mở miệng, giọng khàn khàn:

- Yêu Yêu, em không hiểu, đây không phải chỉ là bệnh đau đầu bình thường, anh không chỉ bị tim mà còn có u não, u não càng ngày càng lớn, vị trí đặc thù, xác suất thành công cực thấp. Cho dù anh không chết vì tim thì cũng chết vì u não. Mà phẫu thuật rồi, có lẽ ...
- Nhưng rất nhiều người bị u não đều có thể khỏe lại, hướng chỉ của anh là u lành. Cô nhẹ nhàng nói.

Anh cầm tay cô, bỗng dưng rũ mắt, nhấn tâm nói:

- Yêu Yêu, em không hiểu, anh... không biết bao giờ sẽ chết...

Đào Hoa Yêu Yêu kinh ngạc nhìn anh trong chốc lát, bỗng nhiên thở dài thật sâu, nằm trong lòng Sở Phi, cô chân thành nhìn anh, nhẹ nhàng nói:

- Sở Phi, nếu nói như thế, trước khi chết yêu em được không. Máy giờ cũng được, mấy ngày cũng được, năm năm hay 50 năm đều được. Trước khi chết yêu em được không... bởi vì...

Nói đến đây, cô hơi dừng lại, khẽ cười ngượng ngùng:

- Nói thật ra, so ra thì em không sợ anh chết mà sợ trước khi chết anh không còn yêu em.. hướng chỉ

Cô vươn tay vuốt mái tóc có phần hỗn độn của anh:

- Có lẽ mọi thứ sẽ chẳng sao, bệnh tim của anh sẽ nhanh chóng chữa khỏi, phẫu thuật u não sẽ thành công, anh còn sống lâu hơn em, nói như thế, giờ đã bị anh đá chẳng phải em rất lỗ?

Sở Phi lẳng lặng nhìn Đào Hoa Yêu Yêu nửa ngày, bỗng nhiên nhẹ nhàng nói:

- Em thật ngốc

Đào Hoa Yêu Yêu tỏ ý khinh thường, cô thậm chí còn nhăn mặt:

- Đã bao giờ anh thấy em mua hờ chưa?
- Nhưng vạn nhất anh thật sự chết?
- Anh đúng là lảm chuyện

Đào Hoa Yêu Yêu trừng mắt nhìn anh, nói sắp rách mồm mà anh còn cứ lẳng nhăng mãi chuyện con con:

- Trả lời anh đi, vạn nhất anh chết thì em làm thế nào? Anh cố chấp muốn nghe đáp án.

Đào Hoa Yêu Yêu đầu hàng giờ tay:

- Được rồi, được rồi, em nói. Anh chết rồi, em tìm một người đàn ông khác rồi lấy anh ta, hoặc là đem tài sản khổng lồ của anh nuôi một đám thư sinh mặt trắng, sẽ không vì anh mà thủ tiết cũng không tự tử vì anh như Romeo và Juliet. Hàng năm, em chỉ đội lên mộ anh mấy cái nón xanh thôi, anh vừa lòng chưa?

Cô lườm anh.

Anh không nói lời nào, chỉ yên lặng nhìn cô.

Hai người nhìn nhau chăm chăm trong chốc lát, Đào Hoa Yêu Yêu cúi đầu lẩm bẩm:

- Ok, ok, em có nói dối, em thừa nhận cũng đang nghĩ đến việc lập đền thờ thủ tiết

Cô lại lườm anh một cái:

- Nhưng giờ anh cứng đầu như thế, em sẽ trả thù anh, chỉ thủ tiết 30 năm thôi

Cô vươn ba ngón tay nhỏ nhắn lên trước mặt anh

Sở Phi vẫn không nói.

Đào Hoa Yêu Yêu hơi ngừng lại, khó chịu co một ngón tay lại:

- 20 năm, 20 năm, tuyệt đối không thể thiếu, nếu còn mặc cả thì chúng ta trở mặt.

Sở Phi không nói gì, suốt nửa ngày, đến khi lông mày Đào Hoa Yêu Yêu chổng ngược lên thì bất đắc dĩ nói:

- Thôi không cần, anh đành cố mà sống vậy!

Đào Hoa Yêu Yêu ngây người một lúc, có phần không hiểu ý của anh nhưng cô nhanh chóng hiểu ra, trong nháy mắt, tim đập loạn. Cô hít sâu vài hơi mới không làm cho mình nhảy dựng lên, sau đó, cô cố ý nghiêm mặt:

- Sở tiên sinh, anh giờ có phải nên làm gì đó không?

Cô chìa môi

Sở Phi cười, chỉ chỉ những dây nhợ trên người mình.

Đào Hoa Yêu Yêu lườm anh, bữu môi, bất mãn cúi người hôn lên môi anh:

- Em cảm thấy càng lúc da mặt em càng dày rồi, sắp bằng vạn lý trường thành mất. Thiên hạ làm gì có người con gái nào theo đuổi đàn ông vất vả như em...

Chương 46 Hôn lễ

Một năm sau, Đào Hoa Yêu Yêu cuối cùng đã kết hôn.

Ngồi trong phòng chuẩn bị, Đào Hoa Yêu Yêu như búp bê vải, mặc cho Bàn Hải Âm cùng đội nương tử quân động thủ động cước với mình. Nhìn áo cưới trắng nõn trên người, Đào Hoa Yêu Yêu đột nhiên có cảm giác như nằm mơ.

Một năm trước, sau chuyện ngoài ý muốn đó, bác sĩ kiểm tra phát hiện u não của Sở Phi sắp vỡ, thật sự không thể chờ thêm được. Sau khi nghiên cứu, quyết định chờ Sở Phi khỏe hơn rồi sẽ tiến hành phẫu thuật. Đồng thời, để ngăn ngừa bệnh tim của Sở Phi, một tổ bác sĩ chuyên khoa tim cũng châu chực ngay cách vách phòng mổ

Ngày phẫu thuật, Đào Hoa Yêu Yêu đứng đợi cùng Sở Phi ở cửa phòng mổ. Trước khi vào, anh nắm tay Đào Hoa Yêu Yêu, nhìn vòng tay của hai người hồi lâu rồi khẽ nói với cô:

- Chờ anh

Mấy chục giờ phẫu thuật tiếp đó, Đào Hoa Yêu Yêu không ngờ ở bên ngoài. Cô đến Phong Hoa, bởi vì hôm đó cũng vừa đúng ngày nhận đính hôn của bọn họ làm xong. Lấy nhẫn rồi, Đào Hoa Yêu Yêu lại chạy đến Bắc Hải, sau đó đến ngã tư, đến những nơi bọn họ từng đến, ăn đồ ăn như hôm đó. Ăn uống rồi, cô mua thức ăn cho mèo rồi đến Hạo Hải cho mèo con đi lạc ăn. Sau đó, Đào Hoa Yêu

Yêu bắt xe đi đến dãy phố áo cưới ở phía tây, có mấy ông chủ cửa hàng còn nhận ra cô. Đào Hoa Yêu Yêu dương dương tự đắc cầm hóa đơn đi vào lấy ảnh chụp của hai người. Đến khi cô về bệnh viện thì vẫn chưa phẫu thuật xong, cô lại chạy đến hàng hoa ở bên ngoài, mua được một bó hoa hồng tươi, lại đến siêu thị mua loại xoài mà Sở Phi thích ăn. Đương nhiên, sau khi phẫu thuật xong, Sở Phi không thể ăn xoài ngay, nhem nhem anh cũng tốt. Lúc xếp hàng chờ thanh toán, cô nhận được điện thoại của Nguyễn Mạnh Đông: phẫu thuật rất tốt, hơn nữa thuận lợi đến bất ngờ. Sở Phi chống đỡ được, u não hoàn toàn phẫu thuật xong, hơn nữa, không có biến gì hết. Tuy rằng vì thế mà cơ thể yếu ớt đi, rất suy nhược nhưng Sở Phi đã qua được cửa khó khăn nhất.

Bên kia điện thoại cô có thể nghe được tiếng thét chói tai của Nguyễn Mạnh Đông, Lưu Khiêm Học, còn cả Bằng Hải Âm, Mike và cả Triệu Tử Tuấn. Bình tĩnh dập máy, cô cúi đầu nhìn mấy trái xoài trong tay cười nhẹ rồi mới thùng thảng quay về, vừa đi vừa khóc.

Sau khi thuốc mê tan hết, Sở Phi tỉnh lại, không có biến chứng gì khác nhưng cũng có chút không thoải mái. Thể chất của anh vốn yếu, lại qua phẫu thuật nên phải mất rất nhiều thời gian tĩnh dưỡng. Thậm chí là, chờ tóc anh mọc lại... haha

Cô vẫn còn giữ bức ảnh anh trọc đầu, khiến anh rất không vui.

Một năm, nói nhanh thì rất nhanh mà nói chậm thì cũng rất chậm.

Mãi đến một tháng trước, bác sĩ báo, u não của Sở Phi đã hoàn toàn chữa khỏi

Một khắc đó, Sở Phi rất bình tĩnh nhưng Đào Hoa Yêu Yêu lại ngây ngốc nhìn bác sĩ, ngu dần hỏi:

- Bác sĩ, ông nói gì? Cháu nghe không hiểu.

Bác sĩ phẫu thuật cho Sở Phi dường như sớm đã quen với người nhà bệnh nhân nghe tin tức đó thì sẽ có vẻ mặt gì, ông kiên nhẫn nhắc lại một lần

Nhưng mà, sau đó, chuyện mà Đào Hoa Yêu Yêu coi là sỉ nhục nhất đời đã xảy ra...

Hai mắt cô tối sầm, rầm một tiếng, té xỉu .

Lúc cô tỉnh lại trên giường bệnh của Sở Phi, đầu tiên, cô thấy Sở Phi thở phào một hơi, sau đó lập tức nhìn thấy Lưu Khiêm Học và Nguyễn Mạnh Đông cười

cười nhìn mình. Đau buồn nhất chính là tên lang băm Lưu Khiêm Học đã “dự kiến trước” đem máy quay đến, không chỉ quay trọn vẹn vẻ mặt ngu ngốc không hiểu tiếng người của Đào Hoa Yêu Yêu mà còn cảnh cô choáng váng ngất xỉu cũng quay sạch không chừa lại gì... thật tổn thọ!

Nhưng cho dù thế nào, tốt rồi, Đào Hoa Yêu Yêu cô tuy chưa kháng chiến đủ tám năm nhưng sự gian nan cũng chẳng kém gì. Vất vả, mất mặt, căn bản không phải cái gì con gái theo đuổi con trai cách một lớp sa mông mà là cách một dãy Himalaya mà theo đuổi ông xã, cuối cùng thắng lợi trở về.

Thật sự là, A di đà Phật, rất may, rất may...

Mỗi khi nghĩ đến, Đào Hoa Yêu Yêu không nhịn được mà muốn khóc cho chính mình...

Đang cảm khái, một tiếng pháo truyền đến. Đào Hoa Yêu Yêu kích động thiếu chút nữa nhảy dựng lên nhưng lập tức bị Bàn Hải Âm ám xuống.

- Yêu Yêu, cậu yên tâm, bọn mình tuyệt đối sẽ không để tên Sở Phi kia chiếm tiện nghi như thế đâu

Cách lớp voan trắng là khuôn mặt xinh đẹp của Bàn Hải Âm, không phải có phải Đào Hoa Yêu Yêu nhìn nhầm hay không mà cô cảm thấy Bàn Hải Âm đang cười rất nguy hiểm, cô cảm giác run người lên.

Đào Hoa Yêu Yêu ra sức lắc đầu, tự nhủ rằng sẽ không có chuyện gì cả, nhất định là nhìn nhầm... cô đang an ủi thì chợt nghe Bàn Hải Âm vung tay hô:

- Các chị em, vương bát đản Sở Phi bắt Đào Hoa Yêu Yêu của chúng ta theo đuổi bao nhiêu năm?

Một đám phù dâu xinh đẹp đồng thanh:

- Sáu năm!

ọc ọc... Đào Hoa Yêu Yêu há hốc mồm, cảnh quái quỷ gì đây?

Bàn Hải Âm lại vung tay:

- Việc của phù dâu chúng ta là gì

Đám phù dâu tiếp tục trăm miệng một lời:

- Lấy lại công bằng

Ôc... Đào Hoa Yêu Yêu xoa tay, còn chưa mở miệng đã nghe bên ngoài có tiếng đập cửa... cô tròn mắt... cửa phòng cô mọc thêm ba cái khóa từ bao giờ? Còn chưa kịp nghĩ, ngoài cửa đã truyền đến tiếng xôn xao:

- Cô dâu, cô dâu!!!

Đào Hoa Yêu Yêu trong lòng nóng lên, định đứng lên lại bị Bàn Hải Âm ấn xuống

- Cậu ngồi yên đợi ở đây cho mình

Nói xong, Bàn Hải Âm một đạp đá bay ghế, đồng dạng ngẩng đầu nói:

- Thiện ác có báo, thiên đạo luân hồi, ngẩng đầu nhìn mà xem, trời cao sẽ không tha cho ai hết

Dứt lời, Bàn Hải Âm nhìn về đám phù dâu, vung tay:

- Đây chính là cái gọi là nông dân xoay người, sáu năm không muợn. Đòi nợ! Đòi nợ! Đòi nợ!

Đào Hoa Yêu Yêu thấy mắt tối sầm, gào to một tiếng:

- Ông trời ơi, cứu con với!!!!!!

Phiên ngoại 1: Sự dụ dỗ của Sở Phi

Từ lúc nhìn thấy Sở Phi mang đến thổ Mashimaro đến trước mặt mình, Đào Hoa Yêu Yêu đã không nghi ngờ gì về chuyện Sở Phi đã âm thầm theo dõi cô suốt bốn năm cô bỏ đi

Nhưng cô vẫn không biết, ngoài Mashimaro và giúp đỡ cho Thỏa trí sáng tạo Sở Phi còn làm gì. Trực giác nói cho cô, chắc chắn không đơn giản chỉ là những thứ đó

Nhưng là Sở Phi chưa bao giờ nói, cô cũng hiểu nếu có hỏi thì cũng chẳng được gì, dần dần sẽ phai nhạt.

Lần thứ hai cô biết những việc khó có thể tưởng tượng mà Sở Phi làm cho mình trong suốt bốn năm là qua Liễu Tiệp

Lúc đó, những gì Sở Phi phải trả giá rất nhiều, cô biết, thì ra vẫn nghĩ rằng mình cô đơn, bị Sở Phi lãng quên nhưng thật ra bốn năm này chưa bao giờ cô thực sự cô đơn. Cũng như con thỏ Mashimaro kia sẽ thỉnh thoảng xuất hiện “đúng lúc”. Sở Phi giúp đỡ, Sở Phi để ý như một bàn tay vô hình, chưa từng có ngày ngơi nghỉ nhưng cô vẫn chỉ mơ hồ, rốt cuộc là sự trả giá gì khiến Liễu Tiệp đổ kị đến thế.

Nhưng Sở Phi vẫn không chịu nói gì, lúc này, cô có lúc giả vờ hỏi anh thì anh cũng chỉ thần nhiên nói câu: “Em sẽ cười” rồi xuề xòa cho qua

Cho tới bây giờ, Sở Phi thuật thành công, bọn họ không còn gì lo lắng, cuối cùng có thể an tâm chuẩn bị kết hôn. Anh vẫn chưa từng nhắc tới trong bốn năm đó anh đã làm gì vì cô

Mãi cho đến một ngày

Đó là một sáng chủ nhật đầu mùa hạ, không khí trong lành, hương hoa thơm ngát

Khó có được lúc rảnh rỗi, bọn họ hẹn mấy người bạn thân tụ tập, chuẩn bị mở tiệc barbecue

Lúc đó, cơ thể Sở Phi đã dần khỏe lên, tuy rằng bệnh tim không cho phép anh ăn đồ quá nhiều dầu mỡ nhưng ít ra qua quá trình điều trị, anh đã có thể thoải mái ở cùng mọi người. Những lúc bên nhau trong công viên cũng không cần lo lắng anh bỗng nhiên bị té xỉu, bỗng nhiên đau đầu muốn chết...

Hôm đó thời tiết rất đẹp, trời cao trong xanh, Đào Hoa Yêu Yêu dựa đầu vào vai Sở Phi, bọn họ lẳng lặng ngồi đó, hưởng thụ khoảnh khắc bên nhau, nghe tiếng tim đập. Cô không biết từ bao giờ đã hình thành thói quen, chỉ cần tới gần anh thì không nhịn được muốn nghe tiếng tim anh đập, dường như làm thế sẽ khiến cô an tâm hơn.

Giờ khắc này, cô bỗng nhiên lại nghĩ tới những chuyện trước kia mình không biết. Quá khứ, bốn năm qua của Sở Phi. Nhưng lúc này, tựa vào lòng Sở Phi, cô bỗng nhiên cảm thấy, những chuyện đó thực sự không hề quan trọng, cũng như cô từng nói với Liễu Tiệp: đó là Sở Phi tự nguyện, cam tâm tình nguyện vì cô. Anh làm gì, cô biết hay không cũng đâu có sao?

Đào Hoa Yêu Yêu chậm rãi nhắm mắt lại, cô khẽ mỉm cười, đúng vậy, thật giống như Sở Phi vĩnh viễn sẽ không biết bốn năm đó cô nhớ anh nhường nào, yêu

anh sâu đến mức độ nào. Nếu Sở Phi chỉ lẳng lặng theo sau mình thì cũng có sao? Anh sẽ không biết, trong lòng cô nhớ anh đến mức độ nào...

Bên cửa sổ, Nguyễn Mạnh Đông bỗng nhiên cắt ngang suy nghĩ của Đào Hoa Yêu Yêu

Cô đứng lên, chậm rãi đi qua, khó hiểu nhìn Nguyễn Mạnh Đông:

- Làm gì?

Nguyễn Mạnh Đông chỉ thần bí nhìn cô một cái rồi chỉ về một căn phòng nói:

- Em tự xem thì hơn

Cô biết, đó là kho chứa đồ nhưng bình thường luôn khóa, cô từng hỏi Sở Phi nhưng anh chỉ giải thích qua loa rằng trong đó cũng chẳng có gì, cô vốn cũng không để ý. Chẳng lẽ bên trong có gì sao?

Cô nghi hoặc nhìn Nguyễn Mạnh Đông, Nguyễn Mạnh Đông chỉ vờ vờ vai cô nói:

- Em xem là biết

Đào Hoa Yêu Yêu do dự đi tới, trước khi đẩy cửa, tim cô bỗng nhiên như ngừng một nhịp, cô bỗng nhiên cảm thấy bất an nhưng Nguyễn Mạnh Đông ở phía sau khẽ đẩy rồi dùng ánh mắt cổ vũ nhìn cô, sau đó rời đi

Đào Hoa Yêu Yêu cẩn thận, hung hăng mở cửa

Trong nháy mắt, cô có một chút thất vọng. Quả thật đây chính là gian phòng để đồ bình thường, chỉ có điểm khác biệt duy nhất là ở góc tường có những hộp giấy xếp chỉnh tề, bên trong hình như có mấy đĩa CD cùng rất nhiều sách vở, giấy tờ gì đó.

Đào Hoa Yêu Yêu cảm thấy mình bị Nguyễn Mạnh Đông lừa gạt, cô tức giận đi ra ngoài, chuẩn bị tìm Nguyễn Mạnh Đông tính sổ thì không cẩn thận làm rơi một cái hộp xuống đất, một tấm ảnh rớt ra, gương mặt quen thuộc trên ảnh hấp dẫn cô. Cô bất giác cúi đầu, nhặt lên, lật những bức ảnh ra xem...

Nước mắt từng giọt, từng giọt rơi xuống bức ảnh, Đào Hoa Yêu Yêu bỗng nhiên buông ảnh chụp trong tay, như phát cuồng mà tìm kiếm trong những chiếc hộp giấy

Nước mắt rơi càng lúc càng nhiều, rơi xuống đĩa Cd, ảnh chụp, túi giấy tờ...

Tháng 3 năm 2003, Đào Hoa Yêu Yêu, sân bay Nam Phi

Tháng 5 năm 2004, Đào Hoa Yêu Yêu, Bavaria, Đức

Tháng 6 năm 2004, Đào Hoa Yêu Yêu, Pháp

...

Đào Hoa Yêu Yêu, hợp đồng du lịch Việt Nam

2005, Đào Hoa Yêu Yêu, hợp đồng triển lãm đồ điện với công ty Mont

Đào Hoa Yêu Yêu, hợp đồng tổ chức sự kiện với công ty đầu tư Liszt

...

Đào Hoa Yêu Yêu, Đào Hoa Yêu Yêu, Đào Hoa Yêu Yêu...tất cả mọi thứ, mỗi văn kiện, mỗi CD đều có tên Đào Hoa Yêu Yêu.

Phía sau có tiếng bước chân khẽ truyền đến, giọng nói lạnh lạnh hơi quần bách:

- Yêu Yêu, em có định đi ra không

Đào Hoa Yêu Yêu ngồi chồm hổm giữa căn phòng nhỏ bị cô lục tung, hồi lâu sau, cô hung hăng hít mũi, oa oa nói:

- Em không biết, thì ra em đã chạy khắp cả thế giới này...
- Em rất thích chạy loạn...Anh có chút ngưng ngưng cười nhẹ.
- Rất vất vả đúng không?

Vẫn luôn luôn lặng lẽ theo sát từng bước đường của cô, khó trách Liễu Tiệp kích động như vậy

Sở Phi cười nhẹ, thoải mái nói:

- Quen là tốt rồi.

Đào Hoa Yêu Yêu thở sâu, cô chậm rãi đứng lên, đi đến trước mặt Sở Phi, ánh mắt cô đã đỏ hồng lên như con thỏ, mũi hồng như bị rắc hạt tiêu mà hắt xì nhiều nhưng ánh mắt cô sáng bừng, ngập tràn tình cảm. Cô nhìn người đàn ông có hơi chật vật trước mặt, điều chỉnh hơi thở một hồi rồi mới khẽ nói:

- Trước kia em vẫn không muốn thừa nhận nhưng giờ không thể không nói, Liễu Tiệp nói ít nhất cũng đúng một câu, nếu em phản bội anh thì ông trời thật bất công.

Phiên ngoại 2: Con thỏ Mashimaro mãi mãi cùng thời gian

Đào Hoa Yêu Yêu đi ra văn phòng, đón lấy cơn gió lạnh thổi tới, bất giác cô rung mình, kéo áo khoác lên, cúi đầu bước nhanh hòa vào dòng người

Lúc đi qua một tiệm bán báo, thoáng nhìn qua những cuốn tạp chí bày bán trên sạp, một gương mặt quen thuộc khiến cô thoáng hoảng hốt, cúi đầu bước nhanh hơn, muốn làm ra vẻ như không nhìn đến nhưng đi được mười bước lại vẫn quay trở về, lấy tiền lẻ mua cuốn tạp chí đó. Vừa cần lấy cuốn tạp chí cô đã như cảm phải củ khoai nóng mà bối rối vút vào balo không dám nhìn sang lần thứ hai

Nhanh chóng tìm được một nhà hàng nhỏ ven đường, cô đi vào, trong phòng vốn không quá nhiều người, cô tìm một vị trí ở góc, ngẩng đầu, lơ đãng phát hiện ở bên là cửa sổ thủy tinh, không nhìn được cười khổ.

Cũng chỉ có một lần mà thôi. Một lần ăn tối cùng anh rồi sau đó không dám đến nhà hàng đó một lần nào nữa. Nhưng mỗi lần ra ngoài ăn cơm cô lại luôn nhớ rõ anh từng nói thích ngồi ở trong góc, gần chỗ có cửa sổ thủy tinh. Đến khi ngồi xuống, bừng tỉnh lại thì Đào Hoa Yêu Yêu lại thầm hối hận không thôi.

Chọn đồ ăn đơn giản, Đào Hoa Yêu Yêu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh đèn rực rỡ bên ngoài, trên đường, ai nấy vội vàng trở về nhà... cô không nhìn được thăm nghĩ, dường như cũng sắp quên mất mình rời nước đã bao lâu?

Có đôi khi, cảm giác giống như chuyện ngày hôm qua thôi. Có đôi khi lại cảm giác giống như chuyện đã từ lâu lắm rồi. Nhưng đến khi mở lịch ra xem, cô lại phát hiện cũng chỉ rất ngắn ngủi, còn chưa đầy hai năm...

Những lời nói hùng hồn trên tờ giấy nhớ lại ùa về

Em chờ anh, chỉ ba năm thôi, qua ba năm em sẽ quên anh

Thế mà mới chỉ được gần hai năm thôi?

Nhưng mà sớm đã thành thói quen, bất luận thế nào cũng không sửa được. Mỗi ngày cô đều mở hòm thư mà chỉ có anh biết một lần. Gặp những tin tức, tạp chí về anh cũng đều mua nhưng lại không dám xem, vì thế đành bỏ vào một chiếc hộp. Khi TV chiếu tin tức cũng chỉ dám nghe mà không dám nhìn hình ảnh, đến mỗi một nơi mới lại không nhìn được muốn kiểm tra xem công ty đó có chi nhánh ở đó không, sau đó lại không nhìn được đến trước cửa chi nhánh đứng ngây ngốc hồi lâu. Đi đến nơi có biển, lại không nhìn được mà nhớ tới một đêm xa xôi nào đó...

Hai năm qua, dần dần đã thành những thói quen không thể sửa, lại cũng cứ không thể quên được một người.

Sau đó, ngày qua ngày, thói quen trở nên càng ngày càng ăn sâu, nhớ nhưng đã thành nỗi nhớ không thể quên

Thì ra, cuối cùng, chỉ có thể tự cười giễu bản thân

Tiếng bồi bàn bung đồ ăn lên cắt ngang suy nghĩ của Đào Hoa Yêu Yêu, cô cúi đầu tự cười với mình, nhìn những món ăn tươi ngon đầy bản, bụng vốn đói lại đột nhiên không có cảm giác muốn ăn.

Đào Hoa Yêu Yêu thở dài, quên đi, dù sao cũng vẫn phải sống. Chết lặng ăn tối, máy móc trả tiền rồi vội vàng trở về nhà

Dọc theo đường đi, chỉ trong 20 phút đi bộ cô nhận đến 7 cuộc điện thoại: khách hàng, cấp trên, cấp dưới...

Mệt mỏi, mệt từ đầu đến chân

Bước chân của Đào Hoa Yêu Yêu càng lúc càng nặng nề, bóng đêm dần ảm đạm, có lẽ là gần đây công việc không thuận, đàm phán không thuận lợi khiến cô mất dần đi nhiệt huyết ban đầu, cảm thấy mình càng lúc càng giống kẻ mất hồn

Nhưng khi cảm giác suy sụp, chán nản nhất, về đến cửa nhà, từ xa nhìn thấy có một vật nhỏ nhỏ gì đó tựa vào cửa nhà, trong phút chốc, những buồn bực khó chịu tiêu tán hết.

Đào Hoa Yêu Yêu ngạc nhiên khẽ hô một tiếng, vội chạy tới, cẩn thận đỡ con vật nhỏ ngồi xổm bên cửa lên. Dưới ánh đèn mờ nhạt, một con thỏ Mashimaro béo lùn ngồi đó, bên cạnh là chậu hoa bồn cầu. Mà không hề ngạc nhiên, trên chậu hoa có cái một tờ giấy nhắn nhỏ vẫn thấm đượm mùi hoa trà, trên giấy chỉ có ngắn ngủn một câu:

“Fighting!”

Your Magical Jack”

Đào Hoa Yêu Yêu vô cùng thân thiết vuốt ve lỗ tai con thỏ, cảm giác những sợi lông mềm mượt cọ vào tay thật dễ chịu. Theo bản năng cô quay đầu lại, nhìn về góc tối, tuy rằng đã biết trước nhưng vẫn không khỏi thất vọng, vẫn chẳng có ai.

Cô khẽ thở dài, lại cúi đầu nhìn con thỏ dễ thương, tâm tình thoải mái lên nhiều.

Ôm con thỏ vào nhà, đặt con thỏ trên ban công, bên cạnh nó còn 7 con thỏ khác giống nhau y hệt

Thay quần áo ngủ, Đào Hoa Yêu Yêu bung một ly hồng trà nóng đi đến bên ban công, nhìn những con thỏ xếp thành một hàng kia

Cũng như hôm nay, lúc bất ngờ, chú thỏ này sẽ lại xuất hiện trước mặt cô. Luôn luôn chờ cô trước cửa nhà, không ai nhìn thấy là ai đưa nó đến nhưng mỗi lần thỏ xuất hiện đều là lúc tâm trạng cô chán chường nhất

Có đôi khi, cô còn nghĩ, người đưa con thỏ này thật ngốc, không chỉ không thay đổi chủng loại thỏ khác mà cả chậu hoa bồn cầu kẹp giấy nhắn cũng không đổi, càng miễn bàn chữ trong đó, chỉ đơn giản một câu cổ lên cùng với cái tên Jark thần kì... Ngốc đến độ khiến cô liên tưởng đến anh

Nhưng là... Đào Hoa Yêu Yêu hơi hơi cúi đầu, tự cười trào phúng mình ... không phải anh.

Lần đầu tiên chú thỏ này xuất hiện là khi cô ở Nam Phi, cô từng vô cùng kích động nhưng đáng tiếc không phải anh!

Khi cô quanh co hỏi dò những người bạn bên cạnh anh, nhận được đáp án rằng anh không hề rời khỏi Trung Quốc lại càng không gửi chuyển phát gì hết

Một khắc đó, sự thất vọng như ma quỷ tẩm ướt cô từ đầu đến chân

Những ngày ở nước ngoài rất khó khăn, cô độc đến đau khổ nhưng ngày qua ngày, lâu dần cô đã học thành thói quen

Nhưng, chưa bao giờ là anh... Anh, cũng chưa bao giờ đến...

Đào Hoa Yêu Yêu ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm bên ngoài. Rất tối, rất tĩnh lặng, chỉ có vài ngôi sao nhỏ lấp lánh sáng

Trên máy tính lại có âm thanh báo cô có email mới. Cô sớm đã không còn chờ mong, từng hi vọng để rồi thất vọng... email đó có thể đến từ bất kì ai, bất kì đâu nhưng vĩnh viễn không phải anh

Đào Hoa Yêu Yêu đăm đăm lung. Nên làm việc rồi, ngày mai còn trận chiến ác liệt hơn

Bi xuân hoài thu, ngẫu nhiên mất chút thời gian suy nghĩ là được rồi. Chí ít, cô cần phải làm việc để kiếm cái ăn mặc

Nhưng trong lúc làm việc, vẫn không nhìn được mà nhìn ra ngoài cửa sổ, ở ngã tư đường trống rỗng không một bóng người...

Đào Hoa Yêu Yêu khép cửa sổ, che khuất đi bên ngoài gió lạnh dần nổi

Thật lâu sau sau, ngã tư đường mờ tối, nơi tối tăm nhất, một bóng người lặng lẽ bỏ đi, chỉ có thể nhìn thấy vạt áo khê bay trong gió lạnh...

Phiên ngoại 3: Nửa đời duyên

Em vẫn nghĩ rằng cứ có thể như vậy nhìn anh đến trăm tuổi

Cái gọi là hoàn mỹ không thể sánh bằng giấc ngủ yên trong lòng anh

Em mệt rồi, em quá mệt rồi

Chỉ có thể dùng nước mắt để ép mình không ngủ

Em rất sợ ngay cả trong giấc mộng cũng không có cơ hội ôm lấy anh

Cứ như vậy ta lướt qua nhau
Nếu như kết cục này đã được định sẵn
Cớ sao lại để em gặp được anh
Gặp được cớ sao lại để anh yêu em
Cứ như vậy ta lướt qua nhau
Lẽ nào em yêu anh như vậy còn chưa đủ
Cổ họng em như muốn nổ tung
Mà vẫn còn đôi lời chưa thể nói với anh

Lâm Tâm Như “Lướt qua nhau”

Mảnh vụn trong trí nhớ của Sở Phi

Sở Phi vẫn nhớ, lần đầu tiên gặp Liễu Phi

Ngày đó là trận mưa xuân đầu tiên, mùa xuân se lạnh, mưa phùn dày đặc, con đường nhỏ yên tĩnh phía sau đại học, anh gặp cô.

- Em thích anh... em có thể thích anh không?...

Lúc ấy, cô cúi đầu, chỉ thấy mái tóc dài buộc gọn bằng chiếc cặp có gắn trâm châu trong suốt, lông mi dài che khuất ánh mắt nhưng từ gáy nổi lên mấy vệt ửng hồng nhanh chóng lan đến vành tai, hai má, thậm chí cả mũi.

Anh không biết cô, cho nên, anh thản nhiên nhìn cô, lẳng lặng chờ cô giống như những nữ sinh “đỏ” trước anh tự động lùi bước, về sau không xuất hiện nữa.

Trước kia, anh thường dùng cách này, thành công chặt đứt ý đồ của các cô gái, có lẽ rất đả kích người khác nhưng nhanh gọn, dứt khoát

Nhưng lúc này đây, hình như mất hiệu lực.

Cô so với những nữ sinh “đỏ” trước anh đứng lâu hơn nhiều. Nhưng tính nhẫn nại của anh còn tốt hơn cô, cô không đi thì anh đứng đó chờ, anh biết rõ, cứ không nói gì sẽ khiến người khác chịu đả kích lớn. Quả nhiên, cô đứng là rất sợ hãi, chậm

rời đi, nhường đường lại cho anh, thân thể nhỏ nhỏ run lên trong gió lạnh mùa xuân, như có ánh lệ ướt át.

Anh không nói thêm gì, thản nhiên đi qua, dường như biết, từ nay về sau, vận mệnh của hai người không liên quan đến nhau

Nhưng là, mọi thứ chỉ là tương đối

Khi anh đi qua sát người cô, cổ tay anh bị bàn tay nhỏ bé đang run lên kéo lấy

- Em thích Sở Phi, mãi cho đến 100 tuổi

Cô ở bên cạnh anh, cô chấp nói, giọng nói mềm mại như con chim non bị hoảng sợ nhưng lại rất kiên định, không cứng không mềm, đánh thẳng vào lòng anh

Trong lúc hoảng hốt, như có cái gì thoáng qua trong đầu nhưng rất mơ hồ, quá nhỏ bé. Anh hơi dừng bước nhưng vẫn rời đi

Rất nhiều năm sau, khi bọn họ đã tay trong tay. Cô vẫn có thói quen, hơn nữa còn rất cố chấp đi trong mưa, vừa nắm tay áo anh vừa dịu dàng nói:

- Em thích Sở Phi, mãi cho đến 100 tuổi

Một câu này như lời ma chú, anh nghĩ, anh sẽ nghe cả đời, không hề phiền chán, mãi cho đến già.

Qua nhiều năm sau đó, cô nằm trong lòng anh, mặt tái nhợt không chút huyết sắc, run run nói câu đó lần cuối

Lần đầu tiên cô kéo ông tay áo, nhẹ nhàng nói với anh:

- Sở Phi, đừng quên em, mãi sau này...

Đây là chuyện thật lâu, thật lâu trước kia, một đoạn hồi ức đã sớm bị bao phủ trong chôn hồng trần cuộn cuộn.

Một ngày đó, Liễu Phi quay trở về văn phòng, vừa vặn nhìn qua cửa sổ bên bàn trợ lý thấy ngoài trời như có mưa nhỏ. Trong lòng hơi động, cô buông bản thiết kế, bất giác đi qua. Một khắc đứng trước cửa sổ, cô rõ ràng biết được, ở bên ngoài chính là trần thế ồn ào. Chỉ cách một ô cửa sổ là thế giới bên ngoài phồn hoa tấp nập. Cô lặng lẽ nhìn, không lâu sau lại thấy một trận mưa đầu xuân, cứ như vậy

roi, chốc lát đã làm mờ ô cửa kính, càng làm nổi bật những ngọn đèn của những tòa nhà cao tầng từ xa. Bất giác, cô khẽ cười yếu ớt

Quả nhiên không lâu sau, di động trên bàn làm việc hơi rung, cô đi tới, mở tin nhắn, ít ỏi hai chữ:

- Dưới lầu

Tuy rằng sớm đã đoán ra nhưng ý cười không khỏi càng sâu, Liễu Phi nhanh chóng lấy ví, gọi điện báo cho thư kí nói hôm nay cô về sớm hơn rồi vội vàng xuống lầu. Xuống đến đại sảnh dưới cao ốc, quả nhiên thấy một người đứng trước cửa bóng dáng cao gầy như cây ngọc trước gió, nho nhã, tuấn tú lẳng lặng đứng chờ.

Trong khoảnh khắc cô chợt thấy hoảng hốt, tựa như nhìn thấy chàng thiếu niên tuấn tú năm nào, ai cũng nghĩ chỉ là vô tình nào có ai ngờ lại là người chân tình nhất

Cô bước vội vài bước, dừng lại bên cạnh anh, khẽ gọi:

- Sở Phi.

Sở Phi ngẩng đầu, nhìn thấy cô, thấy cô chỉ khoác áo khoác mỏng thì khẽ nhún mày, không nói nhiều lời, đem chiếc áo gió đang cầm trên tay khoác lên người cô. Anh nhìn chiếc áo dài khoác lên thân mình mảnh mai của cô dài tới tận bắp đùi, xắn tay áo cho cô, để lộ ra đôi bàn tay ngọc rồi nắm tay cô, nói ngắn gọn:

- Đi thôi

Liễu Phi nhìn bàn tay nắm tay mình, ngón tay thon dài, lạnh lạnh nhưng lòng bàn tay lại rất ấm

Thực ra, anh rất ấm áp, không hề lạnh lùng.

Giống như lần đầu tiên bắt đầu nắm tay, mỗi trận mưa phùn đầu xuân, cho dù cách xa nhau anh nhất định sẽ đến bên cô, chờ đợi cô, cùng cô nắm tay nhau đi dạo dưới mưa xuân.

Anh cẩn thận, cô vẫn biết, cho tới bây giờ đều biết.

Liều Phi khoác cánh tay anh, cả người dựa qua, gần kề bên anh, chớp mũi có thể ngửi thấy mùi thuốc trên cơ thể anh. Cô ngẩng đầu, mấy ngày không gặp dường như anh lại gầy đi rất nhiều. Tuy rằng tinh thần vẫn tốt nhưng sắc mặt tái đi không ít. Đứng trước thềm, Sở Phi bật ô, đang muốn kéo cô đi dạo lại phát hiện người con gái bên cạnh cố chấp đứng đó. Anh quay đầu nhú mày nhìn cô.

- Em muốn về nhà... Liều Phi nhẹ nhàng mở miệng.

Sở Phi yên lặng nhìn cô, ánh mắt sáng như sao lướt nhìn qua má lúm đồng tiền trên má hồng của cô rồi nhìn xuống bàn tay cô đang nắm chặt tay áo anh, thản nhiên nói:

- Đừng lo, chỉ là dạo này Khiêm Học đổi phương pháp điều trị sang đông y, mỗi ngày phải uống thuốc bắc nên cả người mới có mùi thuốc thôi

Liều Phi ngẩng đầu, kinh ngạc liếc anh một cái, quả nhiên nhìn thấy đáy mắt Sở Phi có sự bất đắc dĩ, không nhịn được cười nói:

- Khiêm Học vẫn rất phiền với anh

Vừa nói lại vừa kéo tay anh, hai người bước vào trong màn mưa

Khi tản bộ trong mưa, Liều Phi thích nắm chặt một góc tay áo của Sở Phi, lúc anh không chú ý sẽ kéo kéo tay áo anh rồi nói:

- Em thích Sở Phi, mãi đến 100 tuổi

Rất nhiều năm về sau, cô vẫn nghĩ, bọn họ sẽ cả đời tay nắm tay. Cho nên, cô phải chờ 100 tuổi mới nói bí mật của mình cho anh

Sở Phi vẫn luôn nghĩ, lần đầu tiên bọn họ gặp nhau là lần cô chặn đường anh

Có đôi khi anh nổi tính trẻ con còn đặc ý nói, một ngày nọ, dưới trời mưa xuân se lạnh, cô chặn đường anh ở phía sau trường

Nhưng bí mật của cô, anh không thể biết, cô định giữ đến 100 tuổi mới nói, sẽ dọa anh hoảng sợ

Vừa gọi anh “ông già à” vừa nói với anh: *“Hình như tôi quên nói, không đúng rồi, lần đầu tiên chúng ta gặp mặt là rất xa, rất xa*

Lúc đó, tuy rằng cũng là dưới làn mưa xuân, ở sau vườn hoa nhà họ Liễu, em và anh ngoắc tay nhau, nhưng lúc đó là anh nói trước: Anh thích Liễu Phi, mãi cho đến 100 tuổi”

The end ^^